

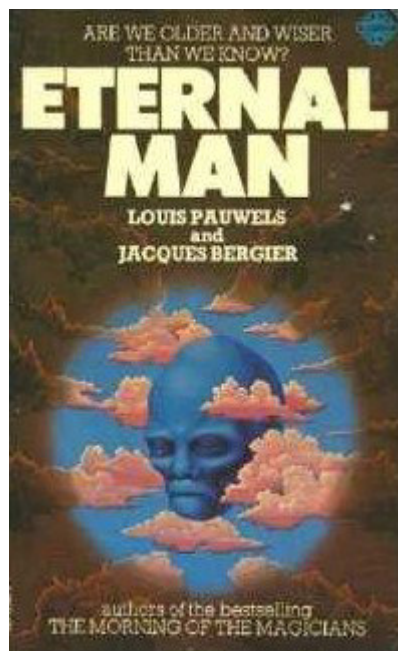
Věčný člověk

Louis Pauwels a Jacques Bergier

Mayflower Books Ltd.

Zpracováno dle:

<http://www.amazon.com/Eternal-Man-Louis-Pauwels/dp/0583122469>

Granada Publishing) Limited
First published in 1973 v Mayflower Books Ltd
Frogmore, St. Albans, Herts AL2 2NF

First published in Great Britain by Souvenir Press Ltd in 1972 Copyright
© 1972 Louis Pauwels and Jacques Bergier.
Translation copyright Michael Heron.

Made and printed in Great Britain by Richard Clay (The Chaucer Press) Ltd Bungay, Suffolk
Set in Linotype Plantin

Tato kniha se prodává pod podmínkou, že nebude prostřednictvím obchodu nebo jinak
zapůjčována, prodána dále, pronajata nebo jinak uvedena do oběhu, bez předchozího souhlasu
vydavatele v jakékoli formě.

Tato kniha je prodávána za čistou cenu, dle přiloženého ceníku a podléhá standardu
Publishers Association.

Obchodní podmínky registrovány podle zákona o restriktivních obchodních praktikách, 1956.

Eternal Man - Obsah

Kapitola první: Zábavný výlet do věčnosti

1 Pochybnosti o evoluční teorii	9
2 Kontinentální drift	16
3 Příběh „nemožných map“	20
4 Jizvy na Zemi	26
5 Dvě pohádky osvětlující naši historii	29

Kapitola druhá: Snění o velkém jazyku

1 Hudba k baletu obrů	35
2 Sté jméno Boha	40
3 Hledání jazyka Absolutna	46

Kapitola třetí: Největší otázka ze všech

1 Tajemný Akpallus	52
--------------------	----

Kapitola čtvrtá: O právu klást otázky

1 Kapesní příručka pro milovníky historických puzzle	61
2 Statistik v jeskyni z doby kamenné	70
3 Neznámý člověk v Austrálii	75
4 Komunikace mezi světy	80
5 O staré čínské vědě	85
6 Výlet okolo Numinoru	89

Kapitola pátá: Úžasná nejistota

1 Svoboda poznávání a konání	98
2 Dvanáct měst Catal Hüyük	105
3 Daidalova říše	110
Ilustrace	115

Ilustrace

Obličejové rysy tohoto anděla z katedrály Reims, z druhého století našeho letopočtu již ukazují příslib rostoucí civilizace

„Les penseurs“ (myslitelů).

Kdo je kdo ?

Přišli s cílem ukázat se bělochům a sobě navzájem.

Neexistuje žádné vysvětlení pro jejich izolaci, ani pro stagnaci v jejich technologickém a kulturním rozvoji . Král uctívá jako služebník Boha se lvem. To je vyprávěno v nápise Yazilikaya, v jazyce Hurrite .

Nejslavnější mistrovské dílo ze střední říše - průvod Yazilikaya, vytesaný ve skalách .

Dvě sfingy jsou stále stojí stráží na troskách hlavního města Chetitů, nyní turecká vesnice Aladja Hoyiik .

Chetitové byli skuteční mistři expresivního umění na východě .

Výraz obličeje a dýka připomínají další záhadné lidi, v Luristanu v západní Persii .

(Louvre , Paříž) Sa - oud - král Uruku, vnuk z Lugalkisalsi.

(Louvre , Paříž), asi 1500 před našim letopočtem věřící je znázorněn, co žil v Mezopotámii .

Hieroglyfy - Velikonoční ostrov (Národopisné muzeum , Paříž). Možná, že ve chvíli, kdy se blíží k nám , aby zjistili, že systematické signály jsou odesílány do vesmíru a že někde ve velkém kruhu inteligence ve vesmíru telegrafisté mají plné ruce práce se zasíláním mezihvězdných telegramů

(Ilustrace jsou zařazeny na konci knihy)

ÚVOD

Naše kultura má klapky na očích, stejně jako všechny další kultury. Houf menších bohů, kteří jsou jen tak mocní, jak jsme se dohodli, když nebudeme zpochybňovat jejich existenci a odvádět naši pozornost od fantastického aspektu reality. Klapky na očích omezují naši vizi. Nechceme si uvědomit, že existuje i jiný svět v našem světě, že je tu další bytost uvnitř člověka, kterým jsme. Člověk se musí zbavit svého duševní pouta, aby se stal znovu barbarem. A v první řadě musí být realista, tj. musí vycházet z principu, že realita je nepoznatelná. Pokud jsme plně využívali všech poznatků, co máme k dispozici, pokud jsme pochopili netušené souvislosti mezi různými soubory znalostí, pokud jsme se podívali na fakta, aniž by byla dotčena osobním pohledem, pokud jsme se chovali k poznání jako cizinec, který nezná pravidla, co platí a prostě se jen snaží porozumět, mohli bychom neustále objevovat fantastické skutečnosti, bok po boku s tím, co nazýváme realitou.

Zjednodušeně řečeno, je to způsob, vědeckého pohledu na věci, pokud chápeme, že věda není jen to, co byly v devatenáctém století akademické tradice, které to z ní učinily pod rouškou racionalismu, ale je to vše, přes co se náš intelekt může pohybovat, bez pohrdání neobvyklým, s výjimkou toho, co se nezdá, že by se vešlo do přijaté formy. Nemůžeme předvídat, jaká přesná forma poznání bude v budoucnu ani to, zda bude založena na pojetí, co je dnes opomíjeno a jehož význam se objeví pouze našim potomkům.

Mysl je jako padák, tedy funguje pouze, když je otevřená. Jediným cílem autorů při psaní této knihy je přimět lidi, aby byla jejich mysl co nejotevřenější, aby mohli získat vhled do oblasti znalostí, co byly dříve skryty jejich klapkami na očích. Pak se člověk s otevřenou myslí sám najde transportován do světa, který je stejně nádherný, složitý a rozsáhlý, jak to vidí fyzik, astronom a matematik. Naštěstí je tam kontinuita. Člověk, jeho minulost i jeho budoucnost - všechny skrývají složité záhady, řekněte nekonečné, zpívající hudbu sfér. Každý, kdo si zoufá nebo se cítí nudu uprostřed nesčetných divů a záhad, které nás obklopují, musí mít neznalé srdce, bez lásky a inteligence. "Ach, svět je tak krásný", Paul Claudel udělal jednoho z jeho hrdinů plačícího, protože tady by měl žít někdo, kdo nikdy nebude muset spát!

Samozřejmě, že cesta k uznání zázraků a řešení hádanek není bez nebezpečí. Musíme předložit spoustu odvážných hypotéz a přejít poušť iluzí a přeludů, než narazíme na jedinou novou pravdu. Přesto se může stát, že některé opravdu užitečné a platné poznatky, jsou založeny na pochybných předpokladech.

Jeden z mých přátel, výrobce parfémů a esencí, cvičí své povolání na velkostatku v jižní Francii. Tyto esence jsou vysoce koncentrované extrakty z květů a používají se ke složení různých parfémů. Můj přítel je tak nápaditý a pohostinný, že založil park na procházky pro jeho návštěvníky, který se skládá z koberců květin, které drtí, jak po nich chodí. To vysílá do vzduchu nádherné vlny vůní. Rád bych, aby se tato kniha stala pro mé čtenáře cestou, v průběhu minulých i současných věkových mezí, cestou, která občas připomíná procházku v tomto parku a vyvolává pocit, že jsou hosté výrobce parfémů a kouzel.

Další z mých přátel je pediatr. Myslí si, že alergie u dětí, které tak často vede ke smrti, je opravdu sebevraždou, duchovním a tělesným sebeobětováním, která pramení u malého tvora ze strachu z osamělosti. Ve skutečnosti, během několika prvních měsíců jeho života, jsme se nechali dítě ležící v bytě, uzavřené mezi desky nebo tyče a dívat se na prázdný strop. Sotva si matka zvykla na jeho vzhled, už jsme ho položili zpět v pozici mrtvolky. Můj přítel požádal o patent na postel na nakloněné rovině, která ukončí izolaci dítěte a spojuje ho neustále s

přítomností svého opatrovníka a předměty každodenního života. Je to jen skromný vynález, připomínající mimochodem něco z dávných tradic, ale může to zabránit mentální úzkosti a někdy i smrti dítěte. Stejným způsobem, jakým se můj přítel lékař snažil pomáhat dětem, bych rád tuto knihu dal k pomoci čtenáři, uniknout z desek, tyčí a prázdného stropu, aby se vyhnul jedu své izolace .

Asi v roce 1920, ruský básník Valerij Brussov, současník Říjnové revoluce, viděl jeden končící svět a další začínající, napsal: „Počátky kultur, které byly tak odlišné, a tak široce rozšířené jako ty v Egejském moři, egyptské, babylonské, etruské, indické, aztécké a tichomořské, ukazují podobnosti, které nelze zcela vysvětlit pomocí obchodu a napodobování. U základů všeho, na co se podíváme, u nejstarších kultur lidstva se musíme podívat na jediný vliv, ze kterého všechny jejich pozoruhodné analogie pocházejí. Musíme se ohlédnout ve starověku po X, po ještě neznámé z kulturního světa, která stanovila motor vývoje. Egypťané, Babyloňané, Řekové a Římané byli všichni naši učitelé. Ale kdo byli učitelé učitelů?“

Během posledních padesáti let, velký počet objevů tlačil historii člověka a jeho kultury do značné míry dále zpět v čase, ale Brussovova otázka je stále platná. Naše kniha není odpovědí na tuto otázku s konečnou platností, ale možná bude trochu blíže k řešení záhady učitele učitelů.

Zavázali jsme se vydat tuto studii v naději, že jednoho dne budete lépe vybaveni, abyste byli dále, než jsme my. Až do nedávné doby tento problém řešili skupiny bláznů, šarlatánů a spiritistů, na základě okultních zjevení. Chceme, abyste se pokusili osvobodit otázku existence věčného člověka od výsměchu a zároveň uklidnili hněv archeologů a antropologů. To není tak snadné, neboť člověk se nemusí beztrestně trást, nad základy akademické vědy, zejména pokud její představitelé jsou přesvědčeni, že mají stanoveny pohodlné teorie. Člověk může bádát o minulých kulturách, ale jen dokud nemusí přinést na světlo netradiční představu o dějinách lidstva v procesu vývoje.

Vědci se shodují, že naši předkové, oblečení ve zvířecích kůžích, strávili spolu tisíce let v době kamenné, při čekání na božskou jiskru. Rovněž souhlasí s tím, že všechny kultury jsou smrtelné. Ale oni nesouhlasí s názorem, že lidská inteligence a schopnosti dosáhli výšin již několikrát v průběhu milionů let. Nelze se nekonečně vyhýbat svobodě názorů. Potřebujeme spíše úzký determinismus a jistotu, že kvalita lidské mysli je porovnatelná v dávných dobách s člověkem současné éry na Zemi. Spiritualisté mezi námi, se dívají na člověka, jako na živočicha, kterému byl dán dar plození od minulosti, ale ne zas tak moc dávno. Materialisté vidí člověka jako produkt historie - ale historie je mladá.

Proč ale musí být lidstvo a jeho historie nutně tak mladá? Proč tato omezení, namísto myšlenky věčného opakování, věčnosti člověka? Existuje nějaký důkaz, že všechny kultury jsou nezvratně vymřelé? Víme příliš málo a z toho jsme vytvořili zákon. Existují kultury, které zřejmě kvetly po tisíce let. Některé z kultur, které nazýváme primitivní již existují tak dlouho, že se zdá, že nemají žádný začátek ani konec. Jsou pak nesmrtelné? Není snad pravda, že v průběhu minulých věků se člověk často snažil vyšplhat po příčkách žebříku, který vedl k vysoké nesmrtelné kultuře, ale uklouzl a spadl? Možná jsme i nyní v procesu budování kultury, která bude vypadat jako nesmrtelná, na zemi i na nebi. Tato optimistická teorie přinese unavený úsměv na mnoho rtů, dnes poněkud cynický, na tento módní postoj. Ale za prvé, všichni víme, že móda brzy zastarává. Za druhé, museli bychom být velmi hloupí, kdybychom se měli zastavit k malému odpočinku v době, jako je v přítomném okamžiku, na tak dlouhé a krásné cestě. Za třetí, v průběhu doby, kdy jsme začali psát tuto knihu, se objevily slogany na zdech Sorbonny, jako jsou tyto: „Profesoři, můžete se obracet k nám

starcům!“ a „Všechnu moc fantazii!“ Je tu něco, co mluví nahlas a jasně proti unaveným úsměvům!

Tato kniha si nebere absolutně žádný nárok na vědeckou hodnotu, ani není určena k učení o moudrosti. Náš nástroj je fantazie a fantazie, stejně jako věda, našťve toho na koho přijde. Sajte nektar tam, kde ho najdete, je jako med. Věda produkuje zázraky nebo alespoň se o to snaží, aby to se vší upřímností dělala. Představivost vytváří zázraky nebo alespoň se snaží to dělat se stejnou upřímností. A možná tam je něco zázračné pravdy. Pokud by mi někdo řekl: „Na tom není nic zázračného se nachází ve světě“ (zneužití vědecké autority, na něco, co není jejich úkolem, možná ze zoufalství), měly by to tvrdošíjně odmítat přijmout. S našim vášnivým zájmem a slabou pravomocí, by mělo být i nadále snadné hledat zázračné. A když jsme nenašli nic zázračného v tomto světě, bych měl říct, že jsme toho zanechali, že naše duše byla příliš malicherná a náš intelekt příliš slepý, ale nikdy bych neřekl, že nic zázračného se zde nenachází.

Od zveřejnění „Jitra kouzelníků“, co nás odradilo od napodobování nebo ponižování našich představ, jsme shromáždili a zkontrolovali nový materiál, poslaný nám od několika set korespondentů z celého světa, včetně vědců i laiků. Rádi bychom jim všem poděkovali. Náš speciální dík patří Paulu Emilu Victorovi, vůdci francouzské polární expedice, který přispěl na kapitulu o tajemství map Piriho Reise a také na našemu příteli Aimé Michelovi, který nám umožnil dotisk jeho článku o Leroi-Gourhanově teorii jeskynního umění. Jsme také velmi vděční paní Freddy Bémont, asistentce na Fakultě literatury na univerzitě v Nanterre, za pomoc, kterou nám dala při psaní kapitoly o Numinoru, Catal Hüyükü a Říši Daedala.

Louis PAUWELS

Část první

Zábavný výlet do věčnosti

Kapitola první

Pochybnosti o evoluční teorii

V hale Athenaeum visí dva velké obrazy, je to klub v Londýně, preferovaný starými pány, patřícími do anglosaské inteligence. Jsou to portréty Charlese Darwina a jeho přítele a kolegy, Thomase Henry Huxleyho.

Jednoho krásného odpoledne v červnu 1963, jsem seděl na čaji v knihovně klubu, se synovcem jednoho z těchto dvou mužů, kteří založili toto nové náboženství. Nejsem ironický, ani nepřeháním, když řeknu, že založili náboženství. Považujeme za zřejmé, že současná evoluční teorie, která jimi byla formulována před více než sto lety, by mohla být východiskem pro nové náboženství. Synovci Julianu Huxleymu jsem řekl: „Udělal jste překvapující poznámku na kongresu ke stému výročí Darwina, který se konal v Chicagu v roce 1958. Řekl jste, že evoluční pohled nám umožňuje rozpoznat hlavní rysy nového náboženství, které budou splňovat potřeby generací, které přijdou.“

„Ano,“ přisvědčil sir Julian. „Svět čeká na nové náboženství a oni jsou si docela jistí, že už je něco jako hotové náboženství, nebo spíše (v případě, že vyloučíme Boha a božské věci) povznášející pocit ze vztahu s vesmírem. V současné době se jednotlivé vědy dosud vyvinuly tak, že konspekt z nich nabízí nový obraz vesmíru a možného vývoje lidstva.“

„Ale může rozšíření našich znalostí o vývoji člověka vytvářet nové náboženské vědomí?“ Zeptal jsem se.

„Vím, že se mnozí lidé ohrazují proti slovu náboženství, ale i takzvaná materialistická filosofie, jako je marxismus má typické náboženské aspekty.“

Myslel jsem, že sir Julian je pichlavým kolegou J.B.S. Haldaneho, který pocházel ze staré anglické rodiny, s tradicí stipendia. Zpočátku přesvědčený komunista, však na konci své kariéry studoval v Indii fyziologii jogínů v extázi.

Jednou mi napsal: „Musíme počítat s možností nového náboženství, rozvíjejícího víru v harmonii s moderním myšlením, nebo přesněji s myšlením předchozích generací. Již jsme našli stopy takového vyznání víry v dílech spiritistů, v ekonomickém dogma komunistické strany a knihách myslitelů, kteří věří v tvůrčí síly evoluce.“

V duchu jsem to znovu viděl zpět, v malé studii v Římě, patřící profesoru Assagliolimu, vedoucímu psychosyntézy: „Dnes je tu jedna důležitá a významná skutečnost,“ řekl. „Je to očekávání velkého náboženského probuzení.“

Tyto rozhovory se konaly ještě před vznikem skupin mladých lidí, kteří byli zároveň revoluční a nepřátelští k pokroku, v hlavních městech Evropy a kteří žíznil po něčem svatém a mystickém, v původním smyslu slova. Možná mám v sobě něco z jasnovidce, možná jsem jen vnímavější na výzvy do budoucna. V každém případě, během mého rozhovoru se Sirem Julianem Huxleym, jsem byl náhle přesvědčen, že náboženské obrození určitě přijde. Jedinou otázkou bylo, co by se stalo s evolučním dogma, které pomáhá ovlivňovat dvě nebo tři generace do doby, kdy bude Bůh zastíněn. Zřejmě Haldane a Huxley neměli připravenou odpověď. No, musíme být odvážní, řekl jsem si na to a dogma se může rozpustit jako sušenky ponořené ve vašem čaji.

Naši dědové rozhodli, že Bůh je mrtvý, ale Trinity odolal ráně. Změnila se jen slova. Otec se stal vývojem, Syn pokrokem a Duch Svatý historií.

Zabij Otce jednou provždy! Jinými slovy, zpochybni evoluci. Koncepce vývoje ztratila svou absolutní platnost. Důsledky historie již nemusíme bezpodmínečně považovat za stabilní

pokrok. Mesiáš je daleko, takže je redukován na čisté a jednoduché letopisy. Možná, že to je zakázané reálné pole. Drsná skutečnost? Bezpochyb je to ale svobodná oblast pro člověka.

Samozřejmě, že se stoupenci evoluce musí být zacházeno s péčí a respektem. Dali se v minulém století na tvrdý boj. „Bůh stvořil každého živého tvora jako jeho druh“, říká se v Genesis. Před necelými sto lety anglikánský biskup křičel: „Ne! Neexistuje žádný vývoj. Bůh stvořil svět za šest dní, včetně fosilií!“ A tzv. opičí proces v Daytoně, v Tennessee, kde byl obviněn učitel, protože učil teorii evoluce, se konal až v roce 1926. Od té doby církve zařadila nejdůležitější principy antropologie do svého světového názoru. Po neodarwinistické analýze anatomického vývoje člověka, v průběhu geologických epoch, kterou nedávno zveřejnila encyklopedie s křesťanskou tradicí, se říká: „Objev lidských fosilií z třetihor a čtvrthor, posledních dvou geologických etap, je důkazem, že lidské tělo se zúčastnilo ve vývoji celého živého světa. Ve své současné podobě představuje v tomto procesu poslední fázi vývoje. Věda může stanovit zásadní okamžik, kdy lidské tělo se odlišilo od zvířecího těla, objevilo se ve své skutečné podobě, krátce bez přechodného období, které vedlo z třetihor do čtvrthor, asi před milionem let. To bylo v té chvíli, co zvířata a rostliny již prošly dlouhým vývojem, takže bytost z masa a ducha, s názvem člověk, se narodila tvůrčím aktem Boha a mohl začít jeho individuální vývoj.“

Proto moderní církev přijímá teorii, že člověk nebo alespoň jeho tělo, je produktem evoluce. Církev je poněkud zdrženlivější o jeho duši. Na jistém stupni vývoje se objevilo zvíře, mimořádně podobné člověku. Potom Bůh náhle zasáhl a řekl: „Toto je můj obraz. Přidáme do něj duši a dáme tomuto privilegovanému stvoření nezávislý vývoj.“

Historie evoluční myšlenky je skutečně historické nedorozumění, když kulturní sociolog Emmanuel Berl to ukázal ve své nádherné esejí „Vývoj evoluce“. (1964)

Slavnému Cuvierovi se zvedal žaludek při samotné myšlence evoluční teorie, ačkoli on sám přispěl hodně k její budoucnosti, jako zakladatel paleontologie, studia vyhynulých zvířat. Cuvier věřil, že nějaké zvíře by mohlo být zrekonstruováno z jedné malé kosti. Představoval si přirozenou architekturu různých druhů, jakýsi „zlatý řez“ na diplodokovi nebo žirafě. Je vývoj druhů, mizení stovek druhů života a vznik nových druhů, skutečně předpokládaným plánem velkého architekta? Zastánci transformismu naopak předpokládali úzkou souvislost příčiny a následku a vznik druhů podle přirozené, smysluplné potřeby.

Lamarckova doktrína finalismu, jak to píše Geoffroy Saint-Hilaire, znamenala rozhodující vliv životního prostředí. Živé bytosti se měnily, protože životní prostředí a životní podmínky je k tomu donutily. Adaptace byla rozhodujícím faktorem. Vznikali obří plazi s tlapami, aby se zahřála jejich krev, když ustupovala voda. Z jejich vedlejší linie se stali ptáci. Pod vlivem postupně se zvyšujícího obsahu kyslíku ve vzduchu, se jejich srst postupně proměnila v peří. Zástupci zoologie, botaniky a antropologie (ještě v plenkách), o tom vyjádřili silné pochybnosti. Nemohli pochopit, jak se různé druhy mohly křížit. Nicméně transformismus byl velmi pravděpodobný.

Stejně tak člověk vynalezl nástroje, když chtěl postavit varhany. Šnek vytvořil tykadla stejným způsobem, jako když slepec potřeboval hůl, žirafě narostl dlouhý krk, aby bylo možné dosáhnout na větve. Ale entomolog Jean Henri Fabre se oprávněně sám sebe zeptal, jak se včely, co žily dávno živily, než se dozvěděly, jak se dělá med. Lamarck napsal svému oponentovi Cuvierovi: „Bohužel patřím do skupiny vědců, která by ve skutečnosti dělala originální objevy, ale nemůže odolat jejich smíchání s fantastickými nápady. Teorie evoluce je velká a hezká budova, ale bohužel spočívá na imaginárním základě.“

Nicméně, tato teorie zvítězila. Nelze popřít historii živých dokladů, že se odvíjela nekonzistentně, ale neexistuje žádný důkaz, že Lamarckova doktrína bylo správné vysvětlení pro všechny zázraky evoluce. Ve skutečnosti by stěžejí zvítězila, kdyby Darwin nepoužil o 50

let později jeho teorii přirozeného výběru a obhajoval mechanické vysvětlení transformace druhů. Nepostřehnutelné mutace se hromadí a příroda udělá svůj výběr. Ale jak to, že skvělý zásah náhody umožňuje vytvořit tak perfektní orgán, jako je oko vyšších obratlovců? Darwin připustil, že jen při pomyšlení na to, mu běhal mráz po zádech. Aby bylo možné nashromáždit zkušenosti, dělal „šílené experimenty“, jako je například hraní na trubku pro popínavé rostliny. Ani teorie nepostřehnutelných mutací, ani to, že náhlé mutace (předložené Holanďanem Hugo de Vriesem) nemohou dát definitivní vysvětlení principu přirozeného výběru a nakonec ani systematického vývoje. Dokonce i Henri Bergson a nejlepší učenci své doby připustili, že nemají žádnou představu o mechanismu, jak by tento vývoj pracoval.

Závěr Bergsona byl pozoruhodný a překvapivý zvrát. Vzhledem k tomu, že nemůžeme vysvětlit vývoj jevů, musí tyto jevy vysvětlit evoluci. Protože nevíme, jak evoluce vytvořila lidské oko, máme jen další důvod říci, že ho vytvořila evoluce. Stanovení mechanismů není třeba, neboť vývoj sám o sobě je rozhodující.

Počáteční genetika, která se zabývala transformací, dostala smrtelnou ránu, aniž by otřásla vírou v neustálý pokrok v průběhu evoluce. August Weismann v jeho teorii chromozomů a Mendelovy zákony teorie mutací, přišly na pomoc transformismu. Zákon dědičnosti tvrdí, že zděděné vlastnosti jsou neměnné a že získané vlastnosti nelze dědit, protože dědičnost není přenášena z organismu do organismu, ale z buněk semene nebo buňek spermií. V důsledku toho, genetika nepomáhá teorii evoluce.

Transformisté na počátku devatenáctého století si mysleli, že je toho dost, aby nahradili libovůlí tvůrce racionální hypotézy. Nikdy nic neřekli o možném smyslu evoluce. Příčina produkovala následky, vliv životního prostředí a přírodní výběr druhů transformoval sám sebe a všechny formy života, vyvinuté od améby na začátku, až po člověka, podle poslušnosti k neúprosným potřebám. Chcete-li, bylo by nevědecké se zeptat transformistů, jestli vývoj má nějaký smysl. Jejich doktrína nebyla ani pesimistická ani optimistická. Odmítli spojovat přírodní jev s účelem a cílem. Poněkud tupě drželi rovnováhu mezi nadějí a zoufalstvím a měli jistou tendenci dělat bolestivá přiznání. Přírodní vědy představovaly poněkud neveselý vzhled, během tohoto období. Nietzsche čerpal ponurou inspiraci pro svou tragickou životní filozofii od determinismu, který rozhodoval o evoluci druhů. Stal se zoufale okouzleným nelítostnou tragédií výběru a viděl lidstvo na vrcholu obrovského hřbitova vyhynulých druhů.

Biolog, který neviděl Boha ve svých zkumavkách, by krčil rameny v černém redingotu - kabátu, jestli by se někdo pokusil posoudit význam přírodních jevů. A psycholog by s ním souhlasil. Bůh a ctnosti jsou produkty, jako je alkohol a cukr. Genesis říká, že jsme vznikli z prachu a slibuje nám, že se opět do prachu vrátíme. Náboženské dogma tvrdí, že jsme prach oživený Bohem. Ale přírodovědci tvrdí, že jsme nebyli vytvořeni vůlí Pána, byli jsme prostě primáti vyvinutí hrou slepé náhody, vhození bezcílně do přírody, která nemá žádný cíl a je odsouzena k zániku tak jako tak, podle prvního zákona termodynamiky.

Pokud z nějakého důvodu, byly objevy moderní genetiky provedeny před průmyslovou revolucí, tam by se nevedly nikdy žádné řeči o „zásadním impulsu“, jako organicky se rozvíjející síle ve filozofii Bergsona, nemluvě o „tvůrčím vývoji“. Zásady vznešené neměnnosti přírody by vyhrály a celý náš pohled na živé objekty v dějinách lidstva, jeho kultury a naší vlastní civilizaci, by se podle toho změnil.

Ale do té doby se myšlenka evoluce spojovala s myšlenkou pokroku. Se vznikem průmyslové společnosti a jejích prvních působivých úspěchů, myšlenka, že pocházíme z ráje zmizela. Parní motory a elektrická energie byly převedeny z minulosti do budoucnosti. Člověk zvítězil nad přírodou, co se změnilo, tak byl člověk. Pokrok byl neodolatelný. Lidstvo našlo naději a svůj historický smysl. Hegel založil metafyziku pokroku, Marx jeho vlastní antropologii.

Centrální doktrína Lamarckismu, že životní prostředí určuje změnu, a kde funkce vytváří orgán, se nachází opět ve vědeckém socialismu. Je to Marx, kdo vysvětluje, že se člověk objevuje v okamžiku, kdy to potřebuje a je to Lamarck, který uvedl tato slova do jeho úst. Neúprosným zákonem hospodářského rozvoje jsou stále transformismus a princip třídního boje, jako bratřenci přirozeného výběru.

Myšlenka kreativní evoluce je intelektuální vynález, který má vypovídat o obecných dějinách života, jejichž mechanismus nelze vysvětlit. A tato myšlenka je určena k ospravedlnění všechny obětí kvetoucí průmyslové společnosti, jako důsledek pokroku. Pokrok je zářivé dědictví celé evoluce, konečného produktu 3 miliard let existence života. Toto vysvětluje svět. Před tím, než byl svět temný nebo přesněji řečeno, člověk neviděl denní světlo. Proto užíváme výraz „století osvětlení“. Je to století, v němž idea pokroku zastínila jeho vzhled. Konečně přišel náš věk, konečně jsme to objevili a přijali další vývoj na sebe, my, kteří při pomalém procesu dozrávajících záležitostí, které jsou spojeny se strachem, hrůzou a chemickými vlivy, které sdílíme s prehistorickými zvířaty, která se živila vegetací v bažinatých vodách devonu.

Nejsme na pochybách o tom, že pokrok je odůvodněn vývojem, ale nesmíme zapomenout, že tato jistota byla implantována imperativy naší průmyslové a technické civilizace a nikoli vědecky osvětlenými skutečnostmi. Emmanuel Berl má docela pravdu, když mluví v této souvislosti o tlaku, který je kladen na šampiona tvůrčí evoluce civilizace, kolem dokola. Je to on, pokračuje, který nepochybně uděluje myšlence evoluce a pokroku hodnotu, která nemá žádný vztah ke skutečně zjištěným jevům. Je to on, který pošle výzkumníky správným směrem tím, že ochromuje naši nedůvěru ke slovům, která znamenají a naznačují mnohem víc, než vyjadřují, což vede ke smísení teorií, které jsou přijatelné, jako všechny teorie, dokonce i ty kontroverzní, s komplexem dobře zjištěných skutečností. Tyto skutečnosti mohou objasnit priority v čase, dědičnost a příčinné souvislosti, ale rozhodně nelze zobrazit žádný konečný cíl a ještě méně konečný význam procesů, které ještě nejsou hotové a jejichž výsledek nemůže nikdo předvídat.

Nevíme o výsledku bojů, které nese život sám proti sobě a proti neživé hmotě, nejsme schopni to vědět. Biologové nepředvíдали atomovou bombu, ani to, že nevědí, jaké nové viry by zítra mohly decimovat lidskou rasu. Takže jejich evolutionismus zahrnuje akt víry, která není ani citací zjevení jako jeho příčiny, a kde se stává těžší nebo téměř vyloučeno přijmout větší přínos získaných vlastností. Vyznavači evoluce, biologové si představují, že na řízení procesu je dominující sociologie, zatímco ve skutečnosti se podřizují ideálu. Pro to je to sociologie a ne biologie, z níž evoluce dostane svou přitažlivost a prestiž. To je pokrok člověka, ne že by povstal z živočišných a rostlinných druhů, které bereme jako samozřejmost v naší existenci a v našem myšlení.

A když jsme se kloníme k názoru, že všechno na světě bude lepší a lepší, je to proto, že vidíme, že člověk vládne ve světě stále více a více. Ale bez ohledu na toto stanovisko bychom měli přijmout fakt, že by to bylo jisté pro každého z nás výhodné, pokud bychom se blížili k cíli vývoje více nenápadně a používali slova více opatrně, přemýšlejte o tom jako první. Jak můžeme předpovědět, k jakému účelu bude evoluce sloužit zítra? Evoluce, která se stala zbožná, ne-li vyloženě ortodoxní poté, co byl někdo takový odvážný a svobodomyslný? Již si nejsme jistí, že to přinese jeho následovníkům štěstí. Básníci nás učili už dávno, že člověk může být mučen nadějí. Historici i hlavy států si mohou jistě představovat moderní život nesnesitelný, ve jménu lepší budoucnosti, kterou slibují. Nejhorší tyranie se stane omluvitelná nebo dokonce ospravedlnitelná, když bude považováno za samozřejmé, že tento svět směřuje k rajskému stavu. Není větší zlo, než když všechno, co se děje, je se sklonem k dobru. Gigantické krveprolití neudrží průběh evoluce, když někteří lidé mohou dokonce lichotit sami

sobě, že to urychlí triviální masakr 900 milionů lidí, který přivede přeživší blízko k beztržní společnosti, která si klade za cíl socialismus. Stejným způsobem, nacisté tvrdili, že tím, že odstraní méněcenné rasy, by mohly urychlit a zdokonalit příznivou hru přirozeného výběru.

Evolutionismus o nic méně nepodléhá šílenství, než jakýkoli jiný „ismus“. Musíme ho hlídat velmi opatrně, zvláště pokud ho nechceme podpořit.

A co když evoluce byla jen „matrjoška“, skrývající několik vytvořených evolucí zcela v nás, jednu uvnitř druhé? Pokud například člověk měnil několikrát svůj vzhled? A pokud člověk dělal od začátku různé pokusy, jak ovládnout přírodu? Co když jsme tentokrát na správné stopě? Samozřejmě má tato myšlenka svůj podíl na extravaganci, ale neustálé antitativování počátku lidské historie v posledních letech, poskytuje bohatou stravu pro takové fantazie. Moderní biologové, píše Gaston Bouthoul ve své knize „Sociální variace a mutace“, publikované v roce 1969, inklinuje k názoru, že příroda nevytvářela žádné nové druhy zvířat, během posledních geologických epoch. Lucien Couenot (*L'évolution biologique*, 1951) odhaduje, že přírodní tvořivý impuls, jak se zdá, se zastavil před pěti sty miliony let s výskytem ptáků. Žádná nová životní forma nebyla přidána, mimo primátů a člověka.

Přesto, že se průměrná hodnota slunečního záření nezměnila. Nic v našem fyzickém prostředí se v podstatě nezměnilo. Co je tedy evolučního v tomto pokračujícím procesu? Předpoklad moderní biologie, pokračuje Bouthoul, že vznikají mutace, z nichž pocházejí nové druhy, se zdá být pochybný. Americký zoolog Thomas H. Morgan vystavil hmyz nejrozličnějším druhům léčby, včetně bombardování gama paprsky, které působily smrtonosné fyzikální podmínky v nejstarších geologických obdobích, dosáhl přesvědčivých náznaků mutací.

Nicméně, lidská rasa nezměnila svou schopnost jednat a svůj způsob života v průběhu několika staletí. Zde jsme se opět spojili s vývojem, který je neoddelitelně spjat s myšlenkou pokroku tím, když Morgan prohlásil, že „Vynález strojů a techniky jsou skutečné biologické mutace lidské rasy“, a že i kdyby vzestupným vývojem nebyl člověk obecně ovlivněn, tak to alespoň mělo vliv na druh „Homo sapiens“ a jeho společnost. Stejně jako v případě, kdyby se příroda náhle únavila, jako kdyby motor progresivní evoluce utrpěl poruchu a delegoval svou funkci druhu Homo sapiens. A tak se evolucionisté navzdory všemu mohli opřít o článek víry, od kněze z kostela Svatého Klementa z Alexandrie: „Jak bylo Stvoření dokončeno, osud přírody byl svěřen člověku.“

Tak snad, když jsme vypátrali stopy evoluce, měli bychom skutečně najít některé doklady. Ale pouze u člověka. A v tom případě bychom měli přijmout myšlenku, že člověk je výjimečný výtvar, patří k několika privilegovaným druhům. Dnes je mnoho biologů toho názoru, že spontánní mutace, které nyní zmizely u všech živočišných druhů, pokračovaly v lidském mozku, především v kortikální oblasti, takže změny v mentalitě by nebyly nic jiného, než psycho - sociologický aspekt těchto spontánních mutací tajemného a snad i kosmického původu. (Bouthoul.)

Z tohoto pohledu, bychom měli také v opozici vůči obecné evoluční teorii prosadit, že člověk je výjimečné zvíře, které představuje jednu z forem života mimo celkový proces vývoje. Cítíme silné pokušení, aby takové tvrzení nebylo na naše vlastní nebezpečí. Zároveň bychom měli dodat, že tato forma života, která je mimo obecný proces evoluce, by se mohla snadno objevit v průběhu pomalé evoluce mnohem rychleji a pokaždé, když byly vhodné podmínky.

V historii naší planety se člověk mohl objevit mnohokrát v průběhu uplynulých milionů let, takže bychom mohli říci, že **člověk je věčný a měří dobu trvání naší civilizace**. Tato hypotéza není mystická. To není libovolný postulát bdělého Boha, který stvořil člověka znovu

kdykoliv to podmínky dovolily. Kdyby nic jiného, je to přirozená hypotéza. Stejně jako náhoda nehraje žádnou roli v chemii, bylo by nepravděpodobné, aby tak učinila v evoluci. Stejně jako existují neměnné molekuly, by tam byla alespoň jedna stálá forma života - člověk, který jak se stále zdá, kdykoliv byla vhodná možnost, prošel mnoha proměnami a zažil mnoho vzestupů a pádů ve věčném usilování o vyšší formu bytí.

Pokaždé, když se objeví nové nálezy, narození prvního člověka se posouvá dál a dál do minulosti. V září 1969, antropologický a paleontologický kongres, konaný v budově UNESCO v Paříži, odmítl myšlenku, že člověk neandertálský byl náš předek a platí teorie, že člověk, který dělal nástroje a uctíval mrtvé existoval již před více než 2.000.000 let. Dnes je stále nedostatečná. Vykopávky v Čadu (severní centrální Afrika) ukázaly lidi, kteří byli 6,000.000 let staří. Mohli bychom hledat donekonečna a nakonec dospět k závěru, že pro naše kritéria neexistuje žádný první člověk, než je limit věku vesmíru.

Netvrdíme, že zrození člověka se shodovalo s výskytem života na Zemi před více než třemi miliardami let. Ale možná, že lidská rasa se objevila před 10 miliony let, pak zmizela v důsledku přírodních katastrof, aby se znovu později objevila, stejně jako se život postupně vrací na ostrovy, které se staly neobyvatelné v důsledku sopečné erupce .

Darwinovo vysvětlení pomalé transformace druhů, krok za krokem mutacemi, je obtížné přijmout. Charakteristické je, že neměl čas se prosadit, že teorie existuje pouze ve svém zárodečném stavu, je obecně neschopná života a opravdu spíše překážkou v boji o existenci. Proto je odsouzena k zániku. Tak jako tak je jasné, že zcela nová bytost se vyvinula krok za krokem. To je to, na co se přírodní filozof Heinrich Schirmbeck ptá ve své knize „Budeme jako bohové? - Člověk v biologické revoluci“ (1966). Nicméně, není pochyb o tom, že se opíral o antropologická data, že člověk jako prvek přírody, má biologickou minulost, jejíž kořeny jsou hluboko v prvotních formách zvířat.

Nicméně učenci, kteří bojovali proti nemožnosti vysvětlovat původ člověka evoluční cestou, nemohli pomalu obejít překážky tím, že izolují člověka od zbytku vesmíru a přisuzovali mu od počátku specifický rozvoj. Také mnichovský historik, Edgar Dacque tvrdí, že člověk by neměl být považován za konečnou podobu dlouhého vývoje, ale jako prvorozený z centra tvorby. Podle Dacqua, je člověk první stvořená bytost a celé lidstvo povstalo z tohoto původního modelu.

V roce 1856, kdy byly objeveny první fragmenty kostry člověka neandertálského, tam byli učenci, kteří říkali, že lidský rodokmen nešel s něčím podobným tak daleko zpět, ale že to byly pozůstatky divokých zvířat. Během posledních století byly zbytky fosilií lidí a lidoopů, z velmi odlišných období, vykopány po celém světě, a přesto není vždy snadné mezi nimi rozlišovat a vytvořit specifický druh. Dnes se díváme na neandertálského člověka, který zhotovil jemné nástroje v Mousterianu, jako fázi mladého paleolitu, jako epizodu v dějinách lidstva před 50.000 lety. Tento může být produktem křížení mezi nekonečně starším Homo habilis nebo již existujícím homo sapiens a pithecanthropy, jinými slovy směs jako samostatný jávský člověk.

V roce 1948, Dr. Leakey, který kopal ve východní Africe po čtyřicet let, našel v Keni stopy jednoho z prvních článků v řetězci, který vytvořil primáty a člověka, když našel pozůstatky, které mají být asi čtyřicet až dvacet pět milionů let staré. V roce 1959, Dr. Leakey objevil nejstaršího známého hominida, Zinathropus australopithecus, který žil v rokli Olduvai (v dnešní Tanzanii) asi před 180.000 až 800.000 roky. V roce 1962 se objevil Kenyapithecus který je z doby asi před 50 miliony let a pravděpodobně také patří k předkům hominidů. V roce 1963 tvrdil, že nový objev Homo habilis v Olduvai uvádí všechny teorie lidského původu v pochybnost.

Objev bytosti s rysy, tak silně připomínajícími lidské, ačkoli žil téměř před dvěma miliony let je samo o sobě revoluce, napsal Yvonne Rebeyrol v Le Monde, u příležitosti kongresu

UNESCO. Až dosud rasa hominidů postupovala od neotesaného Australopithecus k Homo sapiens (tj. dnešní člověk), který se poprvé objevil zhruba před 25.000 roky. Dříve nejdůležitějšími odkazy na evoluci byly Pithecanthropus, který byl pozdější a více vyvinutější než Australopithecus a člověk neandrtálský, který byl primitivnější než Homo sapiens. A teď přišel na světlo nový tvor, který je stejně starý jako Australopithecus, ale vykazuje nápadné podobnosti s Homo sapiens. Dr. Leakey byl názoru, že Homo habilis je náš jediný předek, ostatní hominidé jsou pouze neúspěšné produkty, které neměly žádné potomky. Australopithecus, Pithecanthropus a Homo habilis se objevili současně, ale pouze Homo habilis byl východiskem plodného vývoje, který vedl k Homo sapiens. Navíc, říká Leakey, na různých místech, především ve Velké Británii, Francii, Německu a Maďarsku, byly nalezeny fosilní lebky, jejichž vlastnosti připomínají moderního člověka, ale které pochází z velmi starých údobí. Teprve velmi nedávno, byly dvě zcela moderní lebky vykopány z koryta řeky Omo (Etiopie), které jsou také velmi staré. Tato disperze již vysoce rozvinutých forem, zjevně označuje rozšíření homo habilis.

Nicméně, Dr. Leakey si myslí, že člověk se zrodil v regionu zahrnujícím východní Afriku, Arábii a západní Indii. V Indii archeologové již našli fosilie opice ramapithecus, které jsou mladší, ale na hony vzdálené od Kenyapithecus, společně se známkami primitivního průmyslu. Takže Leakey je přesvědčen, že pokračování vykopávek v Indii nebo v Arábii by bylo velmi úspěšné, neboť východní Afrika již prokázala, jak je bohatá na zkameněliny. Zeměpisná délka a šířka této části světa, jsou mimořádně příznivé pro vznik a rozvoj primitivních hominidů. Její vulkanická půda je ideální pro uchování fosilií. Čím více se učenci snaží, tím více zde nacházejí. Docela nedávno, paní Leakeyová vyhrabala na Olduvai lebku Homo habilis, která je zjevně zcela nebo téměř kompletní. A Dr. Leakey vykopal zub, který našel na keňském území, jižně od Rudolfova jezera. Tento zub pravděpodobně patřil hominidu, který žil před osmi miliony let.

Nicméně, Leakey předpokládá, že Homo sapiens nemohl objevit schopnost zapalovat oheň, tj. má jistotu, že neměl schopnosti, které mohlo vyprodukovat abstraktní myšlení. Nástroje prokazatelně existují velmi brzy, ale nejsou rozhodující pro přechod od hominidů ke člověku. Řečeno přesněji, člověk vstupoval do života s abstraktním myšlením a užitím magie, náboženství a umění. Podle názoru Leakeyho, přechod od Homo habilis k Homo sapiens, který není starší než 100.000 let, musel trvat značnou dobu.

Tato teorie nespočívá na definitivním poznání. Je to pouze náhrada nejistoty neurčitými odhady. Jedinou jistotou je, že čím více se snažíme, tím více zjišťujeme. Například, že Homo sapiens, je asi 100.000 roků starý a Homo habilis je starý několik milionů let. Znalosti se mění každých šest měsíců a nejnovější závěry výzkumu jsou znovu zpochybňovány. Koupeme se v moři času. Ale pokud hominidé žili před více než 8.000.000 let, klasická teorie evoluce zkrachovala. A v případě, že to byli před 100.000 roky myslící lidé, pak z racionálního hlediska se musíme ptát sami sebe, zda můžeme spolknout tvrzení, že existuje pouze jediný osvícený moment v tomto dlouhém dobrodružství, a to za poslední pětisetinu doby lidského pobytu na Zemi.

Možná, že by bylo užitečné mentální cvičení, odejít jednou provždy od toho tvrzení, že pouze poslední pětisetina existence předchozího lidstva z nás udělala mistry myšlení, a že lidstvo z dřívějších dob, když přijmeme opačný postoj, vidí samo sebe spíše jako výjimku v dějinách lidstva a dokonce jako výjimku v historii živých tvorů. Přijmeme myšlenku, že člověk může být neměnný vzor, který se objevuje opakovaně, jako vrchol civilizace, v souvislosti s globálními katastrofami. V tomto pojetí a s pocitem, že lidstvo může být trvalý druh na Zemi a ve vesmíru se nachází možnost ovlivnění naší budoucí kultury, společnosti a morálky.

Kapitola druhá

Kontinentální drift

Ve vzorcích hornin, které astronauti přivezli z Měsíce byly objeveny stopy organické hmoty. Pocházejí z Měsíce? Nebo tam byly zaneseny astronauty, i přes všechna preventivní opatření? Stále víme velmi málo o povaze našeho satelitu. Ale víme všechno o Zemi, na které žijeme? V žádném případě. Její hlubiny jsou prakticky neznámé. Její historie je stále záhadou.

Podívejte se na mapu světa. Nevypadá to jako puzzle, kde některé dílky chybí? Východní pobřeží Ameriky se zdá, že se uvolnilo od západu Evropy a Afriky. Vzdalovaly se od sebe postupně dva zemské kontinenty a objevilo se mezi nimi moře - 3.000 mil široký Atlantický oceán? A co Indický oceán? Jsou Jižní Afrika, Madagaskar, Antarktida a Austrálie také části skládačky? Geologové již dlouhou dobu studují podobnosti skalních útvarů, které se nacházejí v Jižní Africe, Indii, Madagaskaru a v Brazílii. Někteří učenci navrhli teorii původního kontinentu zvaného Gondwana.¹

Podle této hypotézy, byla celá jižní polokoule pokryta v Precambriu jediným pevninským blokem, který se na této polokouli rozpadl v Mesozooiku do jednotlivých kontinentů. V roce 1969 byla nalezena lebka Lystrosauruse v Antarktidě, v horách královny Alexandry. To je plaz, který žil na počátku Mesozooika. Podobné fosílie byly nalezeny v Jižní Africe a Austrálii. Konečně, jsou nezaměnitelné podobnosti mezi fosilní flórou Antarktidy, Jižní Afriky, Austrálie a Jižní Ameriky. A černé uhlí v Antarktidě obsahuje zkameněliny velkých stromů, které kdysi vzkvétaly v tropickém klimatu.

V roce 1914, německý geofyzik a meteorolog, Alfred Wegener, předložil hypotézu o zemském povrchu. Podle jeho teorie, všechny kontinenty původně tvořily jednu pevninu. Pak se rozpadla na několik částí a samostatné kontinenty existovaly dále odděleně. Wegener zemřel v roce 1930 při expedici do Grónska. Jeho teorie byla zamítnuta.

V roce 1969, Patrick M. Hurley, profesor geologie, prohlásil: „Provedl jsem svůj výzkum, aby bylo možné prokázat, že Wegenerova teorie je absurdní.“ Ale musel přiznat, že německý učenec měl pravdu o jedné zásadní skutečnosti, a tou je posun kontinentů. Ve skutečnosti, od roku 1950 byly dosaženy nové závěry, které kladou větší důraz na teorii pohybu zemské kůry a kontinentální drift. Následuje popis těchto závěrů.

Paleomagnetismus je geofyzikální termín pro studium směru a intenzity magnetického pole v horninách. Význam této magnetizace spočívá v tom, že je orientována ve směru magnetického pole Země v době, kdy se hornina ochlazovala. To je důkazem orientace magnetického pole Země v daném okamžiku a je obsažena v sedimentárních horninách. Během studia starověkých evropských skalních útvarů bylo zjištěno, že starší skály mají odlišnou pozici paleomagnetického pólu, z pozice dnešního zeměpisného pólu. Čtyři sta milionů let staré skalní útvary jsou orientovány na rovník. Proto se posunuly buď magnetické póly nebo kontinenty.

Zkoumání hornin ze stejného období na různých kontinentech by mělo ukazovat stejnou pozici pólu. Ale výsledek experimentů byl jiný. Místo shody, paleomagnetický pól v severní Americe ležel pravidelně západně od Evropy. Jediným vysvětlením pro to by bylo, že Severní Amerika se přestěhovala na západ ve vztahu k Evropě. Což nás přivádí zpět k teorii kontinentálního driftu.

¹ Pojmenována po Gonds, drávidském názvu, ve střední Asii.

Stejným způsobem, prastaré póly na jižní polokouli nesouhlasí s póly severní polokoule. Ale s jedním rozdílem, kterým je, že země jižní polokoule se pohnuly od sebe o něco dál, než ty severní.

Magnetické směry získané z ledovce uloženého na sedimentárních horninách ve střední Africe posunuly jižní pól na Jihoafrickou republiku. Podobné údaje v Austrálii přesunuly jižní pól ve stejném období do jižní části Austrálie. Pokud tyto údaje o poloze jižního pólu před třemi sty miliony jsou správné, Austrálie v té době musela být umístěna poněkud dále na sever a blíže k východnímu pobřeží Jižní Afriky. To je strengdienská teorie, podle níž všechny země tvořily jeden celek před 3 miliony let.

Wegenerova teorie byla opět studována americkým profesorem, Charlesem W. Hapgoodem a podporována neméně slavným vědcem, než Albertem Einsteinem, který napsal v posmrtně publikované stati úvod k Hapgoodově knize „Přesuny zemské kůry (1958)“. Často dostávám dopisy od lidí, kteří chtějí, abych jim prozradil své nepublikované nápady. Samozřejmě, že tyto myšlenky mají zřídka kdy nějakou vědeckou hodnotu. Ale já jsem velmi nadšený Hapgoodovou teorií. Jeho nápad je originální a velmi poučný, a jsou-li jeho tvrzení podložena důkazy, budou mít zásadní význam pro všechno spojené s historií zemského povrchu.

Četné experimentální údaje naznačují, že k náhlým změnám klimatu dochází v těch místech na zemském povrchu, kde byly výzkumy provedeny spolehlivými prostředky. Hapgood pro to poskytuje vysvětlení. Tuhá zemská kůra čas od času vykonává značné posuny přes viskózní, plastickou hmotu podloží a případně vnitřní tekutou vrstvu. Takové změny mohou probíhat pod vlivem poměrně slabých sil na zemské kůře. Tyto síly opět mohou pocházet z rotace Země, kdy osa rotace má tendenci se posunout.

V polárních pásmech je led trvale uložen, ale není symetricky rozdělen kolem pólů. Rotace Země ovlivňuje nepravidelně tyto ledové masy a vytváří odstředivou sílu, která se přenáší do tuhé zemské kůry. Když dosáhne určité intenzity, tak odstředivá síla způsobí, že zemská kůra klouže po zbytku zemského tělesa, v důsledku toho jsou polární oblasti tlačeny blíže k rovníku. Není pochyb o tom, že zemská kůra je dosti odolná na to, aby se nezhroutila pod tíhou ledového příkrovu. Otázkou zůstává, zda zemská kůra může skutečně klouzat po vnitřní vrstvě hornin.

Autor se neomezuje na stručné vylíčení tohoto nápadu. Také nabízí dostatek materiálu, aby potvrdil svoji teorii. Podle mého názoru, je to úžasná, opravdu vzrušující práce, která zasluhuje vážnou pozornost každého, kdo se soustředí na problémy vývoje zemského povrchu.

Hapgood předpokládá, že pod vrstvou zemské kůry je viskózní kapalina, na které se pohybují kontinenty jako po ledě. Ve skutečnosti seismografie zaznamenala, že vnitřek Země je složen takto:

- Vnější kůra, asi 21 mil do hloubky, zúžená na 7 mil pod mořem;
- Plášť, oblast, která se rozprostírá od spodní části kůry do hloubky 1800 mil a obsahuje tuhou oblast asi 60 mil (litosféra), částečně roztavenou zónu několika set mil (asthenosféra) a zcela pevná zóna (mezosféra).
- Centrum, jehož teplota se může pohybovat kolem 6000° C, zatímco teplota na hranici mezi jádrem a pláštěm je asi 4000° C. Teplota litosféry je konstantní, ale je vyšší v úzkém pásu na dně oceánu, který se nazývá středooceánský hřeben.

Dalším rysem dna oceánu je série příkopů, které obklopují pevnou zemi ve vzdálenosti asi 10 kilometrů a jsou cca 5 – 8 kilometrů hluboké. Jsou centrem seismické činnosti. Tento model vnitřku země je založen čistě na spekulaci. Je pro nás nemožné vidět Zemi v průřezu, a také nejsme schopni dělat dosti hluboké vrty a zkontrolovat naše předpoklady. Takže naše poznání je velmi neúplné a hlavně hypotetické. Pokud by se Země dala prosvítit rentgenem,

během dne bychom měli vědět, jestli měl Hapgood pravdu. Ale i kdyby se tato teorie ukázala jako falešná, teorie kontinentálního driftu získala na významu podle vysvětlení, předloženém v roce 1963 dvěma americkými profesory, Hessem a Diezem. Předpokládali, že mezery v zemském plášti vznikají vlivem středooceánského hřebene.

Nová kůra se tvoří na vrcholu tohoto hřebene, zatímco stará je pohlcena do oceánských příkopů. Tímto způsobem se dno oceánu, které leží mezi hřebeny a příkopy bude postupně posouvat. Myšlenka expandujícího dna oceánu je poměrně nová. Přesnější údaje v této oblasti jsou platným argumentem v dlouhém řetězci důkazů o posunech zemské kůry. Pokud se nová kůra tvoří na jejím povrchu, pak bývalá kůra musí být na nějakém místě zničena, aby země vždy zachovávala stejnou plochu. Podle teorie rozšiřování oceánského dna, je tato kůra ničena v oceánských příkopech. Zemětřesení jsou zvláště intenzivní a časté právě v systému příkopů. Kromě toho, jsou příkopy místa nejhlubších zemětřesení, některých v hloubce až 430 mil. Zemětřesení spojené s rozšířením dna svírá na povrchu úhel 30° s oceánskou pánví. Mnoho zemětřesení se uskutečňuje pod příkopy.

V současné době neexistuje dostatek důkazů o rozšiřování oceánského dna posouváním zemské kůry. Kromě toho můžeme pozorovat, co se děje na zemském povrchu, na základě seismických studií. Vzhledem k tomu, že kontinentální drift souvisí s jevy na mořském dně, se zdá nevyhnutelné, že dva nebo více kontinentů se musí za nějakou dobu opět srazit.

Středooceánský hřbet je v kontaktu se zemskou masou ve dvou místech, v Kalifornském zálivu a Rudém moři. V obou případech to vede k silným vnitřním pohybům. Rudé moře bylo vytvořeno oddělením Arabského poloostrova od afrického kontinentu. Kalifornský poloostrov se vzdaluje od pevniny ročním tempem dvou centimetrů. Pokud bude zachován tento pohyb, Kalifornie se stane ostrovem za několik milionů let.

Dnes dosud nemáme dostatek znalostí o pohybu zemského pláště. Musíme počkat na výsledky současného výzkumu. Síly, které zde pracují, jsou důležité v zájmu lidstva. Otevírají vyhlídky nových fantastických hypotéz o minulosti a budoucnosti.

Vysvětlení předložené Hessem a Diezem (rozšíření z oceánského dna) se zdá být vhodnější, než Hapgoodova práce, o existenci tekutiny a viskózní vrstvy, na kterých plave zemská kůra. Teplota hraniční vrstvy mezi centrem Země a pláštěm je 4000°C . Těžko si lze představit, jak může tato teplota způsobit tekutou vrstvu, na které kontinenty klouzají. Nicméně, existuje mnoho mezer v našem poznání vlastností hmoty, která je vystavena vysokým teplotám a velkým tlakům. Hapgood dospěl ke svému závěru podle nálezů tropických zkamenělin v Antarktidě, že tam bylo období, kdy byl tento kontinent na rovníku a poté z něj vyhnán. Před asi 10.000 až 15.000 roky byla Antarktida asi 2500 mil dále na sever. Klima tam bylo mírné. V tomto čase začalo zaledňování, z nám dosud neznámých důvodů. Led se nejprve nahromadil na pólu, pak roztál a dosáhl teplejší zóny. Díky odstředivé síle produkované dvěma těžišti polárních čepiček, začala zemská kůra klouzat. Hudson Bay v provincii Quebec byla posunuta 2500 mil na jih, Sibiř na sever a Antarktida na jih. Za několik tisíc let dosáhla Antarktida jižního pólu.

Toto datování 10.000 až 15.000 let zpět, není přijato většinou geologů. Podle geologické chronologie, se tání ledu pravděpodobně konalo najednou, po nanejvýš pár tisíc let. Nicméně to tak může být, moderní geologie uznává Wegenerovu teorii za zcela rozumnou. V souladu s ní je kontinentální drift realitou, i když jeho příčina není dosud přesně známa. To znamená, zda platí hypotéza podzemních mas, posouvajících se po viskózní vrstvě nebo expanze hornin na dně oceánu. A pokud bychom připustili obě možnosti, tak velké kultury, které existovaly v minulosti zmizely beze stopy. Tyto geologické jevy by měly stimulovat naši představivost více, než ponoření kontinentu Atlantis. Hovoříme-li o Atlantidě, upřednostňujeme teorii, která

říká, že to nebyl ostrov jako Kréta někde ve Středomoří, který byl zničen výbuchem sopky Santorin asi 3000 let př.n.l.

Ale vraťme se k Hapgoodovi. Přijměme jeho předpoklad, že existovala civilizace v Antarktidě, nebo že jiné kultury navštěvovaly tento kontinent před zaledněním, které způsobilo její poměrně náhlý posun. Možná jejich pozůstatky odpočívají pod ledem. A otázkou zůstává, zda stopy ostatních kultur nejsou také pohřbeny pod ledem na dalekém severu, ze stejných důvodů - kultur známých jako legendární Thule, Numinor a Hyperborea.

Jak žili lidé na kontinentu, než se zhroutil? Jeho zeměpisná poloha se změnila v průběhu staletí. Zemětřesení byla nepřetržitá, klima se změnilo, kolísání teploty muselo být nesnesitelné.

„Neměli bychom reinterpretovat z tohoto hlediska severské ságy? Je v nich něco neodolatelně romantického o zmizelých kulturách, ztracených městech, zapomenutých objevech,“ píše Hapgood. Je to, jako kdyby lidská mysl putovala po chodbách času. Zdá se, jako by se náhle rozvinula vyhlídka někde v zatáčce na chodbě, vyhlídka na nádherná města, která zahynula v jejich rozkvětu a byla vymazána z paměti lidstva. S vágním tušením věčného opakování všeho se zdá, že slyším slova kouzelníka Prospera v Shakespearově Bouři:

„A jako neopodstatněná víze tohoto přeludu, věže, nádherné paláce, slavnostní chrámy, sám velký svět, ano, všechno minulé se rozpouští, jako tenhle nepodstatný průvod vybledlého pozadí zkázy... ”

Hapgood si myslí, že jen úžasný objev by mohl potvrdit jeho teorii o Antarktidě. Mám na mysli slavný příběh o mapách Piriho Reise. Tento pozoruhodný příběh, byl poprvé zveřejněn ve Francii Paulem Emilem Victorem, vůdcem francouzské polární expedice, kterým jsme se již zabývali v naší knize „Jitro kouzelníků“. Hapgood ve starobylých mapách králů, stejně jako konference, pořádaná na univerzitě v Georgetownu, stát Washington, s tématem „Nové a staré objevy v Antarktidě“ a jiné práce, které nejsou ve skutečnosti schopné vyřešit záhadu těchto map, ale alespoň mají prošetřit jejich původ. V červenci 1966, jsme se zeptali Paula Emile Victora na jeho názor na tajemství Piri Reisových map, v naší recenzi časopisu Planete. Tento jeho článek nebyl nahrazen novějším výzkumem, tak bychom ho chtěli vložit v tomto místě do našeho textu.

„Neváhám,“ napsal Paul Emile Victor, „předložit v tomto článku odvážnou hypotézu. Ale řekl bych důrazně, že to je vše, co mohu. Opravdoví vědci jsou básníky a snílky. Bez nich by nebyla věda. Ostatní jsou knižní vydavatelé a obchodníci, nemohou nic objevit. A vůbec, jak nudný by byl život bez fantazie!“

Kapitola třetí

Příběh „nemožných map“

Mapy Piriho Reise jsou přesně datovány a mají prokazatelný historický původ, začínající v roce 1513 a prehistorické pozadí, které není doloženo dokumenty. To se vztahuje na období před rokem 1513.

Začněme se známými fakty. Dne 9. listopadu 1929 Malil Edhem, ředitel tureckých národních muzeí, objevil v muzeu Topkapı v Istanbulu dvě mapy světa nebo přesněji fragmenty z map, které byly ztraceny, jak každý věřil. Byli to mapy Piriho Reise, slavného hrdiny a piráta ze šestnáctého století, který detailně popisuje svůj původ v jeho autobiografii Bahriye.

Samotné jeho paměti by nevzbudily žádnou pozornost, ale po objevení map zvýšily zájem vědců. Nicméně, až do konce druhé světové války se nic nestalo, dokud nebyla provedena srovnávací studie map Piriho Reise s textem memoárů. Piri Reis byl odvážný námořník, co udělal svůj příspěvek k posílení Osmanské říše, nespornému vládci moří, ale byl také vzdělaný a inteligentní člověk. Zatímco pospíchal z jednoho dobrodružství do druhého, našel čas k napsání své knihy Bahriye, která je plná živých popisů všech přístavů ve Středozemním moři a je ilustrovaná 21 mapami. Také nakreslil dvě mapy světa, jednu v roce 1513 a druhou v roce 1528, za vlády Sulejmana Velikého.

Piri Reis byl velmi svědomitý kartograf a byl si toho vědom. Vždyť píše v úvodu k Bahriye, že příprava mapy vyžaduje důkladnou průpravu v předmětu, stejně jako zvláštní dar. Také podrobně popisuje práci na své první mapě, kterou nakreslil ve svém rodném městě Gelibolu (Gallipoli) v roce 1513. Vysvětluje, že studoval všechny mapy, které znal, některé z nich velmi tajné a velmi staré. Těch bylo asi dvacet ze všech a zahrnovaly orientální mapy, které měl v té době k dispozici nepochybně jediný člověk v Evropě.

Vzhledem k tomu, že měl znalost řečtiny, italštiny, portugalštiny a španělštiny, byl schopen získat kompletní užitek z údajů na mapách. Samozřejmě měl také mapu vyrobenou samotným Kolumbem, za což byl zavázán jednomu z jeho námořníků, ze slavné janovské lodi Explorer. Tento námořník byl zajatcem Kemala Reise, strýce Piriho Reise, a tak byl schopen si doplnit znalosti tureckých kartografů.

Donedávna kniha Bahriye, jak již bylo zmíněno, měla čistě neoficiální hodnotu. Pro Turky to bylo zajímavé, jako důkaz jejich velké minulosti, pro Evropany jako osvětlení vlivu „barbarských pirátů“. Avšak ještě předtím, než byly známy mapy uvedené v ní, historiky byla zveřejněna detailní studie této knihy, aby se zabránilo jedné velké chybě - tvrzení, že Kolumbus objevil Ameriku. Tento nově objevený, nebo přesněji odhalený kontinent, až dosud neznámý, byl znám pouze několika zasvěcencům v Evropě. Důkazy o tom z turecké admirality jsou jasné a jednoznačné. V kapitole o „západním moři“ (dávny název Atlantického oceánu), se mluví podrobně o janovském námořníkovi, jehož dobrodružství popisuje takto:

Nevěřící, jménem Kolumbus, který pocházel z Janova, objevil tyto země. Jedna kniha, která se dostala do rukou tohoto muže a bylo v ní psáno o tom, že na konci západního moře, daleko na západě, je pobřeží a ostrovy, kde jsou všechny druhy kovů i drahých kamenů. Poté, co dlouhou dobu tuto knihu studoval, šel za všemi významnými osobnostmi v Janově a zeptal se jich: „Dáte-li mi dvě lodě k plavbě, tak objevím nové země.“ Řekli mu: „Jsi troufalý muž, jak může někdo najít konec západního moře? To přeci mizí do mlhy a do tmy.“

Kolumbus viděl, že od Janovanů nemůže nic očekávat a spěchal ke španělskému králi, aby mu vyprávěl svůj příběh. Tam dostal stejnou odpověď, ale pořád cítil zájem Španělů, tak dlouho, že král mu nakonec dal dvě dobře vybavené lodě a řekl: „Kolumbe, jestli to, co říkáš

je pravda, udělám tě za to vládcem této země. A když to řekl, poslal král Kolumba přes západní moře.

Piri Reis pak vypráví, co mu řekl člen Kolumbovy posádky. Budeme citovat pouze pasáž, která je relevantní k našemu tématu: „Obyvatelé ostrova viděli, že jim z našich lodí nic zlého nehrozí, chytili ryby a přinesli nám je ve svých kánoích. Španělé byli velmi spokojeni a dali jim skleněné korálky, protože Kolumbus četl ve své knize, že tito lidé mají rádi skleněné kuličky. To byl docela udivující údaj, který podle našeho nejlepšího vědomí nebyl dříve komentován a vyniká ještě více, pokud to máme propojit s daty, která jsou zaznamenána na jedné z map, jako klíč k použitým symbolům. Tam Piri Reis tvrdí, že kniha, kterou Kolumbus četl, byla z doby Alexandra Velikého. Je obtížné tvrdit, že turecký admirál skutečně vlastnil tuto slavnou knihu, ale v každém případě o ní věděl.

V důsledku toho, Kolumbus vyhlásil svůj úmysl objevit Ameriku. Věřil své vzácné knize a budoucnost potvrdila, že má pravdu. Dal tyto důvěrné informace pouze janovské honoraci a králi Španělska. Veřejně podpořil názor, v té době převládající, že Země je kulatá, takže každý, kdo cestoval na západ by se nevyhnutelně musel vrátit za nějakou dobu do své výchozí pozice a mezitím narazit na známé země východní Evropy, ale v opačném pořadí. Tento názor byl potvrzen kartografy. Tato mapa byla přiřítána jistému Toscanellimu, kterého vzal Kolumbus na jeho expedici. Ukazovala evropské pobřeží zprava doleva, pak „Západní moře“ a nakonec ostrov „Cepanda“ (další forma je „Cipangu“, jak se mu říkalo v té době v Japonsku), zemi „Cathay“ (Čína), Indii a jihovýchodní Asijské ostrovy. Amerika nebyla na této mapě zakreslena. To je důvod, proč Nový svět byl nazván „Západní Indie“.

Protože není naším záměrem, sesadit z trůnu Kolumba, nebudeme zacházet do podrobností o jeho předchůdcích, kteří mohli stejně tak dobře objevit Ameriku, aniž by si uvědomili význam jejich objevu. Vikingové jsou nejlepší z nich. Piri Reis uvádí i jiná jména, jako: Savobrandana², Portugalce Nicolu Giuvana a Antonia z Janova.

Ještě předtím, než byly znovu objeveny jeho mapy, by měla být větší pozornost věnována Piri Reisovým poznámkám. Opakovaně se uvádí: „Neexistuje nic v této knize, co není založeno na faktech.“ On si byl vědom, že „stačí sebemenší chyba, aby mapa byla nepoužitelná“. Není pochyb o tom, že zde mluví profesionál, který zná všechny vstupy a výstupy navigace. Musíme to mít na paměti, než se vypořádáme s jeho mapami světa.

Pouze části těchto map se dostaly až k nám. Ukazují Atlantik a části Ameriky, Afriky, Arktidy a Antarktické pobřeží. Mapy jsou barevné na pergamenu a zdobené mnoha ilustracemi - portréty panovníků v Portugalsku, Maroku a Guineji, slony a pštrosy v Africe, lamami a pumami v Jižní Americe, loděmi na oceánu a podél pobřeží a ptáky na ostrovech. Hory jsou vypracovány v reliéfu, řeky jsou vyznačeny tlustými čarami, skalnatá místa černě, písčiny a mělké vody červenými tečkami a útesy křížky.

Tyto ctihodní pergameny byly nově objeveny v roce 1929. Turci se na ně dívali jako na národní poklad, protože jim připomínal slavné dny Osmanské říše, ale neobtěžovali se je zkoumat velmi detailně. Jejich reprodukce byly získány různými knihovnami. V roce 1953, jeden turecký námořní důstojník poslal kopii mapy hlavnímu inženýrovi Hydrografického institutu amerického námořnictva, který se na pomoc obrátil na konzultaci k Arlingtonu H. Mallerymu, odborníkovi na staré mapy. A to je doba, kdy záležitost s Piri Reisovými mapami opravdu začala.

Kdo je Arlington H. Mallery? Jako inženýr, měl vždy zájem o moře a sloužil při dopravě vojáků za druhé světové války. Když skončil svoji vojenskou službu, věnoval svůj volný čas

² Jméno irského mnicha Brandana, který údajně hledal "Požehnané ostrovy" v šestém století, na cestě trvající několik let.

na předmět, který byl blízký jeho srdci, předkolumbovským objevům Ameriky. Po lingvistickém výzkumu (aby prokázal vliv na irský jazyk od staré norštiny), intenzivně studoval skandinávské ságy. Archeologické výzkumy a konzultace starých námořních atlasů, tzv. „portulans“, byl schopný vystopovat dobrodružství Vikingů, popsané v jejich eposech, na Islandu, v Grónsku, Newfoundlandu a pobřežních oblastech Kanady. Popsal své objevy v knize publikované v roce 1951, „Ztracená Amerika“, která se setkala s příznivým přijetím. Mallery obhajoval tezi, že v Americe byla železná kultura, a to nejen před evropským dobytím ale možná ještě dříve, než indiánská populace.

Ale to byl jen začátek vzrušujícího dobrodružství. Když ho mapy Piriho Reise dostihly, Mallery byl už vážený expert v oboru. Viděl na první pohled, že tento nález zastínil všechno ostatní a intuitivně si uvědomil, že mapy skrývají fascinující tajemství.

Prvním problémem bylo rozluštit mapy, to znamená, aby zjistil systém použité projekce. Po letech práce, švédský učenec Nordenskjöld, překreslil staré mapy do moderní kartografické projekce. Jeho práce sloužila jako první Mallerymu a pak Charlesu Hapgoodovi a jeho žákům, jako základ. Poznali různé objekty z původní mapy Piriho Reise a byli schopni rekonstruovat velké množství vzorů. Tato práce, zkontrolovaná matematiky, měla být nejlepším důkazem, že Piri Reisovy mapy představují skutečný problém. Bylo provedeno mnoho důkazů k prokázání starověkosti map. Zde je příklad - lamy nakreslené na mapách nebyly známy Evropanům v prvním dekádě šestnáctého století. Ani Kolumbus by nemohl vypočítat stupně zeměpisné délky, které jsou přesně nakresleny na mapách. Srovnání s jinými současnými mapami ukazuje, jak je neobvyklé, že tam jsou. Rozpory jsou jeden za druhým. Citujeme několik takových map. Mapa Jeana Severse, publikovaná v Leydenu v roce 1514, která je přesná pro Evropu a Afriku, ale je z ní patrné, že Střední a Severní Amerika jsou jedna spojená země. Mapa připisovaná Lopa Hamenovi, publikovaná v roce 1519, není o nic lepší. Rozměry Ameriky jsou v měřítku ve vztahu k Africe a obrysy Nového světa jsou ztěžší rozeznatelné.

Další mapa, nakreslená neznámým Portugalcem, se objevila v roce 1520. Jižní Amerika končí v jižní Brazílii. Musíme mít na paměti, že Magellan neobeplul Ameriku až do tohoto roku, takže nebyly známy výsledky jeho cesty za poznáním. Mapa Ameriky, která byla zveřejněna v roce 1544, skoro čtyřicet let po Piri Reisovi, v Sebastian Munsterově „Kosmographii“, je stále neuspokojivá, i když Nový svět je identifikován jako kontinent. Tak vidíme, že tvrzení v Bahriye bylo posíleno mapami. Piri Reis byl nepochybně posedlý cennými informacemi o Americe, která byla starší než Kolumbova. O kolik starší? To je velká otázka.

Nyní se musíme podívat na moderní interpretaci těchto map. Čelíme zde dvěma teoriím, americké a ruské. Za prvé, můžeme sledovat Malleryho, který objevil toto tajemství a Hapgooda, který se snažil je vyřešit. Rozluštění překvapivě přesně nakreslené části mapy, která je tvořena úseky mezi severní a jižní Brazílií, nevykazovalo žádné potíže. Pokud jde o sever a jih mapě, Mallery byl přesvědčen, že staré údaje byly „přeloženy“ do jazyka moderní kartografie, když na jedné straně Piriho Reise přilákalo pobřeží Antarktidy a na druhé straně, Grónsko a Antarktida byly koncipovány jakoby před zaledněním pólů.

Smělá hypotéza jako je tato, může být poskytnuta pouze tehdy, pokud jsme schopni určit tvar pevné zemské základny Arktidy a Antarktidy, která existuje pod ledem. Nové poznatky v této oblasti byly získány nedávno. Moderní metody (gravimetrie, seismografická měření), které byly vyvinuty francouzskou polární expedicí a používané jak v Grónsku, tak Antarktidě produkovaly překvapivé výsledky.

Za prvé bylo možné změřit tloušťku vrstvy ledu - maximálně 4500 stop v Grónsku a 14600 stop v Antarktidě. Byla vypracována mapa Grónska s obrysy země, na základě výsledků těchto měření. Při použití stejné metody na určité části Antarktidy, byly odvozeny kartografické podklady. Takže Arlington Mallery mohl zkontrolovat údaje z Piri Reisových

map s vědeckou přesností. Jeho závěry, které přečetl na konferenci na univerzitě v Georgetownu byly, že obrysy Grónska, jak byly nekresleny tureckým admirálem, souhlasí s obrysy zakreslenými francouzskou polární expedicí. Pobřeží, které pokračuje za jihoamerickým pobřežím, je ve skutečnosti pobřeží Antarktidy. Mallery bez potíží sledoval mapy centimetr po centimetru a porovnal je s nejnovějšími údaji. Výsledky byly překvapující. Například se ukázalo, že ostrovy, které u Piriho Reise byly součástí pobřeží se shodují s vrcholky hor, které dnes existují pod ledem a byly objeveny norskou – švédsko - britskou antarktickou expedicí v Zemi královny Maud.

Mallery, který neúnavně pokračoval v jeho srovnání, používal pobřežní mapy Antarktidy, která byla nakreslena v nedávné době. Podle jeho názoru dokonale ladila s výjimkou jednoho místa - Piri Reis nakreslil dvě zátoky, kde je na nové mapě pevná země. Mallery diskutoval o těchto problémech na Hydrografickém ústavu. Jeho argumenty zaujaly některé velmi známé vědce, aby provedli kontrolní seismická měření v těchto místech. Mapy Piriho Reise měly pravdu, „Práce vykonaná až doposud,“ říká R. P. Linehan, „ukazují, že tyto mapy se zdají být velmi přesné. A já si myslím,“ dodal, „že další seismický průzkum by ukázal, že jsou ještě přesnější, než dnes předpokládáme.“

Ale tento názor není v žádném případě jednotný. Rusové, kteří spolupracovali se západními národy v oblasti výzkumu v Antarktidě, postulovali jiné teorie, kde dospěli k závěru, že Piri Reisova kresba nezobrazuje Antarktidu, ale i jižní hranici Patagonie a Ohňové země. Ale i to je matoucí, neboť tyto země nebyly známy až do roku 1520.

Musíme zvážit pečlivě každý krok, když převládá tak málo shody. První věc, která je zřejmá je, že Piri Reis měl k dispozici údaje o americkém kontinentu z doby před jejím „objevením“ Kryštofem Kolumbem. Je možné, že tyto údaje byly převzaty ze středověkých Vikingských eposů. Ale i odvážní Vikingové znali jen malou část Ameriky a neuvědomili si, že je to kontinent. Nedávno objevená mapa, která se datuje až do roku 1440, byla objevena ve Švýcarsku. Na ní je ve stejné zeměpisné šířce, jako Skandinávie, zakreslen Island, dále Grónsko a nakonec velký ostrov, o kterém si vědci myslí, že mohl být v ústí řek Svatého Vavřince a Hudsonu. Nápis na mapě zní: „Objevy Bjarni a Leifa.“ Podle norské ságy Bjarni Herjólfsson a Lief Eriksson se údajně plavili na americký kontinent v letech 986 resp. 1002.

Takže sami Vikingové nemohou vysvětlit mapy Piriho Reise. Přesto existují i další skutečnosti: mapa Gloreanova z roku 1510, která je v knihovně Univerzity v Bonnu. Jinými slovy, je starší než mapy Piriho Reise. Ta ukazuje nejen přesné linie atlantického pobřeží Ameriky z Kanady do Ohňové země, ale také celou délku pobřeží Tichého oceánu.

Historici dosud nevyřešili záhadu těchto map. Musíme se držet chronologie. Nejprve vezměme ruskou teorii. Co Piri Reis kreslil, nebyla Antarktida, ale Patagonie a Ohňová země. V té době byly tyto dvě země neznámé. Jediní mořeplavci, kteří by možná měli mít tyto znalosti, byli Féničané. Je historicky prokázáno, že obchodovali po celém západním pobřeží Evropy. Líbilo se jim také vydávat se na nekonečné rozlohy oceánu? Je jisté, že tradice vyprávějící o pohádkovém kontinentu na druhé straně oceánu přetrvávaly po celou dobu starověku až do středověku. Řečtí kronikáři mluví o kontinentu zvaném „Antichthone“ (tj. země protinožců). Kněz a učenec Isidor ze Sevilly (560-636), všeobecně vážený říkal: „Je tam další kontinent, vedle již tří známých. Leží za oceánem a slunce je tam mnohem teplejší než v našem regionu.“ Pak je tu málo známý epos od bretaňských mnichů, kteří popisovali dramatické a nebezpečné tažení při konvertování ke křesťanství lidí na kontinentu, o kterém slyšeli. Víme, že se dali přes moře od pobřeží Bretaně. Doplnila jedna z jejich lodí až do Ameriky?

Zde jsou platné argumenty ve prospěch fénické hypotézy, zejména proto, že se najdou Středomořské předměty, které byly nalezeny v Jižní a Severní Americe. Je pravda, že jsou kontroverzní, ale představa, že Féničané byli schopni překonat oceán není fantastické sama o

sobě. Mohli dosáhnout tohoto pozoruhodného činu ve svém loďstvu, které používali i pro obchodování, jako námořní velmoc. Je to těžké vysvětlit, proč by měli stále držet svůj objev v tajnosti. Nicméně, síla jejich malé země závisela pouze na jejich loďstvu a prozrazením nově objevených obchodních míst, by přilákali na místo své konkurenty. Později jejich tajemství zaniklo nebo mohlo být jednoduše ztraceno. Musíme myslet i na Vikingy. Pár století po jejich cestách, musely být Grónsko, Newfoundland a Kanada znovu objeveny.

Nyní bychom chtěli řešit Malleryho teorii. Piri Reis, jako dědic dlouhé série tajných tradic věděl, že zeměpisné údaje, Grónska a Antarktidy pocházející z období před zaledněním. To je místo, kde vyvstává první otázka. Kdy se to zalednění konalo? Geofyzikální rok podnítl výzkum tohoto problému. V roce 1957, Dr. J. L. Hough z University of Illinois, pomocí měření sonarem a Dr. W. Hurry z Carnegieho ústavu ve Washingtonu, radiokarbonovou metodou zpřesnili odhad. Říká se, že období současného zalednění pólů začalo před 6,000 až 15,000 roky. Odborníci (zejména Claude Lorius, glaciolog z francouzské polární expedice) umístili počátek zalednění mezi roky 9 až 10 tisíc. Kromě toho, to souhlasí s tím, že doba odledňování právě začala. Takže se zdá možné, že asi před deseti tisíci lety Grónsko a Antarktida měly stejný tvar, jako mají na mapách Piriho Reise. Části zemské masy, které jsou pod ledem nebo dnes ponořené, by pak vypadaly jinak.

Takže bychom mohli konstatovat, že znalosti potřebné k přípravě těchto map jsou 10.000 let staré. Tento závěr je nevyhnutelný, ale je v rozporu se všemi klasickými teoriemi o vývojových stádiích lidských kultur a musí být přijímán s největší opatrností. Co jsou učebnice o pravěku schopny říct? Říká se, že před 10.000 roky byl věk cromaňonského člověka, který neznal hutnictví, zemědělství ani živočišnou výrobu.

Ale Mallery říká také toto: „V době, ze které byly tyto mapy, museli být nejen průzkumníci, ale také hydrografové specialisté, protože jeden badatel nebo dokonce celá skupina průzkumníků nemůže udělat mapy kontinentů nebo obrovského území, jak se zřejmě stalo před několika tisíci lety. To mohou provádět pouze zkušení technici, kteří jsou stejně dobře obeznámeni s astronomií a metodami kartografie.“

Mallery jde ještě dále, když říká: „Nemohu pochopit, jak byly tyto mapy zhotoveny bez pomoci letectví. Kromě toho, že stupně zeměpisné délky jsou naprosto přesné - něco, co my sami bychom byli schopni dosáhnout až před dvěma sty lety.“

Takže bychom měli provést důkladnou průběžnou revizi našich představ o dějinách lidstva. Jaké spekulace můžeme dělat o vysoce rozvinuté civilizaci, která údajně žila před tisíci lety? Jako specialista na předkolumbovskou Ameriku, Mallery hledal stopy zmizelé civilizace, která, jak předpokládal, existovala na americkém kontinentu. Byl schopný produkovat četné důkazy, z nichž některé byly senzační, zejména starověké vysoké pece k tavbě železa a kameny se záhadnými nápisy. Byly objeveny ve státě Pennsylvania, v blízkosti Harrisburghu. Odborníci, kteří Mallerymu radili, shledali nalezené podobnosti s fénickými a krétskými nápisy. Nicméně může být, že tyto nápisy jsou ještě starší, než datace do doby před prvními nápisy ve středomořských zemích, kde použití abecedy vlastně začalo, když tyto nápisy nejsou originální slabičné písmo, neboť mají 170 znaků. Zatím nebyly rozluštěny.

Mallery si myslí, že je to je dílo staré americké kultury, která je starší, než známá předkolumbovská doba Inků, Mayů a Aztéků. Předpokládá, že tyto tři zachované kultury jsou pozůstatky předchozí nepojmenované kultury. To by vysvětlovalo, tajemnou a nedatovatelnou pevnost Tiahuanaco, mnoho zvláštností mayské astronomie a pozoruhodné legendy o dřívějších nositelích kultury. Ale pokud tam taková kultura na americkém kontinentu byla již před 10.000 lety, chtěl by vědět, jak její geografické tradice dosáhla do Evropy.

Již nyní jsme na hranicích rozumu, můžeme dát naší fantazii volný průběh a zeptat se, zda tato kultura existovala nejen v Americe, ale také na celém světě...Byla to kultura mimozemského původu? V každém případě, Piri Reisovy mapy vylučují přistání obyvatel

Venuše a ostatních mimozemských bytostí na Zemi. Určitě by získal kompletní mapu kontinentu, místo jen mapy pobřeží, která je pravděpodobně zhotovena bez moderních technických pomůcek.

Byli to obyvatelé Atlantidy nebo Gondwany? Ale kontinentální drift sahá dále než 10.000 let zpět a ve sledovaném období tyto dva kontinenty již dávno zmizely, jestli vůbec někdy existovaly. Dalo by se předpokládat, že jedna větev lidského rodokmenu dosáhla vysoké úrovně kultury již před 8.000 až 10.000 roky a měla rozsáhlé znalosti o naší planetě, a že to bylo jednoho dne zcela vymazáno při další globální katastrofě.

Charles H. Hapgood je poměrně explicitní na toto téma. Je to jen století od počátku moderní historie, se zpětnou datací, kdy byly objeveny stopy patrně mýtických kultur (Trója, Kréta) a dokonce i téměř neznámých kultur, jako Sumerové a Chetitě. Americký profesor říká, že další výzkum by nevyhnutelně vedl k objevu vyspělé kultury, která existovala před 10.000 lety. Tak velký archeologický nález století je ještě třeba provést.

Kapitola čtvrtá

Jizvy na Zemi

Rusové, Američané, Číňané, Angličané i Francouzi - všichni věřili, že někdo zahájil atomový útok a věřili, že se to stalo ve stejném okamžiku. Všichni zapnuli své obranné systémy a ve stejném okamžiku Země vzplála. Přesto nebyl příčinou politik, který se zbláznil, ale slepá, nestranná ruka nebe. Obří meteorit zasáhl Zemi. To je způsob, jak bychom mohli jednoho dne být zničeni z nebe.

Gigantické meteority již dříve zasáhly Zemi. Zeměkoule má nespočet jizev neznámého původu. Barringerův kráter v Arizoně byl způsobena 2-5 megatunovým výbuchem (dvacet pět krát větším, než bomba v Hirošimě, což se stalo asi před 50.000 lety. Když americký důlní inženýr D. M. Barringer rozhodl, že kráter byl způsoben dopadem obrovského meteoritu, setkal se s prudkým odporem. Učenci to připisovali vulkanické erupci nebo výbuchu zemního plynu. Barringer nakonec přesvědčil své odpůrce. V současné době se předpokládá, že se to uskutečnilo při kolizi mezi Zemí a 10.000 tun těžkým objektem pohybujícím se rychlostí 25 kilometrů za sekundu. V blízkosti byly nalezeny mikroskopické železné koule, které pravděpodobně pocházejí z kondenzace mraku železné páry, způsobené dopadem. Barringerův kráter není největší. Vredefortův kráter v Jižní Africe má objem 10 kubických kilometrů. Projektil zřejmě prorazil zemskou kůru a vytekla láva, která vyplnila větší část kráteru.

Může být ještě více důsledků katastrofálních srážek. Je možné, že Japonské moře, Hudsonův záliv a Weddellovo moře, moře na jižním okraji Atlantiku, vznikla také tímto způsobem. Pokud tomu tak je, energie musela být astronomického řádu 10^{33} ergů. Sám o sobě tento výpočet nic neznamena, ale odpovídá to energii, vyzařované Sluncem za 1 sekundu nebo 100% transformace 1,000.000 tun hmoty.

Je zde však námitka proti těmto hypotézám. Srážka této prudkosti by zvýšila teplotu atmosféry kolem naší planety o 200°C . Celý povrch Země by se stal sterilním. Je pravda, že zde nejsou žádné stopy takovéto sterilizace, ve známé biologické historii Země, ale kolize, které uvolňují energie řádu milionů tun TNT se zdají být zcela možné.

V Kanadě existuje alespoň tucet jizev s průměrem od 1 do 37 míle, jsou 200 až 500 milionů let staré. V Austrálii to kráter Wolf Creek a ve Spojených státech kruhový kráter, který vytvořil jezero Deep Bay s průměrem 7,5 míle, hluboké 500 stop. Lze vypočítat, že projektil vážil více než 1000 tun, při vysoké rychlosti asi 25 mil za sekundu, by neměl být zpomalen atmosférou. Meteorit ze solárního systému by neměl mít rychlost větší jako 25 kilometrů za sekundu, jinak by zřejmě pocházel z vnějšího vesmíru. Takže meteorit, který zasáhl Zemi rychlostí 95 kilometrů za sekundu, by musel být z oblastí mimo Sluneční soustavu.

Je pravděpodobnost tři ku jedné, že meteorit spadne při kolizi do oceánu. Taková kolize by odpařila vodu na tisíce mil daleko. Celá Země by se pokryla mraky tlustými jako na Venuši, které by změnily den na noc po mnoho let. Kolosální přílivové vlny, způsobené podmořským zemětřesením, by spláchly vše na celé planetě. Takový obraz zkázy si neumíme ani představit. Pravděpodobně se však již v minulosti uskutečnil, taková přílivová vlna byla popsána v mýtech a legendách celého světa. Celá řada kultur by tak byla totálně zničena „hněvem nebes“.

Pozemské jizvy jsou svědectvím o dvou nebo třech katastrofách v časovém rozpětí několika milionů let. To je dost, abychom klasickou teorii evoluce uvedli v pochybnost. Tradiční teorie o původu ledových dob, také kladou otázky. Husté mraky složené z vodní páry a prachu, které vznikly po dopadu meteoritu, musely odrážet sluneční energii, což mělo za následek značné snížení průměrné teploty. Americký vědec, jak již bylo zmíněno, R. S. Diez, ukázal, že

kanadské niklové doly v Sudbury pochází z dopadu meteoritu. Tyto doly byly těženy od roku 1860. Takže po více než století, lidé těžili kosmickou energii, nebeské bohatství, aniž by si to uvědomovali. Obří meteorit tam dopadl před 1-7 miliardou let. Jeho hmota obsahovala značné množství niklu. To je zarážející, když si uvědomíme relativní podíl železa a niklu v malých meteoritech, které dopadly v naší době. Výzkum na toto téma je stále ve vývoji, ale jedna věc je jistá – vznik Země, musíme opět datovat se zpětnou platností. To je nejzajímavější z mnoha problémů, způsobených jizvami na Zemi.

Výzkum Měsíce a pozorování Marsu ukazují, že tyto planety jsou pokryty obrovskými meteorickými krátery. Země toho byla ušetřena. Je pravda, že v její atmosféře mnoho malých meteoritů shoří, ale zdá se, že není pochyb o tom, že atmosféra sotva zadrží meteority, vážící více než 1000 tun. Takže můžeme předpokládat i magnetické nebo elektromagnetické stínění, poskytované elektricky nabitými vrstvami obklopujícími Zemi. Nicméně, štít tohoto druhu by v první řadě zachycoval meteory, které jsou bohaté na magnetické materiály, jako je nikl. Tak jak lze vysvětlit dopad na Sudbury?

Pojďme použít naši představivost. Pokud je Země jediná planeta ve Sluneční soustavě, na které život vzkvétá, tak mohli by „všemocní inženýři“ z vesmíru podnikat kroky k ochraně života na Zemi? Možná, že bytosti z Mléčné dráhy zasahovali do nebeského mechanismu tak, aby život na této malé planetě mohl pokračovat a rozvíjet se.

Druhý problém se týká aktuálního fenoménu kolize. Hmota nemůže zůstat v plynném stavu při mimořádně vysokých vytvořených teplotách. To předpokládá čtvrtý stav hmoty - plazmu, tj. atomy ztratí velkou část svých elektronů. Vytvoří se ohnivá koule a kruhové víry. (To by znamenalo, že krátery na Měsíci a na Zemi jsou zkamenělé stopy takových vírů.) Smršť by protrhla zemskou kůru a magma by stříkalo ven. Pak by to explodovalo a výbuch mohl vrhnout fragmenty Země do vesmíru rychlostí 50 kilometrů za sekundu. Není pochyb o tom, že je ještě hodně toho, co můžeme objevit, protože moc toho nevíme o čtvrtém skupenství hmoty. Ale je možné, že úlomky zemské hmoty mohly být vystřeleny tak rychle, že by unikly ze solárního systému a přenesly organickou hmotu do vesmíru. Tak by fragmenty, které byly vytrženy ze Země před 1-7 miliardou let Sudburyho meteoritem, mohly dosáhnout někde ve vesmíru úrodné a pohostinné prostředí.

Teorie kontinentálního driftu podporovaná současnými geology, výzkum velkých kráterů a zkoumání mechaniky obřích meteoritů se zdá být přesvědčivější, než odhalení vyhlášených okultistů a nutnost předpokládat, že existovaly neznámé kultury. Apokalyptické tradice, mýty a legendy, musí být interpretovány. Ale jedna věc je jasná. Jizvy na Zemi dokázaly, že historie naší Země a lidstva jsou neodvolatelně svázány s historií Sluneční soustavy a dokonce celého vesmíru. Stejná kosmická exploze mohla vytrhl planetu Pluto z jeho oběžné dráhy, když byl satelitem Neptunu nebo bombardovat Zemi v Sudbury. Jiné vlivy z vesmíru mohly způsobit obrovské meteority, které dopadly na pevnou zemi nebo do oceánu, pak vzniklo zalednění, byla zničená civilizace a obloha se pokryla mraky tak hustými, že když se jeden den rozptýlily, člověk objevil hvězdy, které nikdy předtím neviděl. Lidé neznali nic o rytmu dnů, následovaných hvězdnou nocí. Podle jihoamerické tradice, kultura Tiahuanaca existovala již před hvězdami. Před hvězdami? To zní absurdně, kdybychom to brali doslova. Ale není to tak absurdní, když si představíme, že v nepříteli vzdálené minulosti mohli vidět jen oblačnost, která když se rozpustila, viděli poprvé nad sebou hvězdami poseté nebe.

Prohlašujeme, že žádná kultura by se nemohla rozvíjet bez hvězd, protože lidé by neměli žádnou znalost přírodních zákonů a vědomí nekonečna. Je-li tomu tak, vědecký výzkum začal teprve v okamžiku, kdy opět mohli vidět hvězdy. Možná, že byla doba, kdy naši předkové založili hvězdný kalendář na Stonehenge.

Interakce mezi Zemí a ostatními planetami a téměř jistě i celý vesmír, by měly být důležitější pro život a smrt kultur, než obecně připouští vědecký establishment, který lpí na

náboženském dogmatu vnitřní kauzality, neustálém vývoji a jednoduchém dynamickém „pokroku“ lidské historie. Myšlenka, že tyto interakce ovlivnily a stále ovlivňují naší Zemi, a že tento koncept může přinést radikální změnu v historii lidstva, je předpokladem pro naši teorii, že zmizení a znovuoobjevení lidí na této Zemi je nepřetržitý proces.

Kapitola pátá

Dvě pohádky osvětlující naši historii

Čtenář si již uvědomil, že tato kniha nehlásá nové náboženství. Neslyšel žádné hlasy. Neměl přístup k esoterickým znalostem.

Ale jak dokázat existenci člověka ve vzdálené minulosti, když víme, že nic nemůže být kategoricky odmítnuto a můžeme dát volný průchod naší fantazii. A tak se chystáme provést dvě cvičení v duševní akrobacii. Budeme sledovat dvě teorie. První je navrhovaná americkými inženýry Waltem a Leighem Richmondovými. Druhá je podle sovětského spisovatele Nikolaje D. Rudenka. Dvě teorie nebo přesněji řečeno, dvě pohádky. První pohádku budeme vyprávět o slunečním větru, druhá je pohádka o Phaetonovi.

Téměř všechny tradice vypráví o starobylém světě a jeho zničení katastrofou. Samozřejmě, může to být jen mýtus, ale otázkou zůstává, zda koncepce lidstva, které vytváří mýty nejsou samy o sobě moderní mýtus. Možná, že mýty jsou opravdu zkreslené verze skutečných fakt a událostí. Okultisté, kteří pevně věří, že Zlatý věk je za námi, kázali své evangelium, ale jejich informace pocházejí z takových tajemných zdrojů, které nás, nešťastné nevěřící, nemohou přesvědčit.

Kromě okultistů, další teoretici smícháním starých legend do opojného moku s astronomií, geologií, klimatologií, botanikou, zoologií a antropologií, se snažili vytvořit místo pro první velkou kulturu a vysvětlit její vývoj a zánik. Ignatius Donnelly, s knihou „Atlantis“, kterou vydal v roce 1882, měl velký úspěch. Smíchal horu dohadů s kopečkem skutečností, autor nachází ztracený ráj v místě, kde je nyní Atlantský oceán. Bohové starověku byli lidé ze ztraceného kontinentu. Stejně jako se jeho předchůdce Connolly a psychoanalytik Velikovski³ opírali o kontroverzní teorii, že Venuše byla původně kometa, oddělená od Jupitera, která se už dvakrát otřela o Zemi, což vysvětluje Genesis a Exodus a vykládá Písmo svaté, pokud jde o velké přírodní katastrofy. Určitě by mělo být možné, aby byly předloženy teorie, které jsou stejně tak nápadité, ale méně nepravděpodobné? V každém případě se o to budeme snažit.

Od počátku průmyslové revoluce, je často kladenou otázkou, zda jsou lidé ze starších dob mohli mít pokročilou technologii ke svým službám. „Člověk se nemohl dočkat, až ve dvacátém století zneužije zemi,“ píše Korium Megertchian, člen arménského geologického ústavu. V roce 1968 byla objevena nejstarší továrna na světě - Medzamor. Vysvětluje legendy kněží ohně, vynesené okupanty a obyvateli Medzamoru, jako vzpomínky dělníků v metalurgickém průmyslu, datované do třetího tisíciletí před naším letopočtem. A tito pracovníci „byli v rukavicích, přes svá ústa měli nasazeny ochranné filtry, přesně jako dělníci v Essenu, Le Creusot a Doněcku“. Dovezené ruda byla zpracována v tomto průmyslovém městě, což bylo postaveno na ještě starších objevech, v nichž pravěké továrny jsou stále vykopávány. Když se novinář Jean Vidal vrátil z Arménie, kde spolupracoval s Megertchianem a jeho kolegy, o svých výzkumech napsal recenzi ve „Science et vie“ (červenec 1969): „Je tam v Medzamoru stále skryto tolik neznámého materiálu, že pouze napsat seznam nalezených objektů by stačilo k prozatímní bilanci. Ale mezi těmito nálezy bylo něco, že i historikové metalurgie byli překvapení. Byly to například ocelové pinzety, které byly odebrány z vrstev datovaných až do počátku prvního tisíciletí před naším letopočtem. Tyto pinzety, spíše jako na obočí, mohly pomoci chemikům a hodinářům zvládnout miniaturní součástky, se kterými by nemohli manipulovat ručně.“

³ Světy v kolizi

„Medzamor,“ pokračuje, „byl založen učenci dřívějších civilizací. Použili znalosti, které získali během vzdáleného věku, který neznáme a zaslouží si být nazýván ‚vědecko-průmyslovou prehistorií‘. Stavitelé Medzamoru měli jako své mistry architekty, astronomy a hutníky v neolitu, jehož kultura už byla vědecká. Ještě předtím, než rozkvetla sumerská civilizace, žil člověk v organizované společnosti, jejíž struktura byla v mnoha směrech stejná jako naše vlastní.“

Ještě dřívější nálezy objevil v Catal Hüyük a Lepenski - Viru (městské kultury datované asi 7000 až 5500 př. n.l), zmatený archeolog James Mellaart, který našel měděné předměty, obklopené struskou. V tomto případě to znamená, že lidé v té době již věděli, jak oddělit kov z rudy a s použitím ohně ho vyrábět. Medzamor, který je 600 kilometrů od Catal Hüyük, je první objev prehistorické technologie, která byla před deseti lety ještě zcela netušená.

Jsou to stopy velmi pokročilé techniky neznámé civilizace, která zanikla při katastrofě? Legitimní otázka, která s sebou nese ještě další otázku. Jaká katastrofa to byla? Byla rozpoutaná bohy nebo lidmi? To nás vede k první z našich pohádek, pohádky o slunečním větru.

Kdysi dávno, před 20.000 roky, zde byla velká civilizace, která se vášnivě zajímala o Slunce. Když zmizela, lidé shromáždili neurčité vzpomínky a nadále se modlili a obětovali Bohu Slunci.

Srovnání s našimi vlastními úspěchy nám může dát představu o obrovských provedených pracích. Na rozdíl od poměrně malého množství energie získaného z atomu, naše energie pochází ze Slunce, a to buď ve formě fosilních paliv (uhlí, ropa), nebo v přímé formě (energie větru a vody). Dále vyrábíme solární články, které přeměňují sluneční paprsky na energii. Můžeme si představit účinnější metody, například použití termionukleární energie studené fúze lehkých a těžkých jader. Mohl by být učiněn pokus, využít sluneční vítr. Ten se skládá z atomů sluneční hmoty, které putují kolem naší zeměkoule. Myslíme si, že tento vítr způsobuje polární záře a také tvorbu elektrických vrstev v atmosféře. Pokud by bylo možné vytvořit zkrat mezi elektrifikovanými vrstvami v horní atmosféře a Sluncem, byl by zachycen obrovský a nevyčerpatelný zdroj energie. Jak může být atmosféra vodivá? Laserový paprsek, který bude mít podobný efekt jako blesk, by takový jev mohl vyprodukovat.

Před dvaceti tisíci lety, vědecky a technicky orientovaná civilizace měla představu o využití slunečního větru. Obrovské izolátory ve tvaru pyramid byly postaveny v mnoha částech světa. Přístroje, které vysílaly laserové paprsky byly nainstalovány na jejich špičkách. (Mnohem později, musely tyto přístroje budít vzpomínky přeživších generací. Bez zjevného důvodu, lidé pozdějších kultur stavěli pyramidy, kam často umísťovali lesklé kovové špičky na jejich vrcholy.)

Byl proveden experiment, ale paprsek vytržený ze Slunce zničil svět, jehož obyvatelé viděli „nebe srolované jako pergamenový svitek a měsíc se podobal krvi“. Obrovské izolátory byly zničeny. Mnohem později, ve dvacátém století našeho letopočtu, byly objeveny tektity v místech, kde kdysi stály pyramidy v Africe, Austrálii a Egyptě. Tektity jsou druh skla, když je písek vystaven mimořádně vysokým teplotám a bombardován částicemi s vysokou energií.

Mohl některý z těchto vědců a techniků přežít? Možná, že někteří z nich se uchýlili do hlubokých jeskyní, možná jiní putovali vesmírem? Situace po velké katastrofě byla příšerná jak geologicky (zřícené nebo ponořené kontinenty), tak biologicky. Bombardování atmosféry vytvořilo velké množství radioaktivního uhlíku. Vdechnutí zvířaty a člověkem muselo vést k mutacím a vzniku fantastických hybridů. Tito kentauři, satyrové a okřídlení lidé byli na dlouhou dobu pronásledováni vzpomínkami, až po orientální a klasický starověk. Kteří přežili, museli čelit vážným technickým problémům.

Jak mohli odstraňovat radioaktivní uhlík C14? Jejich metodou bylo gigantické mytí atmosféry umělými srážkami, v zájmu zachování lidské bytosti a zvířecích druhů, které nebyly zmutované.

Naše interpretace je snahou rozluštit tradici, aniž bychom se uchýlovali k okultismu. Jsme na správné cestě? To nevíme, ale doufáme, že jednoho dne náš génus spolu s neochvějnou vírou, jako u Schliemanna, objevitele Tróje a jasně z Darwina, shromáždí rozptýlené prvky pravdy a napíše prehistorii naší planety.

Budeme situovat velkou katastrofu zpět v čase o 20.000 roků, který bere v úvahu anomálie, vyskytující se při datování uhlíkem C14. Při tomto procesu se poprvé zjistilo, že vědci by mohli bezpečněji datovat a archeologie by se stala exaktní vědou. Tato metoda umožňuje stanovit termíny až do doby před 50.000 lety. Přesto kupodivu nejsou žádné nálezy, které mohou být umístěny do období mezi roky 20.000 až 25.000 př. n. l., i když máme nálezy z doby před a po těchto datech. Zatím nebylo zjištěno žádné vysvětlení tohoto jevu. Zdá se možné, že událost, která upravila koncentraci uhlíku C14 v atmosféře, se konala v této době.

Je velmi pravděpodobné, že legendy, které se vztahují k bytostem, co byly napůl člověk a napůl zvíře, byly založeny na skutečnosti. Namítnete, že nebyly nalezeny žádné takové kosti. Odpověď neznáme, ale archeologové si myslí, že se jim podařilo nalézt lidi, pohřbené společně se zvířaty, v hrobech věnovaných nějakým formám náboženství.

Naše pohádka navrhuje používat metody vypůjčené z fyziky, ve snaze stanovit datum domnělé velké katastrofy. Kdyby to bylo kvůli zkratu v zemské atmosféře, takový zkrat by nepochybně narušil magnetické pole a možná i posunul magnetické póly. To je něco, co vyžaduje podrobnější vyšetření.

Podle tektitů bychom mohli pomoci identifikovat zdroj katastrofy. Vyšetření atomového složení tektitů ukazuje, že nemohly dlouho cestovat v prostoru. Musely být vytvořeny buď na Zemi nebo na Měsíci. Bylo prokázáno, že kdyby cestovaly přes atmosféru velkou rychlostí, tak to rovněž naznačuje, že buď přišly z Měsíce nebo pocházejí ze Země v důsledku nějakého výbuchu při kataklyzmatu. Můžeme najít stopy této katastrofy v podobě trajektorie částic v některých minerálech, přes které prošly částice s vysokou energií. Je pouze třeba zapojit vědecké kruhy, aby se vážně věnovaly teorii velké katastrofy, přes důkladné fyzické vyšetřování, které by mělo být uskutečněno. Možná, že pak bychom získali informace, které by zcela narušily naše představy o historii lidstva. Konečně, náš příběh ukazuje, že zkoumání mytologie, jako základu pro samotný výzkum, je stále ještě v plenkách. Mýty, které se zabývají katastrofou musí být interpretovány z jiného hlediska, zejména legendy, které nám vyprávějí o ohni z nebe a zmiňují pohádkové bytosti.

Mohl rasismus ovlivnit výzkum původu lidstva? Tato otázka zde vyvstává od zveřejnění slavné teorie šejka Anta Diopa, která sleduje kulturu starověkého Egypta zpět, do černošské civilizace. V „Antériorité des civilisations Negres“, Anta Diop píše: „Na základě výsledků archeologických výzkumů, zejména těch, které provádí Dr. Leakey ve východní Africe, můžeme posouvat první památky lidské civilizace dále zpět, téměř každých šest měsíců. Nicméně, lze stále připustit, že Homo sapiens žil přibližně před 40.000 lety v paleolitu. Tento první typ člověka, který patřil do nižších úrovní Aurignacianu, byl pravděpodobně morfologicky blízko k černé rase moderního člověka. Pokud jsme zcela objektivní, můžeme přiznat, že první Homo sapiens byl negroidního typu a že ostatní rasy, bílá a žlutá přišly později, v důsledku diferenciací a fyzikálních příčin, které nejsou dosud vědě známy. Vše poukazuje na skutečnost, že v prehistorických dobách převládali černoši. I v historických dobách stále převládali v této oblasti civilizace při vojenských a technologických záležitostech.“

Podle tohoto spisovatele naši předkové byli černí. Věděli, že žijí v harmonické syntéze vědy a náboženství? Líbil by se jim odkaz na jejich osud? Přetrvala jejich víra, že Slunce explodovalo? Je-li Bible vzdálenou ozvěnou této tragédie, byli to tito „zloději Slunce“, kteří

jako první vyslovili úžasná slova: „Bůh dává, Bůh bere, buď požehnáno jméno Hospodinovo.“

A toto je pohádka o Phaetonovi.

Ta také odráží přerušení evoluce, ale v tomto případě nebyla katastrofa způsobena člověkem. „Klíč ke dveřím, které nás oddělují od vnitřního charakteru, byl rezavý od potopy,“ říká spisovatel Gustav Meyrink. Podle názoru Ukrajince Nikolaje D. Rudenka, to není naše vina, ale byla to inteligence z planety Phaeton. A teď, když nám již nemůže udělat žádnou škodu, můžeme vyhrát. Naše dřívější civilizace byly technicky vysoce rozvinuté. Byly zničeny explozí planety Phaeton, ale i nadále nás takové apokalypsy ohrožují. Došlo více než k jednomu konci světa? V každém případě, jich bude více. Naše civilizace je nesmrtelná. Alespoň my sami se můžeme rozhodnout, kdy má být konec světa v budoucnosti.

V roce 1959, se československým astronomům podařilo zjistit původ meteoritu, který dopadl v této zemi. Kosmický projektil přišel z vesmíru, z oblasti mezi Marsem a Jupiterem. Byl to jeden z tisíců úlomků, které spadly v této oblasti od počátku devatenáctého století. Mysleli si, že je to malý fragment z planety Phaeton, která zmizela z oblohy v dávné minulosti. Kdy? Rudenko si myslí, že jde o několik desítek tisíc let zpět. Ruský astronom V. G. Fessenkov posouvá datum, kdy Phaeton explodoval ještě dále zpět. Pokud by tato planeta byla osídlena, podle Akpalluse by podivní rybám nebo žábám podobní lidé, zmiňovaní Babyloňanem Berososem (čtvrté až třetí století před naším letopočtem), kteří přežili, cestovali vesmírem, navštívili Zemi a předali nám základy znalostí, právě lidem na březích Perského zálivu. A pokud shluky úlomků Phaetonu pršely na Zemi při několika příležitostech, neznamená to, že zničily vzkvétající kultury pokaždé, když to udělaly? Zde se kosmická historie dotýká současné historie. Rudenko lpí na tomto snu v knize, která se nazývá Kosmická pohádka. (Je to napůl román, napůl esej, studenti, kteří zkoumali problémy vyvolané takovou kosmickou historkou, byli zatčeni policií, protože se snažili vytvořit nové náboženství.)

Chcete-li tuto vizi, Jupiter je biologickým středem Sluneční soustavy, ve které život nabývá nejdokonalejší formy. Bytosti na Phaetonu obsadily prostřední místo v hierarchii mezi obyvateli Jupitera a pozemšťany. Prostřednictvím tohoto nepřímého kontaktu se zrodila víra v existenci Boha. Ale řecký zákonodárce Solon řekl: „Phaeton, syn Slunce, nemohl ovládat Sluneční vůz, spálil vše na Zemi a pak zahynul. Byl obětí požáru. Padl k zemi v plamenech.“

Chilam Balam, mayská sbírka mýtů a kronik říká: „Země se chvěla, padal déšť ohně, popel a kamení. Vody se zvedly a srazily se mezi sebou. A tak nastala druhá zkáza.“

Proč člověk, který je zde nepochybně několik milionů let, vybudoval velkou kulturu pouze v nedávné době? Protože je to jen několik tisíc let, kdy přestaly padat úlomky z Phaetonu. Teď na nás padají ve formě prachu, tuny každý rok a možná, že ještě obsahují zkamenělé stopy života. Toto jsou poslední strašidelné návštěvy z mrtvé planety, ze které přišly bytosti, které nás stvořily a které uctívaly „velké mozky“ z Jupitera.

Tak Phaeton přinesl na Zemi něco, co bylo zdrojem a ochranou života a my jsme si uchovali v našich myslích atavistickou paměť, která nás naplňuje strachem, při pohledu na padající hvězdy a nutí nás modlit se k nebeským mocnostem. V našem podvědomí věříme, že život a duch jsou zachovány ve hvězdách.

Dnes, stejně jako bývalí obyvatelé Phaetonu, budeme mít sílu, která by mohla vyhodit do povětří naši vlastní planetu, pokud bychom ji rozpoutali. „Píšu tuto pohádku“, říká Rudenko, „aby moji synové mohli žít v míru, a proto se nesmíme dopustit stejné chyby, jako byla na Phaetonu. Nebeský plamen, vytvořený ohněm z nebe, nás v naší době nezničí, takže bychom odpluli do věčnosti v oblacích prachu.“

Vylíčení těchto fantastických příběhů není naším záměrem, ale pokusili jsme se vnutit našim čtenářům teorie, které jsou daleko od dokončení. Chceme jen ukázat, že existují různé představy o prehistorii lidstva.

Část druhá
Snění o velkém jazyku

Kapitola první

Hudba k baletu obrů

V pátém století našeho letopočtu, Aurelius Ambrosius, nástupce Vortigerna, chtěl postavit pomník na památku svých mužů, kteří byli zmasakrováni Sasy. Ke konzultaci přizval Merlina, čaroděje, který je ctěn v keltské mytologii a Merlin řekl: „Pokud je to opravdu vaše přání, ctít pohřebiště těchto lidí dílem, které bude vzdorovat po staletí, pak zde postav ‚Tanec obrů‘ od Killaraus, hory v Irsku. Tam je kamenný památník a dnes není nikdo dostatečně silný, aby pozvedl jen jeden kámen, a to ani tehdy, kdyby byl úžasně moudrý. Tyto kameny jsou obrovské a člověk nikdy neviděl kameny, vyzařující takovou moc a tající takové tajemství...“

Aurelius tam poslal svoji armádu. Vojáci byli schopni pohnout kameny a ukrást zkamenělý Tanec obrů. Pak Merlin vyslovil magické slovo a kameny se staly lehkými, takže mohly být snadno přesunuty na pobřeží, kde byly naloženy na lodě a převezeny do Stonehenge na Salisburské pláni, kde zůstanou na věky.

To je to, co čteme ve fantastické knize, „Historie králů Británie“, napsané v roce 1140 Geoffreyem z Monmouthu. Jedná se o první popis tohoto monumentu z pískovce a vápence, nejvíce ohromující megalitické památky, existující již 500 let, do doby Geoffreye z Monmouthu, jehož legendy považujeme za pravdivé. V roce 1620, král James I, poslal architekta Inigo Jonese, aby prozkoumal Stonehenge. Myslel si, že to byl římský chrám. První muž, který důkladně zkoumal Stonehenge, byl John Aubrey, horlivý obdivovatel antické kultury a byl zlodějem drahých památek, který byl zodpovědný za upovídání informace o Shakespearovi v jeho knize „Brief Lives“. Udělal první topografické objevy, všiml si uspořádání podivných děr, o kterých budeme mít více co říci, a že kameny byly umístěny v soustředných kruzích. Aubrey si myslel, že Stonehenge je druidského původu. Dr. Stukely, další milovník antiky a přítel Isaaca Newtona v jeho mládí, došel ke stejnému závěru o století později.

Systematické vykopávky začaly v roce 1801. Cunnington kopal ve středu a pohřbil tam láhev portského, pro pozdější archeology. Přesně o sto let později, profesor Gowland tam našel osmdesát kamenných seker a kladiv z římského skladu. Dokázal, že Tanec obrů je starý několik tisíc let. V roce 1950, byly Aubreyovy díry datovány do roku 1848 př. n. l. metodou uhlíku C14.

Jak tato komplikovaná neolitická stavba vypadala? K dispozici je vnější obvod o průměru 115 yardů, vymezený příkopem s vnitřními a vnějšími svahy. Existuje pouze jedna mezerka v příkopu, směrem ke vchodu. Uvnitř vnějšího obvodu, je soustředná kružnice 56-ti jamek, známých jako Aubreyovy jámy. V tomto kruhu je vestavěn kolmo ke vchodu obdélník, vyznačený ve svých čtyřech rozích kameny, z nichž však pouze dva zůstaly stát. Pak je kruh s průměrem asi 100 stop skládající se z 30 kamenů, každý o hmotnosti 25 tun, z nichž všechny jsou spojeny překlady tak, že tvoří řadu dolmenů. Uvnitř je sestava 59 kamenů, tvaru podkovy, čelem ke vchodu, skládající se z 10 bloků, každý o hmotnosti 50 tun, které jsou propojeny horizontálními překlady tak, že tvoří 5 dolmenů. Je tam také podkova s 19 kameny, 3 monolity nebo menhiry, jeden v centru, druhý u vchodu a třetí mimo příkop, uprostřed cesty k monumentu.

Nakonec tam jsou dva kruhy s 30 a 29 jámami, co jsou na zemi téměř neviditelné a jak se domníváme, částečně se nachází mezi Aubreyovými jámami a 30 kameny o váze 25 tun. Gerald S. Hawkins, profesor astronomie na univerzitě v Bostonu, byl přizván na experimentální raketovou základnu v jihozápadní Anglii, při Larkhillu, nedaleko od Stonehenge. Tam mu bylo řečeno, že pokud by člověk stál ve středu monumentu ráno při slunovratu, tak slunce bude nad Heel Stone, což na vlastní oči zkontroloval, že tomu tak je. Tak se z astronoma stal

archeolog. Jeho výzkumy ukázaly, že tyto linie, jak se zdá, tvoří složitou astronomickou observatoř. Předběžné výzkumy mu ukázaly, že tam jsou stovky možných linií. Jak by se dalo poznat, které jsou nejdůležitější? Hawkins nakrmil počítač známými informacemi o kamenech Stonehenge a klíčových pozicích (vzrůst, postavení, kulminace) nejdůležitějších nebeských těles - Slunce, Měsíce, planet a hvězd. Počítač mu řekl, co lze vidět v určité době v příslušných částech oblohy, mezi jednotlivými kameny. Výsledek byl překvapivý.

Zdálo se, že stavitelé Stonehenge neměli zájem o souhvězdí, planety a hvězdy, ale jen o Slunce a Měsíc. Tabulky připravené Hawkinsem, nenechávají o tom nikoho na pochybách. Počítač mu vysvětlil funkci kamenných bloků. Ale kromě kamenných bloků tam byly také jámy. Celkem 56 Aubreyových jam, pak dalších 30 děr, 29 děr, 56 děr, 30 děr, 29 děr. Co tato čísla znamenají? Jakmile byl formulován problém, bylo snadné ho vyřešit. Hawkins si vzpomněl na „Metonický rok“. Řecký astronom Meton zjistil, že každých 19 roků připadá úplňk na stejný den v solárním kalendáři a zatmění následují ve stejném cyklu. Vlastně to nebylo devatenáct roků, ale 18,6 roků, což mělo být vzato v úvahu, při přípravě kalendáře. Pokud by kalendář byl neustále zaokrouhlován na osmnáct nebo devatenáct roků, bylo by to brzy patrné. Ale pokud větší cyklus byl tvořen z menšího Metonického cyklu, který je založen nyní na osmnácti, pak na devatenácti letech, pak jsou data platná po staletí.

Nejvhodnější aproximace, jak se dá snadno spočítat, že větší cyklus je $19 + 19 + 18$ let. To dává 56, což je přesný počet otvorů zjištěných Aubreyem v sedmnáctém století. Hawkins, stále nebyl spokojen s tímto objevem, předpokládal, že Aubreyův kruh, ve spojení s megality, měl možnost předpovídat zatmění.

Byla vypočtena data na ekliptice, která se stala v průběhu stavby Stonehenge. Počítač byl znovu uveden do činnosti. A opět byly výsledky pozitivní. Systém kamenů uspořádaných podél Aubreyova kruhu byl schopen předpovídat roky, v nichž nastane zatmění Slunce. A co dny? Lunární měsíc trvá 29,53 dne. Takže dva lunární měsíce mají zaokrouhleně 59 dnů, což je právě počet 30 a 29 jamek, jak se ukázalo. Ale existuje ještě jeden kruh, i když jsme se o tom dříve nezmínili, protože je to téměř zcela hypotetické. Předpokládá se, že tam bylo 59 modrých kamenů. Nakonec se Hawkinsovi podařilo vypracovat nejen přesná data zatmění, která nastala, když bylo Stonehenge postaveno, ale také vypočítat data našich pohyblivých křesťanských svátků - Velikonoc, které, jak je dobře známo, sahají až do starověkých dob. Jinými slovy, Stonehenge není jen observatoř, ale kamenný kalendář.

Podle našeho nejlepšího vědomí, nikdo zatím nevyvrátil Hawkinsovu teorii. V každém případě, podle zákona pravděpodobnosti, je pravděpodobné, že tato pozoruhodná sestava kamenů není čistě náhodná, s jistotou asi jedna ku deseti milionům. Nicméně, tajemství Stonehenge stále není vyřešeno.

Kamenné bloky, které tvoří památku, nepocházejí všechny z okolí. Modré kameny, vážící asi 5 tun za kus, byly přivezeny z lomu 250 mil daleko. Museli být přepravováni po moři i po souši, včetně překračování řek. Jak to udělali? Další bloky váží 25 až 50 tun. Lomy, z nichž pocházejí, se nacházejí blíže Stonehenge, ale kameny musely být dobývány, přepravovány a opracovány. Všechny kameny byly opracovány lidskýma rukama. Pak musel být postaveny. A překlady neboli horní kameny, musely být vyzdviženy a položeny napříč nad nimi. A to všechno se muselo udělat s přesností na palec, přijmeme-li zřejmý astronomický účel Stonehenge, navržený Hawkinsem. Dokonce i dnes takové dílo nebude snadné postavit, nehledě na teoretické výpočty, které vyžadují znalost matematických, fyzikálních a mechanických zákonů.

Dnes je všeobecně známo, že Stonehenge bylo postaveno v několika etapách, mezi roky 2000 až 1700 př. n. l. Přesto dávní učenci tvrdili, že to postavili lidé, kteří obývali Anglosaské ostrovy v době, kdy byla doba kamenná a teprve začali praktikovat zemědělství a chovat dobytek. Byli kulturně mnohem méně pokročilí než civilizace, které se současně vyvinuly ve Středomoří. Učenci se snažili představit si výstavbu Stonehenge primitivními prostředky,

kteří byly k dispozici. Zjistili jsme, že tento závěr je obtížné přijmout. Bylo by zapotřebí miliony pracovních dní, tj. celé generace by musely pracovat na této památce. Přesto je Stonehenge jen součástí rozsáhlého komplexu. V okruhu asi dvanácti mil, existuje více kromlechů, jak jsou tyto kamenné kruhy nazývány, mnoho z nich je v obrovském měřítku, jako je například Avebury, největší známý kromlech, s průměrem 365 yardů. Navíc, i tam jsou otvory uspořádány v kruzích, v nichž byly nalezeny dřevěné pozůstatky kůlů, soustředně uspořádané památky nazývané svatyně, obří pravoúhlé mohyly, obklopené příkopem 2800 yardů dlouhým a 90 yardů širokým, umělý kopec obsahu 500.000 krychlových metrů zeminy, obrovský kruh o průměru 450 yardů, jáma ve tvaru trychtýře 100 yardů hluboká a cesta široká jako dálnice...

Tato prehistorická místa uctívání, nazývaná megality, se nacházejí na každém kontinentu na Zemi a učenci se je snažili vysvětlovat jako hrobky. Je pravda, že pod nimi existuje mnoho hrobů a je také pravda, že popel a kosti tam nebyly nikdy nalezeny, ani u Stonehenge ani mezi kromlechy a jinými svislými kamennými bloky. Jsou tam však také hřbitovy v blízkosti kostelů, ale kostely nejsou hrobky.

Megality byly rozmístovány podivným způsobem. Vykazují podobné vlastnosti a jsou umístěny v samostatných skupinách, které nemají žádnou souvislost mezi sebou a nejsou nikdy daleko od pobřeží. Všechny byly zřejmě postaveny v první polovině druhého tisíciletí před naším letopočtem a o žádném z nich se nedochovaly stopy kromě legend, které jsou v naší době stále aktuální.

Hawkins si všiml také něčeho jiného. Stonehenge se nachází v části severní polokoule, kde azimuty Slunce a Měsíce svírají úhel 90° při jejich maximální deklinaci. Symetrické místo na jižní polokouli by byly Falklandské ostrovy a Magellanova úžina. Mohli stavitelé Stonehenge vypočítat stupně zeměpisné šířky a délky?

To vše vypadá, jako kdyby nějací „misionáři“ budovali nějaké neznámé centrum, přinášeli vědomosti a techniku a cestovali po celém světě, hlavně po moři. Tito „propagandisté“ by navázali kontakty s některými lidmi, ale ne se všemi. To by vysvětlovalo, proč jsou místa nebo oblasti, kde jsou megality postaveny řídké a proč některé skupiny megalitů jsou poměrně izolované. To by také vysvětlovalo, jak a proč megalitické památky překrývají neolitické kultury. A to by objasnilo i legendy, které jsou připisovány stavbě těchto velkých kamenných hrobek pro nadpřirozené bytosti.

Nakonec bychom měli vědět, proč lidé, kteří byli schopni přemísťovat 100 - tunové bloky, svisle je postavit a pokládat na ně stejně těžké kameny, nám nezanechaly žádné stopy na své mimořádné schopnosti. Irské ságy vyprávějí o obrech z moře, kteří byli zemědělci a stavitelé. Řecká literatura má odkazy na Hyperboreany, bájně lidi z dalekého severu, na jejich kulaté chrámy, v nichž Apollo - bůh Slunce, byl povinen se objevit jednou za 19 let. Ve skutečnosti všechno, co víme o kamenných hrobkách, zejména o řešení Stonehenge, které je nejvíce kompletně zachováno a bylo velmi důkladně zkoumáno, nám dává pouze tušit vliv kultury v pravěku, o které nic nevíme. Dnes není pochyb o tom, že tento složitý monument byl postaven na základě odůvodněných vědeckých poznatků.

Jazykovědci si uvědomili, že musíme připisovat další základní funkci jazyku primitivních národů, a to jeho schopnost dorozumění. Bylo zjištěno, že mezi Dogony, kmenem v jihozápadní Nigérii, slovo, které označuje jazyk, znamená také schopnost, která odlišuje lidi od zvířat. Je to jazyk jedné lidské skupiny, která se liší od jiné, slovy a řečí. Mezi primitivními národy po celém světě, je slovo synonymem pro činnost a označuje jednotlivé fáze tvorby. Jazyk Dogonů je založen na úplné identifikaci osobního projevu se životem komunity.

Ve své knize „Le langage, cet inconnu“ (Jazyk, tato neznámá), Julia Joyaux vypráví následující Melanézskou legendu: Bůh Gomawe potkal dva muže, kteří nemohli odpovědět na jeho otázky, protože nemohli vůbec mluvit. Bůh předpokládal, že to bylo proto, že jejich těla jsou prázdná a tak vzal dvě krysy a vytrhl své vnitřnosti. Pak snížil žaludky dvou mužů a

transplantoval do nich srdce, játra a vnitřnosti krys. Najednou muži začali mluvit. „Jaký je váš žaludek?“ zeptal se jeden z nich. A to znamená: „Jaký je tvůj jazyk?“ Tak spojení mezi vznikem jazyka a střev je založeno na této legendě.

Jazyk je koncipován jako hmotná realita. Slovo „throw“ znamená totéž jako střílet šíp. Musíme mít také na paměti, že slova, která reprodukuje myšlenky existovala již dávno předtím, než je fyzický jazyk právě vyslovil. Prvotní slova stvořil Bůh. Bambarové, súdánský černošský kmen například věří, že ve velmi vzdáleném Zlatém věku, žili lidé beze slov. Podle jejich názoru to neznamená nedostatek schopnosti komunikovat, protože znalosti a informace mohly být předávány najednou, aniž by se vyjadřovaly řečí. (Telepaticky.)

A nakonec, byly u mnoha primitivních společností vypořádány velmi jemné a detailní teorie o grafické korelaci slov. U zmizelých kultur, grafické systémy ukazují, že jasné rozdělení v jazyce bylo provedeno mezi znakem a věcí, kterou zastupuje. To předpokládá vysoce vyvinutou symboliku. Mayské písmo, který je stále nerozluštěné, se vrací do náboženských kultů a také je celé založeno na cyklickém pojetí času. Písmo Velikonočního ostrova, také nerozluštěné, představuje repertoár náboženského zpěváka. Ze 120 znaků může být sestaveno 1500 až 2000 kombinací. Některé z těchto znaků představují muže, hlavy, zbraně, zvířata, předměty, rostliny a geometrické vzory - jsou to originální obrazy, například žena je zastoupena květinou.

Tyto a mnohé další skutečnosti vedou k závěru, že jazyk pravěku byl již vysoce vyvinutý. Stejně jako ostatní megalitické stavby, Stonehenge je důkazem kultury, který měla rozsáhlé matematické znalosti a formulovány mýty o původu vesmíru. To vyvolává otázku, jaký byl mluvený jazyk v této kultuře. Musíme předpokládat, že i psaní existovalo. Jak by mohly být takové složité výpočty provedeny bez psaní?

Proč se nepřidat k nám? Možná, že stopy byly rozptýleny v průběhu staletí. Nebo snad stavitelé mohli přijít z Kréty? Napsal jsem si tuto poznámku na papírku, který jsem ztratil. Přesto hliněné tabulky již byly v té době používány, jako psací potřeba. Líbilo se stavitelům, že patří do sekty, kteří nemluvili, ale komunikovali telepatickou metodou? Nebo zaregistrovali své myšlenky na speciálně připravených nádobách tak, že pozdější generace to nemohly přečíst? Jací to byli mistři, aby jim slova umožnila vybudovat takovou masivní konstrukci, v utajení před obyčejnými lidmi?

Faktem zůstává, že umění postavit tyto objekty na základě písma, nicméně primitivního obecného prostředku komunikace, které muselo existovat bok po boku s plány mistrů, bylo nyní ztraceno. Pro lidi starověku, byl psaný jazyk jen náhražkou skutečné poznání, které bylo zapsáno do vyšších oblastí ducha. Tak podle Platóna, kdyby se objevil stvořitel vesmíru, bylo by nemožné, aby ho všichni uznávali. Filozof říká, že knihy jsou jako portréty, vypadají jako živé, ale nemohou odpovědět, když na nic nezeptáte.

Znamená to, že Stonehenge, pomník zmizelé velké kultury, vzniklo bez pomoci jakýchkoli viditelných grafických známek komunikace? Je každý zápis pouze systém značek pro nezasvěcené, produkt poznání, který přináší informace pro obyčejné lidi? Přesto nějaké viditelné záznamy byly nezbytné pro hladký průběh stavebního projektu ve velkém měřítku, jako je Stonehenge.

Ve zauzlených šňůrkách, nazývaných quipu, nalezených v Peru, máme jiný příklad. Mohli přenášet jak čísla, tak další technické údaje. Podobné šňůry byly nalezeny v Nizozemsku. Podle magické tradice, mohli „svazovat nebo být volní jako vítr“. Pokud by takové písmo bylo použito jako záznam v průběhu výstavby Stonehenge, vlhká půda v sousedství Salisbury musela zničit po něm všechny stopy. Zde je další teorie. Mohlo tam být písmo, které bylo příliš velké nebo příliš malé na to, aby bylo čitelné. Mikrotečky jako ty, které používají špioni nebo gigantické značky vytvořené na zemi. Existovala taková znalost, aniž by lidé s její pomocí byli schopni komunikovat s ostatními? Budeme objevovat pozůstatky

ztraceného písma, abychom jednoho dne byli schopni rekonstruovat „Velký prapůvodní jazyk?“

Řecký historik Herodotos se zmiňuje o egyptském králi, který dvě ze svých dětí vychoval bez kontaktu s jakékoli jazykem. První slovo, které děti konečně vyslovili, znamenalo chleba. Řekli to slovo v jazyce Phrygia, z regionu současné Malé Asie. Z toho král dospěl k závěru, že Phrygijský jazyk byl starší než egyptský a byl vhodný k vlastní výuce, jak se ukázalo.

Lidé si lámou hlavu o původu jazyků od prehistorických dob, od legendárních Egyptských králů po francouzského strukturalistu Levi-Strausse, který tvrdí, že jazyk se objevil náhle, když lidstvo bez přechodu prošlo ze stavu, kdy neměl žádný další smysl, do další etapy, kdy všechno už smysl mělo.

Pak najednou byl pro všechny lidi, nějaký velký původní jazyk, přes který za pomoci původních slov, co odhalovali svou pravou podstatu, své skutečné jméno a jejich funkci ve vesmírné harmonii?

A tančili „Tanec obrů ze Stonehenge“ na hudbu tohoto „Velkého jazyka“?

Kapitola druhá

Sté jméno Boha

„Žid“, řekl spisovatel Gustav Meyrink, „je někdo, kdo je obřezán, ví, proč to je a ví, že Hospodin, náš Bůh ve všech jeho podobách, má devadesát názvů, které jsou dostupné pro normální lidské chápání, které odpovídají devadesáti devíti vlastnostem. On je spravedlivý, milosrdný, všemocný, atd. Ale on má i sté jméno, které svítí na nebi. Člověk, který se ho naučí, se stane supermanem. Ten spojuje v sobě nekonečné myšlenky a nekonečnou moc. On je pánem tohoto jména. Dlouhý řetěz mistrů jméno, říká Izrael Bar Shem, že spojuje po staletí původní Zjevení, od nesmrtelného Melchisedeka až do našich dnů.“ Židovský mystik Eleasar z Wormsu řekl, že jméno bylo napsané na meči a když židovský poutník vidí tento meč, má se znovu vydat na svou cestu.

V příběhu, kde píše argentinský spisovatel Jorge Luis Borges v knize „Božský nápis“, kouzelník Tzinacan, jako kněz mající na starosti oběti na pyramidu Qaholom, se zavřel do hlubokého žaláře protože nechtěl prozradit úkryt pokladu Španělům. Na druhé straně zdi čeká jaguár, aby ho pohltil. Tzinacan hledá jméno, vzorec věčnosti:

„Bůh je napsal první den stvoření. Napsal ho takovým způsobem, aby ho dosáhl i vzdálené generace, a tak, aby ho nic nemohlo nezměnit. Nikdo neví, kde to napsal, ani jakým písmem, ale jsme si jisti, že i nadále existuje v jeho úkrytu a že vybral ducha, co ho jednoho dne přečte. Vyjadřuje to, že jako vždy stojíme na konci času a že privilegium vidět tento nápis padl na mě, protože je to můj osud, jako posledního kněze boha. Skutečnost, že jsem byl zticha ve vězení, mě nemůže zbavit této naděje, možná jsem viděl nápis Qaholom tisíckrát a stačilo ho pochopit... Jak jsem zápasil takhle sám se sebou, tak jsem si vzpomněl, že jaguár je jedním z atributů boha.“ A jak Tzinacan zemřel, lhostejný k sobě a svému konci, tak na srsti divokého zvířete je, že dešifruje „ohnivé kresby vesmíru“.

Primitivní, gnostické a kabalistické tradice všechny učí, že je jedno nejvyšší jméno, které je klíčem ke všemu. Ony také učí, že každá věc a každý tvor má své pravé jméno, které obsahuje a vyjadřuje svou skutečnou povahu, situaci a roli v univerzální harmonii. Tento koncept se neustále objevuje v klasických kulturách. Pravé jméno Říma bylo drženo v tajnosti a podle legendy, Kartágo bylo zničeno, jakmile se Římané naučili jeho skrytý název, skrze zradu.

Mezi tzv. primitivními národy, je jazyk hmota a materiál, energie, to však není chápána jako abstrakce, ale jako součást těla a přírody. Stejně jako mysl a hmota, je jazyk skutečnost, co znamená a vyznačuje, proniká do jednoty vnitřních a vnějších světů. Největší magické systémy jsou založeny na výkladu slova, jako efektivního hereckého výkonu. Existují tajná slova, která jsou příliš silná, která nemají být použita nezasvěcenými, jsou tam zákazy některých slov, neboť některá slova jsou nástroje pro vyvolávání nebo vyhánění démonů. V akkadštině „být“ a „jméno“ jsou synonyma.

Ve své slavné knize „Zlatá ratolest“, nám Sir James George Frazer říká, že mezi mnoha primitivními národy, lidské jméno, stejně jako vlasy, nehty nebo jiné části těla, mohou být použity jako prostředek k očarování této osoby. Pro indiána, je jeho jméno součástí jeho těla. Pokud někdo znetvoří jeho jméno, dělá pokus o jeho život.

Julia Joyaux, v již citované knize, „Le langage, cet inconnu“, poznamenává: „Jméno nemůže být vysloveno, protože akt materializace tím, že se vysloví, může vyrazit typické vlastnosti osoby, která ho nese, a to ji dělá zranitelnější vůči jejím nepřátelům.“ Když Eskymáci zestárnou, obdrží nové jméno. Keltové považovali svá jména za synonymum pro „duši“ a „dech“. V Austrálii a mezi jinými národy, otec neřekl svému dítěti jeho skutečné jméno, které bylo známo pouze několika málo lidem, dokud se zúčastnilo obřadu, během kterého byl přijat z mladistvých do dospělé společnosti. V Austrálii se zapomínají jména, lidé

se nazývají „bratr, bratranec nebo synovec“. Egypťané měli dvě jména: malé, které bylo používáno veřejně a velké, které bylo drženo v tajnosti. Podobné obřady a zvyky spojené s vlastními jmény se dochovaly mezi Kroo, černošským kmenem v Súdánu, mezi kmeny na Pobřeží slonoviny, v Senegal, na Filipínách, na ostrovech Buru (Indonésie) a ostrově Chiloe u jižního pobřeží Chile. Egypťanský bůh Ra si stěžuje, když byl kousnut hadem: „Já jsem ten, kdo má mnoho jmen a mnoho tvarů... Můj otec a matka mi řekli moje jméno, byl ukrytý v mém těle od mého narození, takže žádný mě nemůže očarovat.“ Ale nakonec odhalí jeho jméno Isis, která se v důsledku toho stane všemocnou. Slova, která označují vztahy jsou také tabu. Mezi Kaferskými ženami je zakázáno vyslovovat jméno svého manžela a otce. V této souvislosti Frazer připomíná, že v klasických časech Jónské ženy nikdy nevolaly své manžely jejich jménem a že se nikdo neodvážil vyslovit jméno otce nebo dcery, zatímco byly pozorovány v Římě obřady bohyně Ceres.

Jména mrtvých jsou také tabu. Tento zvyk byl pozorován u lidí na Kavkaze. Frazer si toho také všiml u australských domorodců. V jazyce paraguayských Abipon indiánů jsou nová jména zaváděna každý rok, protože odstraní všechna slova připomínající jména mrtvých a nahradí je jinými. Tento postup dělá historii a legendy nemožnými. Jazyk již není strážce minulosti, protože se neustále mění.

Jména králů, světců, bohů a mnoho obecných pojmenování jsou tabu. V posledním jmenovaném případě to je aplikováno zejména na názvy zvířat a rostlin, které jsou považovány za nebezpečné. Každý, kdo je vysloví, se ocitá v nebezpečí. Ve slovanských jazycích slovo „bear“ (medvěd - svině), bylo nahrazeno neškodným slovem, jehož kořenem je „honey“ (med). Zlý medvěd je nazván eufemisticky podle názvu oblíbené pochoutky. Mnohé magické praktiky jsou založeny na přesvědčení, že slova mají konkrétní a efektivní význam. To je základem modliteb a magických formulí, které mají přinést příznivé výsledky, jako třeba déšť na pole a dobrou sklizeň.

Naše civilizace je založena na dichotomii mezi myslí a hmotou, mezi jazykem a realitou. Tento dualistický pohled na život nás nutí uvažovat o jazyku, jako samostatné funkci a lingvistice jako vědě o jeho vlastnostech. Etymologové, jako Franz Boas jdou tak daleko, že popírají jakýkoli vztah mezi jazykem lidu a jeho kulturou. Ale z pohledu Bronislawa Malinowského, to není jen vztah mezi jazykem a kulturními podmínkami, za kterých byla vytvořena, ale také v případě magie, je to vztah mezi slovem, dechem, tónem, duševním postojem, okamžikem, místem a vnímavostí sestavy, ve které je umění mluvit v rytmičtém doprovodu a v tom smyslu, jak se žádá. Víme velmi málo o možnostech zvuku, které byly známy magickým kulturám. Zatím jsme udělali jen systematické studium dechu a artikulaci řeči, jako „přístroje“, prostředku pro jednání a psychickém vlivu. Je možné, že lingvistika je jen věda o zevnějšku, a že je ještě věda o podstatě řeči, kterou možná objevíme jednoho dne v budoucnosti.

Představa, že jsou „mistři slova“, kteří jsou klíčem k pochopení reality, je vyjádřena v různé míře v „primitivní“ mentalitě a gnostické filozofii. Každá věc, každá bytost, má své tajemné jméno, které je zaznamenáno v rejstříku absolutního poznání. Bůh pojmenoval svůj výtvar v jazyce, kterému vyvolení budou vyzváni ho poznat. „Velmi málo lidí,“ řekl gnostik, „může mít tyto znalosti, jednoho z tisíce, dva z deseti tisíc.“ (Ireneus Basilides, *Adversus heaereses*) Simon Magnus začíná své velké zjevení takto: „Toto je psaní o zjevení hlasu a jména, které pochází z myšlení a velké věčné moci. To je důvod, proč je uzavřeno, skryté, uzavřené v místě, kde je kořen veškerého růstu.“

Takže podle tradice, tam byl jazyk, ve kterém jména nebyla uvedena jako symboly věcí, ale jako výraz a realita konečné struktury věcí. Proto náš vlastní jazyk je jen zmatená vzpomínka na tento božský původní jazyka. Někdy se slovo zdá být spojeno s jeho božským kořenem. Jeho osvětlení ambivalence nebo jeho složité numerický obsah naznačuje spojení s Prvotní pravdou. Například slovo „phos“ v řečtině znamená „muž“ nebo „světlo“ v závislosti na

zdůraznění, mezi křesťany gnostické sekty v římské Říši, členové používali kameny s vyrytým kouzelným slovem Abraxas nebo Abrasax jako signály pro poznání. Ve své knize „Les Gnostiques“, Serge Hutin píše: „Sečtením příslušných číselných hodnot tohoto slova - v klasické řečtině, kde písmena jsou zastoupena číslicemi - dostaneme 365. To je také symbolické číslo Mithry, boha světla a zároveň odpovídá počtu oběhů, které Slunce udělá za rok, gnostik Basilides a jeho přívrženci popisují, že je 365 nebí a vesmírů.“ Takže každé slovo v „opravdovém jazyce“, máme-li znalosti magie, odhaluje strukturu věci a absolutní moc nad touto věcí.

Ve svém slavné knize „Tajemství katedrál“ (1926), Fulcanelli píše, že velké středověké sakrální stavby zachycují v kameni znalosti, které učí věda alchymie a obsahují stejné pozitivní pravdy, stejný vědecký základ, jako egyptské pyramidy, řecké chrámy, římské katakomby a byzantské baziliky. Fulcanelli navrhuje novou interpretaci pojmu „gotika“, jeho výklad je založený na myšlence, že existoval původní jazyk. Některé ostří autoři, srovnávající podobnost mezi „gothic“ a „geotic“, si mysleli, že tam musí být spojení mezi gotickým uměním a geotickým uměním, neboli magií.

Podle mého názoru, gotické umění (art gothique) je pouze ortografická deformace slova argotique (argot), které je perfektní homonymum, v souladu s fonetickým zákonem, kterým se řídí tradiční kabala ve všech jazycích a zcela ignoruje pravopis. Katedrála je umělecké dílo gotiky nebo argotu. Nyní ho slovníky definují hantýrku jako „jazyk používaný lidmi, kteří chtějí komunikovat s ostatními, aniž by jim rozuměly třetí strany“. Jinými slovy, je argot mluva, jakou mluví ti, kteří používají argot, jsou to potomci Argonautů, kteří pluli na lodi Argo a hovořili argotickým jazykem a šťastně dosáhli pobřeží Kolchidy, aby tam dostali slavné zlaté rouno.

Konečně, bych měl zmínit, že argot je jednou z forem projevu, odvozený z jazyka ptáků, matky všech ostatních jazyků, jazyka filosofů. Ježíš ho odhalil svým učedníkům, když jim poslal Ducha Svatého. Je to jazyk, který odhaluje tajemství věcí a odhaluje skryté pravdy. Staří Inkové ho nazývali „jazykem soudu“, protože bylo známo, že je diplomatický a propůjčuje posvátné i profánní znalosti. Ve středověku, byl nazýván „Živá moudrost“, „Jazyk bohů“ nebo „Božská nádoba“. Traduje se, že lidé jím mluvili před stavbou babylonské věže.

Co si máme myslet o všech neustále se opakujících a rozšiřovaných tradicích? Nechceme, je přeceňovat, ale můžeme se ptát, zda to není rozumný základ pro výzkum v tomto směru. Vše nasvědčuje tomu, že původ jazyka se jen vrátil k věku neandrtálského člověka. Dokonce i strukturalistická antropologie předpokládá, že se objevil náhle. „Jazyk je to, co se zrodilo spontánně“ (Lévi- Strauss) . Edward Sapir se domnívá, že jazyk byl „formálně úplný“ již od začátku, a že jazyk existuje, protože existoval člověk. Pro Leroi - Gourhana, nejstarší stopy jazyka a grafických symbolů pocházejí z konce Mousterianské doby (střední část starší doby kamenné) asi 35.000 roků před naším letopočtem. Myslí si, že tam nebyl žádný prehistorický jazyk, ale že to bylo tak říkajíc „dané“ a „věčné“. Takže, začneme se sami sebe ptát, zda neandrtálský člověk, na kterého jsme se dívali, jako na našeho předchůdce, nebyl produktem křížení, když koexistoval s nekonečně starším Homo habilis před 50.000 roky. Americký historik Alexander Marshak oznámil objev mnoha značek na oblázcích, které odhalují znaky paleolitické matematiky. Tyto znaky zřejmě tvoří lunární kalendář, který je 35.000 roků starý. Zhotovení takového kalendáře implikuje existenci pokročilých matematických znalostí nebo alespoň záznamů o periodicitě jevů. Pokud jsou tohle všechno pozůstatky zaniklé kultury, starší než kultura neandrtálců, mohli jsme objevit stopy velkého pravěkého jazyka. Také bychom si mohli představit jeskynní věk, ve kterém přežili neznámé kultury neandrtálců a lidí, které koexistovaly, stejně jako ve vesmírném věku inženýři NASA koexistovali s indiány Coghi.

Nakonec jsme teprve na začátku, abychom rozluštili starověké jazyky na počítači - jazyky patrně tak složité, jak sanskrit a starověká egyptština. Pokud by byly rozlušteny, mohlo by platit, že nás čeká mnoho překvapení.

„Představa, že tehdy byla doba, kdy všichni civilizovaní lidé mluvili stejným jazykem se v žádném případě neomezuje na Genesis,“ píše biolog Lincoln Barnett. „Něco jsme našli ve starověkém Egyptě a ve starých hindských a buddhistických písmech. V šestnáctém století tento nápad vážně studovalo několik evropských filozofů.“

Když se ponoříme do propasti času, zjistíme, že věk lidstva a jeho civilizace se neustále vzdaluje. Filozofové dvacátého století by mohli užitečně zvážit tuto hypotézu tak, že začíná další posun zpět, do předpotopní doby. Pak budou muset vzít v úvahu následující otázky. Pokud existoval prvotní prehistorický jazyk, v jaké podobě se zachoval a byl předán? Myslíme si, že na hliněných cihlách a nápisech na dřevě nebo kameni. Ale co když to primitivní psaní byl používáno pouze společnostmi, které vyspěli v civilizaci, který byla mnohem vyspělejší, než zbytek lidstva? Je-li myšlenka o přenosu tajemství zasvěcenců spojena s myšlenkou nově objeveného vyššího poznání, můžeme si představit, že tam byla forma písma, která nebyla přístupná veřejnosti. V současné době můžeme zaznamenávat poznatky neviditelnými zápisy, na magnetické pásky, disky a mikrofilmy. Možná, že jednoho dne budeme objevovat tajné zápisy, které jsou napsány na kamenech v zemi nebo dokonce sami na sobě. I kdyby to byl viditelný zápis, nesmíme zapomenout, že všechny knihy v tehdejší světě byly uloženy v knihovnách na Rhodu, v Kartágu, Alexandrie a jinde, tam byly převážně zničeny a méně než jedno procento z řecké a římské literatury se nám dochovalo.

Pozůstatky géníů minulosti jsou pohřbeny v zemi. Pokud nastane další pokrok v odkrývání neznámých jazyků, především s pomocí počítačů, bude existence záznamů na základě matematických abstrakcí představovat neřešitelné problémy. Naše archeologické a lingvistické studie byly vždy zaměřeny na civilizaci méně pokročilou, než naše vlastní. V opačném případě bychom museli často narážet na slova a výrazy, které jsme shledali za nevysvětlitelné, stejně jako by se v devatenáctém století školák se potýkal s problémem překladu slov laser a tranzistor v jeho latinské próze.

Analýza magie písma může otevřít další dveře k hypotetickému Velkému jazyku. Později anglický archeolog S. F. Hood studoval tabulky nalezené v prehistorickém místě Tartaria, v Rumunsku, a našel korelace s nápisy na Krétě, v Iráku, Egyptě a balkánských zemích. Zdá se, že jediný systém magických záznamů byl použit před více než 6000 lety. Například N. Vlassa z muzea v Kluži, objevil mezi ostatky, které zřejmě pochází z oltáře, tabulky se znaky podobnými těm, které najdete na Vince, nedaleko Bělehradu, v Tordosu v Rumunsku, v Tróji a na ostrově Melos v Egejském moři. Hood si myslí, že tento jednotný systém záznamů vznikl v Iráku a odtud se šířil. Učenci ještě ani nezačali dešifrovat magické spisy. Různé esoterické výklady jsou velmi neuspokojivé. Mnoho znaků z magické abecedy přišlo k nám a A. E. Waite již některé z nich publikoval. Přesto v podstatě zůstávají pro nás záhadou. Mnohdy se skládají ze značek složitějších než čínské ideogramy. Jedna jejich věc, která nás zasáhla je, že často vypadají podobně jako pozoruhodné diagramy plošných spojů. Víme, že tištěné obvody například s tranzistory, jsou elektronické obvody zaznamenané na materiálech, které jsou odolné, vodivé nebo magnetické. Následující myšlenka se nám může zdát přitažená za vlasy. Mohly speciální linky na pergamentu být jako pomůcky pro telekomunikační nebo energetické přístroje? V každém případě bychom měli zkoumat magické písmo mnohem důkladněji. David Kahn, jeden z nejvýznamnějších amerických odborníků na kryptografii, píše:

Možná je Voyničův rukopis bomba, která vybuchne v den, kdy ho úspěšně rozluštíme.“ Tento rukopis je v držení Hanse P. Krause v New Yorku, a je na prodej za 160.000 dolarů. Je to středověký iluminovaný rukopis s 204 stranami, jehož autorství je připisováno františkánskému učenici Rogeru Baconovi. Podle stránkování, dvacet osm stran chybí. Je to napsané v

neznámém jazyce nebo více pravděpodobně v nějakém kódu. V roce 1580, vévoda z Northumberlandu, který vyplenil velké množství klášterů, ho dal do držení kouzelníkovi Johnu Dee, který ho na oplátku nabídl císaři Rudolfu II. V sedmnáctém století, rukopis padl do rukou rektora pražské univerzity, která požádala o radu brilantního jezuitu Athanasiusa Kirchera, aby ho rozluštil. Po jeho smrti, zůstal v jeho majetku, ale stále nerozluštěný. V roce 1912, ho koupil antikvář Wilfred Voynitch z jezuitské koleje v Mondragone Frascati v Itálii a prodával jeho kopie po celém světě. Lidé si mysleli, že znázorňuje ilustrace spirálních mlhovin, neznámých planet a hvězd kolem Aldebaranu a Hyad. V roce 1921, William Newbold, děkan Pennsylvanské University, si myslel, že již rozluštil začátek rukopisu. Podle jeho názoru, měl Bacon znalosti předčící naše soudobé vlastní. Newbold zemřel v roce 1926, Voynitch v roce 1930, jeho manželka v roce 1960 a dědicové prodali tajemný rukopis Krausovi, který nyní čeká na nabídku od nějaké bohaté nadace.

Naprosto každá teorie je přípustná. Pesimisté si budou pamatovat slavný Rhindův papyrus, datovaný k roku 1800 před n.l., který oznámil: „Máme úplné znalosti o všem, vysvětlení všeho, co existuje a odhalili jsme všechna tajemství“, a obsahoval také teorii zlomků a její aplikace na zaplacení dělníků na staveništi. Optimista by předpokládal, že Roger Bacon nemohl zapisovat takové maličkosti v kódu. Buď Voyničův rukopis obsahuje pouze zastaralé informace nebo je to tajný klíč, který bude jeden den znamenat převrat stavu našich vědomostí.

Tato revoluce je již v plném proudu, a to především díky studiu starých matematiků. Dokonce i van de Waerden, jeden z autorit v této oblasti, podporuje teorii starověkých znalostí, které zrodila babylonskou, egyptskou a čínskou kulturu. Je zřejmé, že objev vyšší matematiky by prokázal existenci velkých civilizací, které byly uhašeny jako plamen svíčky, když je sfouknut. Vyšší matematika vyžaduje zvláštní duševní postup. Data mají vztah ke skutečnému světu. Pokud se všechny stopy o nich zachovaly jen v takových dokumentech, které máme k dispozici, mohou je spatřit pouze matematikové s archeologickým školením nebo týmy, jejichž členové se specializují v různých oblastech.

Jedna poslední cesta by mohla vést k velkému Jazyku - kolektivní nevědomí lidstva. Podivné jazyky, které si děti někdy vymýšlejí, neznámé jazyky, kterými lidé někdy hovoří v hypnóze, jsou možná ozvěny z „jazyka ptáků - matky nejstarších jazyků“, který sahá až do počátku časů?

Před třiceti lety jsem navštívil rokli Padirac. Převozník, který nás vzl přes temné vody říkal tyto nádherné slova: „Tato řeka je tak neznámá, že nikdo ani nezná její jméno.“ V tomto tvrzení vyjádřil dvě hluboké pravdy, které jsou vždy v pozadí našich myslí. Jednou z nich je, že věci pro nás existují jen, když mají název, druhou je, že název tam byl vždy, který odpovídá každé věci, název, který je věčný.

Chesterton napsal, že člověk ví, že duše je více než zázračná subtilní nuance, čtnejší než barvy dřevin na podzim. A on se ptá, jestli jsme přesvědčeni, že všechny tyto odstíny mají význam a mohou být přesně vyjádřeny libovolným systémem hekání a sténání. Pokud ano, může burza skutečně přinést všechny zvuky potřebné k vyjádření tajemství a paměti z agónie touhy.

Říká, že žádný myslící člověk nemůže být přesvědčen, že jakýkoli jazyk je vhodný pro takové účely, neboť snad každý jazyk se zvrhl od posvátné doby, kdy Adam dal věcem jejich jména. Ptá se, jestli tato myšlenka je nostalgie nebo prohlášení o věčné nedostatečnosti. Nechť mýtus Velkého jazyka je vynalezen ke zmírnění úzkosti člověka cítícího tvář v tvář nepopsatelné.

Nicméně pokračuje, neboť tradice vytrvale na něj odkazuje a gnostické sekty prohlašovaly, že musí držet v tajnosti původní znalosti, který byly původní, cizí a lepší než tento svět. Pak cituje tato vážná slova ze závěru Bible svaté, velkého neviditelného Ducha:

„Toto je kniha napsaná velkým Sethem (jeden z synů Adamových). Položil ji do vznešených hor ... Velký Seth psal tuto knihu po sto třicet let. Položil ji na hoře zvané Charax, tak, jak to může být uvedeno na konci času v poslední chvíli.“

Kapitola třetí

Hledání jazyka Absolutna

Jak to odhalení probíhalo? Kdykoli jsme snili o jazyku, který zmizel, tak se neustále opakovala představa jednoho velkého původního jazyka, vyjadřujícího znalosti legendárních bohů.

Kdysi byl člověk, který snil o dobývání měsíce již před třemi sty lety a ten také chtěl vytvořit nový velký jazyk. Jmenoval se John Wilkins a byl prvním tajemníkem Královské společnosti. Wilkins byl přítel Eliase Ashmolea, který odkázal Oxfordskému muzeu mnoho dokumentů o alchymii a zednářství. Jako člen Rosekruciánů byl žákem alchymisty Williama Backhouseho. V jeho deníku, dne 13 května 1653, čteme: „Můj pán Backhouse, který leží nemocný ve svém domě ve Fleet Street a cítí, že jeho konec je blízko, mi odhalil tajemství kamene mudrců, v jedenáct hodin, tento večer.“

Backhouse a jeho spřízněné duše, Elias Ashmole a John Wilkins cítili, že přišel čas změnit tajné vědy ve veřejné. Nově založená Royal Society jim dala nový impuls k výzkumu. Tito muži měli neobvyklou sílu představivosti a intelektuální zvědavost. Jorge Luis Borges, který věnoval svoji důkladnou studii Wilkinsovi říká, že jeho hlavní zájmy byly teologie, hudba, výroba průhledných úlů pro pozorování včel, stavba kosmických lodí pro linkovou dopravu na Měsíc a vytvoření univerzálního jazyka. Jako mistr z Wadham College v Oxfordu, Wilkins založil v tomto městě vědeckou společnost. Říkalo se jí „neviditelné škola“ a zahrnovala mezi svými členy takové význačné učence, jako sir Christopher Wren a Robert Boyle. Vysoká škola se spojila s Royal Society, která obdržela svoji chartu v roce 1662, od krále Karla II.

Wilkins byl také spřátelen se členy platonské skupiny na Cambridge, kde byl vůdčím duchem Newton, v letech 1670-1680. Tato skupina znovu vydala v souboru základní alchymistické texty, pod dohledem Ashmolea, v *Theatrum Chemicum Britannicum*. Robert Boyle je již publikoval ve své knize „Skeptický chemik“ (1661), v níž tvrdil, že všechna teoretická tvrzení by měla být experimentálně prokázána. Věřil, že čtyři základní prvky řeckých filozofů, země, vzduch, oheň a voda, nemohou dostatečně popsat všechno, protože to se nepochybně skládá z velkého počtu prvků. Ve skutečnosti dnes víme, že je nejméně 108 prvků. (1972) Kromě toho, že měli hluboké znalosti dávných tajemství, členové této neviditelné koleje se vášnivě zajímali o experimenty a byli si vědomi, že otevírají lidstvu cestu k lepšímu ovládnutí přírody.

V této atmosféře nadšení a v prostředí, ve kterém byli lidé přesvědčeni, že je dosud nemožné, aby některé experimenty byly provedeny, Wilkins pracoval na tvorbě univerzálního jazyka. Velký jazyk zřejmě existoval a možná, že by mohl být jednoho dne objeven. Ale Wilkins nebyl ochoten čekat tak dlouho. Snažil se o vytvoření univerzálního jazyka pro lidi své doby, který by byl určen k popisu reality a jejích zákonů. Pracoval na něm čtyři roky, 1664-1668. Výsledkem byla kniha o 600 stranách, s názvem „Esej k reálnému charakteru filosofického jazyka“, publikovaná v roce 1668. Dnes je již zcela zapomenuta.

Wilkinsovu ambicí bylo vytvořit jazyk, ve kterém je každé slovo definováno, přenáší kompletní popis věcí, nacházejících se v kategoriích reality. Začal tak, že vesmír rozdělil do čtyřiceti kategorií neboli rodů, které mohly být rozděleny do druhů. Přidělil jednoslabičné slovo se dvěma písmeny každé kategorii, souhlásku ke každé dílčí kategorii a samohlásky ke každému druhu.

Tak například, „de“ znamená prvek, „deb“ první z prvků - oheň, a „deba“ plamen.

V devatenáctém století, době vrcholu utopické filozofie a literatury, kdy Charles Fourier napsal „Le Nouveau Monde amoureux“ (1829), se objevil socialistický román „Voyage en Icarie“ od Etienne Cabetova. Lingvista Letellier si vzpomněl na Wilkinse a přijal jeho metodu. Ten nyní navrhl jazyk, ve kterém „a“ znamenalo zvíře, „ab“ savce, „abo“

masožravce, „aboj“ kočkovité, „aboje“ kočku, „abi“ býložravce, „abiv“ sudokopytníky, atd. Španěl Bonifacio Sotos Ochando se pokusil o stejný typ systému kolem roku 1850.

„Slova ve Wilkinsově analytickém jazyku,“ píše Borges, „nejsou syrové libovolné znaky. Každý z názvů, které tvoří je významný, protože záznam v Písmu svatém je kabalistický.“ Děti mohly rozumět tomuto jazyku, aniž by věděly, že je umělý. Později by se postupně zjistilo, že to není jen jazyk, ale také klíč ke světu. Slovo „losos“, nám například neříká nic. Ve Wilkinsově jazyce, je to „zana“, což nám říká, že se jedná o říční rybu se šupinami a načervenalým masem. „Teoreticky,“ pokračuje Borges, „je nemožné si představit jazyk, ve kterém je název každé bytosti spojen se všemi údaji o její minulosti a budoucím osudu.“

Leon Bloy napsal v „L'ame de Napoleon“ (1926): „Není jediný člověk, který může říct, co to je ... Nikdo neví, co má přijít na tomto světě, jaké jsou jeho činy, pocity a myšlenky, co se ho týkají, ani to, jaké je jeho pravé jméno, jeho nepomíjející jméno ve světelném registru.“

Každá věc a každá bytost existuje, aniž bychom znali její význam ve všech souvislostech, jako tečka, čárka, verš nebo celá kapitola velkého liturgického textu, jehož abeceda, slovní zásoba a gramatika jsou pro nás skryty. Jsme verše, slova nebo písmena v této magické knize, a ta nikdy nekončící kniha je jediná věc, která na světě existuje. Je to svět!

Byl to skvělý nápad, když se Wilkins jako posedlý pokoušel vytvořit jazyk, který by přenášel detailní znalosti o každé věci, v závislosti na jeho roli v naší nedostatečné znalosti o vesmíru. Tento druh podnikání je přirozeně obtížné rozdělit do tříd, pro všechny prvky našeho vesmíru. Jinými slovy, záleží na pojetí, jaké máme o světě v určitém čase a klasifikace věcí může být pouze subjektivní a spekulativní. Starověká čínská encyklopedie - „Nebeský trh benevolentních znalostí“, například rozděluje zvířata takto: patřící císaři, chromé, konzervované, chovající se jako šílené, učesané jemným velbloudím kartáčem na vlasy, vypadající z dálky jako mouchy atd.

Jako vědec své doby, Wilkins samozřejmě navrhoval schéma klasifikace, které by se však dnes zdálo pro nás nevyhovující. Tak třeba rozdělit kameny, jeho osmou kategorii, do obyčejných kamenů (pazourek, šterk, břidlice), ty poměrně drahé (mramor, jantar, korál), drahé kameny (perly, opály), ty průsvitné (ametysty, safíry) a ty nerozpustné (uhlí, jíl, arsen). Udělali jsme od té doby pokrok v názvosloví i klasifikaci. Ale také jsme zjistili, že čím více naše znalosti převyšují realitu, tak dochází k dalším nejasnostem. Například, měli bychom zařadit světlo do kategorie „vlny“ nebo „částice“? Bylo by dobré, kdyby Wilkins z naší doby se snažil nakrmit jeho univerzálním jazykem počítač, který by po prozkoumání všech možných kombinací mohl vyprodukovat chybějící slova. Ta by asi představovala neexistující nebo nemožné objekty, například, čtyřstranný trojúhelník, mezery ve vesmíru nebo stabilní prvek s jádrem, které se skládá z pěti částic. Někdo by také mohl položit otázku, zda pravidla tohoto syntetického jazyka nebudou odpovídat na nějaké zásadní tajemství slov a čísel.

Ale vraťme se k Wilkinsovi. Stál na prahu mezi tradicí a moderní vědou. V dopise z listopadu 1629, Descartes zmínil, že s pomocí desítkové číselné soustavy, bychom mohli vyjmenovat všechna množství až do nekonečna v jednom dni a zapsat je do nového jazyka - jazyka obrázků. Navrhl vytvoření analogického obecného jazyka, který by mohl pojmut a zorganizovat všechny lidské myšlenky. O třicet let později, Wilkins skutečně pracoval na takovém projektu.

Intelektuální duch, který oživil „neviditelnou školu“ a který byl stimulován jak alchymií tak moderními názory a současnými výzkumy k vytvoření nového jazyka, určeného pro učence, protože latina se ukázala jako nedostatečná. Universalistická myšlenka renesance, obohacená Rosikruciánským vlivem a vzestupem vědeckého myšlení, vedla ke snu o „Mezinárodní skupině mužů znalostí a schopností“. A syntetický jazyk, byl zapotřebí k vytvoření takové mezinárodní skupiny. Dnes o tři sta let později, se tato mezinárodní skupina stále snaží prosadit.

Nakonec byl Wilkinsův podnik založen na náboženském pojetí jazyka. Bůh mluvil přímo k lidem. Jeho příkazy a zákazy jim sděloval ústně. Myšlenky posvátné knihy - „Písmo svaté“, byly následně doplněny.

To byl houževnatý a dlouhodobý nápad, který byl převeden z mystické na světskou rovinu. To vedlo básníka Mallarmého říci, že vše, co ve světě existuje, skončí v knize. Stejný nápad vedl Flauberta k vášni a mučednictví, které zahájil Joyce svým dobrodružstvím „Ulysses“ a dnes dělají spisovatelé neustále experiment s tématem, které „psané slovo vede zpět pouze samo k sobě.“

V muslimské tradici, Korán, Al Kitab neboli kniha, je jednou z Božích vlastností. Původní text neboli matka knihy, je zachována v nebi. „Korán je kopií této knihy, která je mluveným jazykem, je držena v lidských srdcích, ale jeho skutečná existence je u Boha.“ Není to práce Božství, ale podílí se na jeho substanci. U židovských kabalistů je magická síla Boží příkazem, „Budiž světlo“, vychází ze skutečného písma, z něhož se tato slova skládají. Bůh Izraele stvořil vesmír s čísly od jedničky do deseti a dvaceti dvou písmen abecedy. „Dvacet dva základních písmen! Bůh je nakreslil, vytiskl, spojil je, kombinoval je a vytvořil s nimi vše, co je a vše, co bude.“

Pro křesťany Bůh napsal dvě knihy, Bibli a vesmír. V Francii byl Bacon názoru, že Písmo svaté odhalilo jeho vůli a vesmír, tj. kniha přírody, ukazuje jeho sílu. Stvoření je kniha, kterou musíme dešifrovat jako Písmo svaté. „Nemůžeme je pochopit,“ napsal Galileo, „dokud jsme se nenaučili jeho jazyk a postavy. Jazyk této knihy je matematika a jeho znaky jsou trojúhelníky, kruhy a další obrazce.“

Takže myšlenka je pevně dána do lidské mysli, jako konečný klíč k jazyku a konečný klíč jazyka, že slovo bylo dáno člověku, aby vyřešil hádanku vlastní existence a světa, že „slovo mistra“, jako absolutní struktury, mohlo vzniknout z modulace lidského dechu a konečně, že náš jazyk je jen zkrácená ozvěna zmizelého nebo budoucího Velkého jazyka.

Wilkins snil o jazyce, který by obsahoval souhrn všeho skutečného. Ale možná, že by to měl být jazyk, který se zabývá jen základy, spíše než vším? Jinými slovy, chceme-li komunikovat s inteligencí ve vesmíru, bez ohledu na její povahu, pak to musí být jazyk, jehož prostřednictvím pozemská inteligence může sama porozumět a přijímat odpovědi. Velký Jazyk jako prostředek komunikace s nekonečnem? Wilkins, který nepochyboval o tom, že člověk jednoho dne přistane na Měsíci, je chtěl vybavit jazykem, ve kterém by mohli popsat náš vlastní svět. Jejich slovní zásoba měla být univerzální encyklopedie. V současné době se snažíme vytvořit jazyk, s nímž můžeme poslat následující jednoduchou zprávu do vesmíru: „Jsme tady! Myslíme! Odpovězte!“ Jinými slovy, musíme se sami sebe ptát, jaký jazyk bychom měli používat, takže by mohl být zahrnut v telefonním seznamu Mléčné dráhy. Hledáme proto svatý grál jazyka, jazyk absolutna.

Pomocí vesmírných sond, můžeme přijímat signály od nebeských těles, miliony světelných let od Země. Možná, že někdy najdeme meziplanetární telegrafní systém. Někteří autoři navrhli úžasná řešení, jako možné odpovědi na problém tohoto jazyka. Jsou to, například: „Speedtalk“ vymyšlený spisovatelem Robertem Heinleinem, „Loglan“, krátký logický jazyk, navržený skupinou amerických sémantiků a konečně „Lincos“ - lingua cosmica, který se snažil zkonstruovat holandský logik Hans Freudenthal.

Ve všech třech případech, i když jsou to logické, zcela umělé jazyky, jsou to jen kompendia, která jsou schopna vyjádřit podstatu inteligence.

První poznatek Heinleina je, že v současné době pro nás všechny dostupné jazyky, jsou nedostatečné. Myšlenka ztrácí velkou část své podstaty, když přijde do kontaktu se slovy. Každý výraz je jen minimální zprávou inteligence, to je daleko více, než co vyplývá z jeho boje proti překážkám. Takže Heinlein začal hudebním slovníkem. Je omezený, ale důvtipný,

flexibilní a snadno se používá. Akcenty a samohlásky násobil relativně malým množstvím zvuků, které člověk může v hrdle produkovat. Takový jazyk by nám umožnil myslet rychleji, rychleji se vyjadřovat a také více zažít, tj. zvýšení informací v čase, kdy něco prožíváme, o 400 až 800%, tvrdí Heinlein. Tento jazyk lze snadno registrovat pomocí elektronických strojů a tisknout znaky podle diktátu 400-800 krát rychleji. Nakonec nás Heinlein ujišťuje, že Speedtalk je jazyk, který nemá paradoxy, povstávající z rozporů, jako mezi nekonečně pružným a natáhnutelným, mnohoúrovňovou myslí a lineárními dualistickými strukturami našeho písemného a mluveného způsob vyjadřování. Je to jazyk, který je přizpůsoben reálné struktuře světa a myslí, rychlosti a pružnosti matematiky a jeho nespočetnou modifikovatelností, jako v hudbě.

Můžeme porovnat Heinleinovu fantazii s prací Benjamina Lee Whorfa, chemika, jehož koníčkem je lingvistika. Objevil indiánský kmen, jehož jazyk byl koncipován z hlediska relativity a kvant, spíše než z hlediska prostoru a času. Tento jazyk má spojení, která odpovídají událostem v čase a prostoru. Spojení má tři režimy, které mohou být použity na události v prostoru a čase. Režim reálný, když je člověk v lodi a byla skutečně pozorována událost, režim snový, když vypravěč zažil situaci ve snu a způsob pravděpodobný, když mluvčí neviděl něco sám, ale jen o tom slyšel.

Námitka učiněná v Heinleinově jazyce předpokládá perfektní ucho a dokonalý způsob přenosu. Pokud člověk nemá ucho W. A. Mozarta, tak by mohl slyšet: „spaceship“, když někdo říká „spaceship“. V tomto případě, i kdyby o tom Heinlein jen snil, samotná skutečnost, že žáci Speedtalku jsou schopni informaci přijmout bez chyb ukáže, že už patří k druhu Homo novus, který je úspěšným Homo sapiens. Nicméně, se velmi vážně věnoval svým snům o jazyku a jeho myšlenky stimulovaly vědecké kruhy, jako například skupinu, studující Loglan (Logický jazyk). Tento jazyk, je méně revoluční než Heinleinův, není závislý na latině a anglosaských kořenech slov, ale je konstruován takovým způsobem, aby se vyloučila dvojznačnost, pokud je to v lidských silách.

U těchto skvělých ambiciózních projektů je něco v nepořádku, ať už to jsou skoky do pomyslné budoucnosti nebo jen předběžné studie, které předpokládají, že takový nový jazyk by vytvořil nového člověka. Slyšíme ozvěnu kabalistické mýty - obnova ztraceného jazyka by obnovila člověka v jeho božském stavu. Tato tradiční představa tak navazuje na témata, která v současné době zaměstnávají učence.

Ve své úvodní přednášce v roce 1967, Jacques Monod, nositel Nobelovy ceny, profesor molekulární biologie na College de France, řekl: „Vznik jazyka mohl předcházet vzniku centrálního nervového systému u člověka a mohl rozhodujícím způsobem přispět k výběru variant, nejlépe schopných využívat všechny své zdroje.“

Od nového jazyka vhodného pro aktivaci vyšších smyslových funkcí, přejdeme k logikovi Freudenthalovi a k jazyku, s nímž můžeme kontaktovat inteligence ve vesmíru. Freudenthalova první kniha o Lincosu se objevila v roce 1960, v seriálu o studiu logiky a základů matematiky, ve kterém byli zastoupeni učitelé matematické logiky, jako Brouwer, Beth a Heyting. Byl nazván jako „Umělý jazyk pro kosmický styk.“ Freudenthal se v Lincosu skutečně zaměřil na mimozemskou komunikaci a předpokládá univerzální strukturu inteligence, bez ohledu na druh bytostí, které jsou inteligentní, ať jsou z jakkoli vzdálených hvězd. Holandský logik se snažil vytvořit systém rádiových signálů, které mohou popisovat život ve třech formách - času, prostoru a chování, určených pro mimozemskou inteligenci, skrze kosmický prostor a za pomoci matematiky. Freudenthal píše: „Je pravděpodobné, že můj kosmický jazyk již existuje, a že ho nějaké bytosti používají ke komunikaci. Myslel jsem si, že kosmické paprsky by mohly být prostředkem pro takovou komunikaci, ale už si to nemyslím. Je možné, že vlny jsou pohlceny zemskou atmosférou nebo elektrickými vrstvami nacházejícími se nad ní. Je možné, že nějaká základna v prostoru detekuje tyto kosmické rozhovory. Ale nevíme nic o inteligentních galaktických bytostech, co společného může

existovat mezi nimi a námi?“ Ve Freudenthalově pohledu to je matematická inteligence a časoprostorové pojetí.

Jazyk Lincos závisí na emisi dlouhých a krátkých vln, celém slovníku signálů, který vyjadřuje matematickou podstatu, plynutí času a charakter prostoru v našem vesmírném regionu. S pomocí Lincosu pozemšťané hledají dialog s vesmírem. Část IV této knihy pojednává o prostoru, pohybu a hmotě říká, jak „ti ostatní“, měří vzdálenosti a rychlosti, variace hmoty z hlediska rychlosti, zákony gravitace atd. Tyto zprávy, cirkulující v oceánu světelných let, nás mohly během tisíců let času informovat, že je zde inteligentní rozum a ukazují naši pozici. To může být velký den pro „ostatní“. Ledaže by si to jen klidně poznamenali do svých archivů, že jakási desetitisící civilizace v n-té galaxii byla právě kontaktována. A pokračovali by ve svém výzkumu, s chladnou lhostejností, z důvodů, které nemůžeme prozatím pochopit. Jak Carl Sagan předpokládá: „Vyspělé civilizace nás možná poslouchají, ale nevysílají žádný signál.“ Nemůžeme se jednoduše osvobodit od teroru věčnosti, od bezmezného strachu. Pod počtem obyvatel nebes, mysl pronáší bez omezení dlouhý nářek, jako když pes vyje na Měsíc. Ale je možné, že se nás někdo s láskou snaží upozornit, že každá inteligence se snaží jako ostatní, jen aby se zvýšil její význam prostřednictvím kontaktu s nimi a objevila se jejich dokonalá struktura.

Měli bychom udělat vše, co je v našich silách, abychom upoutal jejich pozornost? Budeme objevovat nepřítelů nebo vesmírná božská stvoření, jak věřili Teilhard de Chardin a C. S. Lewis, tj. nejvyšší vibrace a osvíceného ducha, co je společné pro každé inteligentní stvoření, ať už člověka nebo „plynný mozek ze spirální mlhoviny?“

Nedostatek jazyka nás odděluje od našeho podstatného charakteru, stejně jako nás odděluje od povahy „ostatních“, a proto hledáme Velký Jazyk, který nám dá zpět komunikaci se všemi bytostmi, na Zemi i na nebi. „Ne! Ne, nehleďte to, je to bezbožné a nebezpečné,“ zvolal Arthur Clarke, ve chvíli deprese. „Nevíme, co chodí po hlavní silnici mezi galaxiemi a je lepší, když to nevíme.“

Ale musíme si hrát s ohněm. Bylo to hra s ohněm, když si člověk vybudoval svůj domov na Zemi.

Část třetí

Největší otázka ze všech

Kapitola první

Tajemný Akpallus

O mnoho publikacích, které obsahují zajímavé závěry z výzkumu, je diskutováno pouze v omezeném počtu vědeckých kruhů, což vysvětluje, proč senzační kniha J. S. Šklovského, ředitele Astronomického ústavu Moskevské univerzity, prošla téměř bez povšimnutí. To je ohromující fakt, pro její obsáhlé informace, seriózní vědeckost a odvážné teorie, co z ní dělá jednu z nepotřebnějších prací, zabývajících se životem a inteligencí ve vesmíru. Šklovskij ignoruje doktríny odborníků, akademické a politické předsudky a vyvolává patronát nad básníky a vizionáři, když preferují jeho odůvodnění.

Carl Sagan, profesor astronomie na Harvardské univerzitě a ředitel astrofyzikální observatoře v Cambridge, Massachusetts, ruskou knihu přeložil. Jsou tam všechny možné nápady, napadlo ho, když ji četl. Napsal Šklovskému a navrhl společné vydání americké verze. Rus odpověděl skepticky: „Šance, abychom my dva spolupracovali, je méně pravděpodobná, než návštěva mimozemských bytostí na Zemi.“ Ale mýlil se. V roce 1966, Sagan vydal knihu v anglické verzi, kde střídá text svého ruského kolegy se svými poznámkami. „Inteligentní život ve vesmíru“ je první a zatím jediná kniha, která byla napsána dvěma učenými z východu a západu o nejvýznamnějším projektu naší doby - navázání kontaktu s inteligencí ve vesmíru. Americká edice knihy je věnována památce biologa J. B. S. Haldaneho, člena Akademie věd USA i Akademie Sovětského svazu, který zemřel v Indii v roce 1964 a začíná Pindarovou ódou:

*Je zde rasa lidí, je zde rasa bohů,
Jak nakreslit dech života od stejné matky,
Ale síly jsou od sebe odděleny,
Tak, jako lidé nikdy
A ostatní jsou mistři světelných nebes
Které jsou jejich citadelou na věky.
Přesto všichni sdílíme velkou inteligenci,
Máme něco ze síly nesmrtelných,
I když nevíme, co má den pro nás v zásobě,
Jaký osud připravil pro nás, než nastane noc.*

Pak následuje úvod Šklovského:

„Myšlenka, že bytosti obdařené rozumem existují nejen na Zemi, ale také na mnoha dalších světech se objevila v dávné minulosti, kdy astronomie byla ještě v plenkách. Buddhistické náboženství má nejasnou představu o počtu obydlených světů. Podle jeho pojetí převtělování duší, Slunce, Měsíc a stálice jsou místa, na kterých jsou duše mrtvých, putující svou cestou do blaženosti nirvány.“

Pokrok astronomie dal myšlence mnohosti obydlených světů pevnější základ. Pro řecké filozofy, nebyla Země jediným sídlem intelligence. Můžeme se však sklonit před jejich vynikající intuicí, když si vzpomeneme, jaká byla v tomto období úroveň vědy. Tak v šestém století př. n. l. učil Thales, přírodní filozof, že hvězdy jsou ze stejného materiálu, jako Země. Jeho žák Anaximandros prohlásil, že světy se objevují a mizí. Anaxagoras si skutečně myslel, že Měsíc je obýván a dokonce tam viděl „zárodky života“, které jsou přítomny všude, včetně vesmíru, odkud pochází veškerý život. V průběhu staletí, která dále následovala, až do naší doby, různí filozofové znovu přijali myšlenku panspermie, podle které život vždy existoval. Křesťanské náboženství rychle přijalo tuto koncepci „zárodků života.“

„Epikurova materialistická škola učila, že je velký počet obydlených světů, podobných naší Zemi. Mitrodorus věřil, že uvažovat o Zemi jako jediném obydleném světě v bezmezném prostoru, by bylo tak hloupé, jako tvrzení, že pouze jeden klas pšenice by mohl růst na celém poli. Je zajímavé, že světem stoupenců této nauky, byly prostě nejen planety, ale také každý druh nebeského tělesa v nekonečné rozloze vesmíru. Lucretius vášnivě obhajoval myšlenku, že počet obydlených světů je nevyčíslitelný. Ve své didaktické básni „De Rerum Natura“, říká: „Člověk si musí uvědomit, že existují i jiné oblasti ve vesmíru, jiné Země, než naše vlastní a různé rasy lidí.“

Křesťanské náboženství pak udělalo Zemi centrem vesmíru na jeden a půl tisíce let. Astronom Koperník byl první, kdo ukázal lidstvu, jaké místo mu opravdu náleží. Tak hypotéza, že by mohl být život i na jiných planetách obdržela vědecký základ. Prvé pozorování oblohy dalekohledem, kterým Galileo zahájil novou éru v astronomii, vzbudilo představitost jeho současníků. Bylo zřejmé, že planety jsou nebeská tělesa, podobná Zemi. To nastolilo následující problém: Pokud jsou hory a údolí na Měsíci, proč ne města s obyvateli obdařenými rozumem a také proč by naše Slunce bylo jedinou hvězdou, která je obklopena planetami. Tuto odvážnou myšlenku vyjádřil skvělý italský filozof a astronom, Giordano Bruno, jednoznačně: „Je obrovské množství planet, které se točí kolem svých sluncí, tak jako se našich sedm planet točí kolem našeho Slunce... Živé bytosti obývají tyto světy.“

Katolická církev ukula na Bruna strašlivou pomstu. Byl shledán vinným z kacířství, inkvizicí odsouzen a upálen v Římě, dne 17. února 1600. To nebyl poslední zločin proti poznání, kterého se církev dopustila. Pokračovalo to dále proti heliocentrické teorii, krutě až do konce sedmnáctého století. Ale postupně si teologové uvědomili, že taková bitva je marná a revidovali svůj názor. V současné době již nejsou vidět žádné rozpory s dogmaty jejich náboženství, o možné existenci bytostí na jiných planetách.

Ve druhé polovině sedmnáctého a během osmnáctého století, filozofové a spisovatelé stále diskutovali o problému, zda je život ve vesmíru. Zmíním jen Cyrana z Bergeracu, Fontenella, Huygense, Voltaira, Lomonossova, Kanta a Laplaceho. Myšlenka obrovského množství obydlených světů byla rozšířena a málokdo se odvážil jí oponovat ve vědeckých a filozofických kruzích. Pouze nemnohé hlasy však zpochybnily možnost, že všechny planety jsou obydleny živými tvory. V knize vydané v roce 1853, mnohostranný učenec William Whewell napsal, že život nemůže existovat na všech planetách, protože největší z nich se skládají z plynů, vody a páry a ty, které jsou nejbližší Slunci jsou vystaveny příliš velkému žáru. Také se snažil dokázat, že není žádný život na Měsíci. Ke konci devatenáctého století, astronom Charles Pickering uvedl velmi přesvědčivě, že změny v měsíční krajině by bylo možné vysvětlit tím, že velké roje hmyzu mění svá stanoviště. (Mimochodem, měl bych zdůraznit, že tato teorie byla živá a v té době aplikována i na Marsu.)

Anglicko - německý astronom, Friedrich Wilhelm Herschel, si myslel, že Slunce je osídleno. Interpretoval sluneční skvrny jako mezery v oslnivých mracích, které zahalují temnou stranu hvězdy. Podle jeho názoru, tak umožňují obyvatelům Slunce obdivovat hvězdnou klenbu.

Na konci devatenáctého století, se stará teorie panspermie vynořila opět v novém hávu. Podle tohoto metafyzického pojetí, život existuje v celém vesmíru po celou věčnost. Život nepostupoval od neživé hmoty podle určitých zákonů, ale byl předáván z planety na planetu. Jemný prach, který byl poháněn tlakem světla, přenášel živou hmotu, spory nebo bakterie na jiné planety. Pokud našly příznivé podmínky na konkrétní planetě, spory vyklíčily a zahájily vývoj života.

„Pokud nemůžeme šmahem zamítnout možnost takového přenosu života, je stále těžké si představit takový proces. Nositel švédské Nobelovy ceny, Svante Arrhenius, předpokládal, že světlo by mohlo dát značnou rychlost smítkům prachu, ale to, co víme dnes o povaze

mezihvězdného prostoru, tuto možnost vylučuje. Konečně, teorie věčného života je na základě rozsáhlých pozorování neslučitelná s myšlenkou, že jsme vznikli z hvězd a galaxií. Podle tohoto konceptu, vesmír v minulosti sestával výhradně z vodíku nebo vodíku a hélia, zatímco těžké prvky, bez nichž žádná forma života není myslitelná, se objevily později.

„Kromě toho, na základě posunu spektra z Mléčné dráhy, směrem k červené, můžeme předpokládat, že stav vesmíru před deseti nebo patnácti miliardami let vylučoval existenci života. Jinými slovy, život se mohl objevit v některých privilegovaných oblastech v určitém stadiu vývoje a proto základy teorie panspermie se ukazují být chybné.

„Rus Konstantin Ciolkovskij, otec kosmonautiky, byl horlivým bojovníkem hypotézy velkého počtu obydlených světů. Zde uvádíme dva citáty z jeho děl: „Můžeme si představit, že Evropa je obydlená a ostatní části světa, ne?“ a „Jednotlivé planety představují různé fáze vývoje života. Ptáme-li se na planety, můžeme zjistit, zda bylo lidstvo několik tisíc let zpět a to, co bude za pár milionů let...“ Jestliže první citát připomíná výrok klasických filozofů, druhý obsahuje velmi významný nápad, který se od té doby dále rozvíjel. Myslitelé a spisovatelé minulých staletí koncipovali civilizace jiných planet podobně, jakou máme naši vlastní sociální strukturu. Ciolkovskij správně upozornil lidi na značné rozdíly ve standardu mezi kulturami různých světů již v době, kdy jeho teorie nemohly být vědecky potvrzeny.

Myšlenka velkého počtu obydlených světů je úzce spojena s teorií vzniku světa. V první třetině dvacátého století pokročilá teorie tvrdí, že Slunce získalo své planety v důsledku extrémně vzácné kosmické katastrofy (kolize mezi dvěma hvězdami). Této teorii bylo široce vyhověno, a tak většina učenců považovala život za výjimečný jev ve vesmíru. Bylo by velmi nepravděpodobné myslet si, že v naší galaxii, která obsahuje více než sto miliard hvězd, jsme jediní, kdo má planetární systém, na rozdíl od jiných sluncí. V současné době se předpokládá, že v naší Galaxii existuje mnoho planetárních systémů, a že sluneční soustava je spíše pravidlem, než výjimkou. Nicméně, tato hypotéza, i když velmi pravděpodobná, stále ještě není prokázána. (*Pozn. překl. – Stav v roce 1972, dnes již byla objevena více než stovka planet v blízkém vesmíru.*)

„Pokrok hvězdné kosmogonie přispěl rozhodujícím způsobem k řešení problému vzhledu a vývoje života ve vesmíru. Nyní víme, které hvězdy jsou mladé a které staré a jak dlouho vyzařují energii, která je dostatečně konstantní, aby udržela život na planetách obíhajících kolem nich. Konečně, s pomocí hvězdné kosmogonie, lze budoucnost Slunce předpovědět na dlouhou dobu a to je samozřejmě životně důležitá věc, pro budoucnost života na Zemi.

Problém života je především chemický. Jak a vzhledem k jakým vnějším okolnostem mohla probíhat syntéza komplexních organických molekul, která vyústila ve vznik prvních buněk živé hmoty? V posledních několika dekádách, biochemici učinili značný pokrok s tímto problémem, zakládajícím se především na laboratorních experimentech. Věřím však, že pokud se ponoří hluboko do problému vzniku života na Zemi a jiných planetách, tak se to mohlo stát velmi dávno. Právě jsme začali odkrývat roh závoje, který zakrývá svatyni živé hmoty: dědičnost.

Mimořádné úspěchy genetiky a především rozluštění „kybernetického významu“ kyseliny desoxiribonukleové a kyseliny ribonukleové (DNK, RNK), uvádějí samotnou definici života v pochybnost. Stává se více a více zřejmé, že problém vzniku života je genetický problém. S pomocí nově vyvinuté vědy - mikrobiologie, je jeho řešení nepochybně blízko.

Nová kapitola v historii myšlenky velkého počtu obydlených světů začala 4. října 1957, kdy byla v Sovětském svazu poprvé vyslána umělá družice na oběžnou dráhu kolem Země. Najednou si lidé uvědomili, že obývají poměrně malou planetu plovoucí ve věčnosti kosmického prostoru. Samozřejmě, že většina z nás se naučila trošku astronomie ve škole, ale praktická aktivita byla stále vedena vírou, že Země je středem vesmíru. Takže to nemůže být nadnesené, že to způsobilo revoluci ve vědomí lidstva, když začala tato nová éra naší historie - éra dobývání kosmu.

„Po dlouhou dobu byla otázka existence života na jiných světech založena na abstraktních pojmech, nyní konečně získala konkrétní význam. Za několik let, bude zodpovězena experimentálně. „Detektory života“ budou poslány na povrch planet, aby nás informovaly o možných formách života. Brzy kosmonauté přistanou na Měsíci, Marsu a možná i na tajemné Venuši. Pak, když bude objeven život na těchto planetách, může být zkoumán biologickými metodami.“⁴

Tato kniha o inteligentním životě ve vesmíru bude informovat laiky o stavu výzkumu v době napsání. Zdůrazňuji „v době psaní“, protože naše představy o možnosti velkého počtu obydlených světů se stále mění. Na rozdíl od jiných knih, které se týkají zejména planet Sluneční soustavy, zvláště Marsu a Venuše, jsme dali přednost jiným planetárním systémům.

Šklovskij pak navazuje na sny provinčního učitele, Konstantina Ciolkovského. Na začátku našeho století Ciolkovskij předvídal, jak by člověk mohl dobýt vesmír, využívat sluneční teplo a světlo, usadit se na jiných planetách a řídit je, jako při jízdě na koni. Také nastínil strukturu jiných civilizací ve vzdálených galaktických systémech. „Proč bychom si nemohli představit možnost vysoce organizovaných bytostí obdařených rozumem, které mění vlastnosti celých hvězdných systémů? Možná, že pozoruhodné jevy, které musí být splněny v jádru galaxie, jsou způsobeny iniciativou neznámých civilizací?“ A nakonec se ptá: „Proč bychom neměli předpokládat že mimořádně silné elektrické záření z mnoha galaxií je formativní proces vysoce organizované hmoty?“ Současně předpokládá protiargumenty, které by nevyhnutelně vedly „k melancholické realizaci naší samoty ve vesmíru“, ale odmítá je. „Doufáme,“ říká, „že kosmické zázraky, které pozorujeme, jsou zázraky inteligencí z jiných světů, důkazem o existenci mistrů světelných nebes, které jsou jejich citadelou na věky.“

Tato fantastická vyhlídka vyvolává otázku. Byla naše planeta navštívena v minulosti astronauty, kteří přišli z jiných planetárních systémů? Jak je dobře známo, je to teorie, která je vážně diskutována.

Když jsme psali v „Jitru kouzelníků“ (1960) o sovětském učenci Matveji Agrestovi, který studoval tento předmět, tak se nám v její recenzi v revui „Planety“ v roce 1961, francouzští intelektuálové posmívali. Pamatujeme si, že Louis Aragon na nás sám zaútočil, protože tvrdil, že Agrest byl neškodný klaun, a že ve své nekonečné dobrotě, unie sovětských spisovatelů klidně tolerovala jeho fantazírování. Agrest jeho studii datoval do roku 1959. O osm let později, Sagan a Šklovskij společně prohlásili: „Agrest našel způsob, jak vyřešit problém, to se zdá být velmi rozumné a zaslouží si podrobnou analýzu.“

Agrestův řetěz myšlenek je v podstatě následující: Za prvé předpokládá, že nějací astronauté navštívili naši planetu a narazili na člověka. Takové neobvyklé události by nevyhnutelně zanechaly své stopy v legendách a mýtech. Chcete-li, primitivní národy by tyto bytosti nazvaly bohy, obdařenými nadpřirozenými schopnostmi. Nepochybně by nebeští návštěvníci byli schopni předat technické dovednosti a větší znalosti, zvědavým pozemským obyvatelům.

Je dobře známo, že mýty a legendy, závislé na ústní tradici mají velkou historickou hodnotu. V současné době se předkoloniální historie národů černé Afriky zabývá jejich mýty a příběhy. Carl Sagan nabízí tento příklad.

V roce 1786, Indiáni severozápadní Ameriky sledovali přistání La Perouse. O století později bylo možné rekonstruovat příjezd francouzského navigátora podrobným popisem jeho dvou lodí a analýzou akce inspirované legendou.

Pokud bychom si představovali, že La Perouse a jeho posádka byli návštěvníci z jiné planety, měli bychom mít dostatečně příhodné kritérium pro pravdivost kosmických mýtů, ale

⁴ Šklovskij napsal a publikoval text zde citovaný v roce 1966, tj. tři roky před prvním přistáním na Měsíci.

měli bychom mít také doklad o tom, jak jednoduché to je, mystifikovat čistě pozemské události a vybudovat podvodnou kariéru na základě obdobných manipulací s tradicemi a historií. Nechceme si automaticky myslet, že všechno je diskutabilní podvod, protože si nemyslíme, že máme monopol na pravdu. Nechceme sloužit vědě, jako posvátné krávé a raději bychom zemřeli, než mít svou práci cenzurovanou představivostí některých „vědeckých pracovníků“. Nakonec víme, i když to není bohužel všeobecně známo, že mnoho lidí se neobejde bez podvodů. Ale od zveřejnění Jitra kouzelníků, veřejnost byla doslova zaplavena knihami, které spekulují na stejné téma. Chceme jen upozornit naše čtenáře, že neneseme žádnou odpovědnost za tyto pochybné napodobeniny.

„Pokud víme,“ prohlašuje Šklovskij, „že není jediná materiální památka z minulých dob, která by nám opravdu ukazovala předměty, dokazující existenci bytostí, které přišli z vesmíru.“ To je také náš názor. Je docela možné, že například slavná freska v Tassili na Sahaře, která zachycuje postavy ve skafandru, byla nesprávně předložena jako důkaz. (My sami nejsme v tomto směru nevinní, ale jiní to opravdu přehnali.) Domníváme se však, stejně jako Sagan a jeho ruský kolega, „že výzkum v tomto směru není ani absurdní, ani nevědecký. Ale musíme si zachovat jasnou hlavu.“

Budeme mít návštěvy z vesmíru? Byly už bytosti z vesmíru na Zemi? Sagan odhaduje počet technicky vyspělých civilizací, existujících současně v Mléčné dráze, řádově na miliony. Doba existence takových civilizací by být asi 100 milionů let. Šklovskij poznamenává: „To mi připadá optimistické!“ Sagan předpokládá, že tyto civilizace studují vesmír plánovitě, což vylučuje opakování návštěvy. Pokud každá civilizace vysílá výzkumnou loď každý pozemský rok, průměrný interval mezi dvěma návštěvami od jedné a téže hvězdy by byl asi jednou za 10 tisíc let. V rámci Saganovy hypotézy, můžeme počítat asi pět tisíc let, jako průměrný interval mezi dvěma návštěvami, z jednoho a téhož planetárního systému (jako je například náš), který obývají živé inteligentní formy. Pokud naše historie opravdu začíná Sumerem a pokud návštěva z vesmíru dala této kultuře její začátek, měli bychom brzy očekávat nové přistání. Pokud, jak píše Sagan, „se zdá pravděpodobné, že Zemi navštívila nějaká civilizace z naší galaxie, tak se tato příležitost mohla opakovat asi 10 tisíckrát během geologické éry“ - proč jsme tedy nenašli po nich žádnou hmatatelnou památku?“

K dispozici jsou tři odpovědi na tuto otázku:

1) Vědecká archeologie je stále ještě v plenkách, ale přesto má nepochybně pro nás nějaká překvapení a představy - historie může zahájit nové směry výzkumu.

2) Chceme najít stopy v lidských vzpomínkách, v legendách a mýtech, ale dosud jsme je ještě neanalyzovali dosti hluboko. (Zde Sagan uvádí jako příklad legendu o Akpallusovi, nebo Oannesovi, k nimž se vrátím.)

3) Kontakty s lidmi, primitivními obyvateli Země, které se uskutečnily v minulém tisíciletí by odůvodňovaly vytvoření pozemské základny. Tato základna by mohla být na odvrácené straně Měsíce, ale možná zde najdeme pouze vizitky galaktických bytostí, až dosáhneme odpovídající technickou vyspělost.

Drake a Clarke dokonce navrhli, že mimozemská civilizace by zde mohla zanechat automatický poplašný systém. Například, jeho funkcí by mohla být analýza obsahu radioaktivních prvků v zemské atmosféře. Zvýšení atmosférických radioizotopů, způsobené opakovanými jadernými zkouškami by spustilo alarm. Pokud jde o naši Zemi, kde radioaktivita neustále roste, by to znamenalo, že systém varování někde ve vesmíru již bije na poplach.

Sagan píše: „Čtyřicet světelných let daleko od Země, dostali zprávu o nové technické civilizaci, tak dlouho trvá let signálu mezi hvězdami. Pokud tam nahoře existují bytosti, které sledují nebesa, v očekávání pokročilé technologické civilizace v naší oblasti vesmíru, mohou se poučit z našich znalostí, k lepšímu nebo k horšímu. Možná, že poslové k nám již přicházejí po několik století. Věřím v další pokročilou budoucnost, že nezničíme všechno, než zde návštěvníci z jejich vzdálené hvězdy dorazí?“

Šklovskij, který je víceméně lyrický, než skeptický, se přinejmenším omezuje na možnost, lišící se od nuly, že Země již měla návštěvníky z vesmíru. A dodává: „Jak Agrest, tak Sagan obrazejí svou pozornost k legendám a mýtům. Jednotlivé Sumerské eposy se vztahují na podivné bytosti, které přinesli lidem vědění, co se objevovaly v pravidelných intervalech ve vodách Perského zálivu. Je možné, že tyto události se odehrály nedaleko od Sumerského města Eridu, v první polovině čtvrtého tisíciletí před naším letopočtem. Sagan poukazuje na to, že Sumerská kultura se náhle změnila ze stagnujícího barbarství, ke stavu brilantního rozkvětu. Prakticky nic není známo o konci sumerské kultury. René Alleau, historik alchymie, předkládá ohromující teorii. Sumerové nepřišli ze Země, ale z moře. Žili po dlouhou dobu na moři ve vesnicích sestavených ze skupin vorů, ale to bylo dříve, dokud nepřišli vyspělejší bytosti z vesmíru, které přistály na souši, postavily si jejich města a vyvinuly vyspělou kulturu.

„Podle mého názoru,“ říká Šklovskij, „teorie Agresta ani Sagana nejsou ve vzájemném rozporu. Agrest naznačuje výklad biblických textů a tyto texty vrací do Babylonské historie. Babyloňané, Asyřané a Peršané navázali na Sumerskou a Akkadskou kulturu. Takže nemůžeme vyloučit možnost, že tyto biblické texty a mýty jdou zpátky do předbabylonského období a jsou ozvěnou stejných událostí. I v případě, že to nemůže být vědecky dokázáno, hypotézy tohoto druhu jsou dobré a stojí za naši pozornost.“

Hypotéza Sagana je následující: Mimoszemští návštěvníci ve svých skafandrech, na palubě kosmické lodi žili na moři a předávali základy znalostí lidem. Tito lidé, kteří přišli z neznámého světa předat své znalosti, pak založili Sumer. Lidstvo si muselo zachovat něco v paměti o těchto bytostech vzhledu ryb, po dlouhou dobu. (Skafandr, který vypadal jako zářící oblek, ocas, jako dýchací přístroj tvořící prodloužení těla). Znamení ryb, které se následně stalo symbolem zasvěcenců na Blízkém východě, může být spojeno s těmito legendárními vzpomínkami.

K dispozici jsou tři texty datované z klasických časů, které se vztahují k Akpallusům, ale všechny jsou založeny na Berososovi, který byl veleknězem Bel - Marduka v Babylóně v době Alexandra Velikého. Berosos je považován za někoho, kdo měl přístup ke klínovým a hieroglyfickým záznamům, které byly několik tisíc let staré. Sagan to vztahuje především na řecké a latinské záznamy, shromážděné v Coryho starodávných fragmentech, cituje revidované vydání z roku 1870. To obsahuje tři příběhy:

Zpráva Alexandra Polyhistora

V první knize o historii Babylonu, Berosos zmiňuje spisy zachované v Babylonu a pokrývá cyklus patnácti myriád let. (*Nejasné číslo.*) Tyto spisy vyprávějí historii nebe a oceánu, zrození lidstva, stejně jako historii všemocných bytostí. Berosos píše, že Babylonská říše sahala od Tigridu k Eufratu a že je to země, kde se pěstovala pšenice a ječmen. Byly tam také palmy, ovocné stromy s většinou druhů ovoce, známé ryby a ptáci. Část země hraničící s Arábií byla neplodná, ale druhá část byla úrodná a plná údolí. V té době Babylon přilákal Chaldejce, kteří však žili jako zvířata na poli.

Pak se objevil tvor zvířecího vzhledu se jménem Oannes. Přišel z Perského zálivu. Měl tělo zvířete, byl podobný rybě. Měl druhou hlavu pod hlavou podoby ryby. Měl lidské nohy, ale ty byly ukryté v rybím ocase. (*Zřejmě skafandr s přilbou.*) Během dne tento tvor mluvil jako

člověk, ale nejedl. Učil lidi v umění a vědě a učil je, jak psát. Dále je učil, jak stavět domy, postavit chrámy, zákonům a používat principy geometrie. Také je učil, jak sklízet pšenici a ovoce. Při západu slunce tvor skočil do moře a byl opět obojživelníkem.

Zpráva o Abydenusovi

Říká se, že Alorus byl první král Chaldeje. Tvrdil, že jej ustanovil Bůh, aby byl pastýřem lidí. Po něm vládl Alaparus, pak Amillaros z Pantibiblonu. Během jeho vlády, stvoření jako Oannes, tzv. Annedotus, se vynořila z moře. Pak nastalo panování Magalarose, také z Pantibiblonu. V této době přišli z moře, čtyři dvouhlaví tvorové. Říkalo se jim Euedocus, Eneugamus, Eneuboulos a Anementus.

Zpráva o Apollodorusovi

Zde je příběh Apollodoruse, jak nám ho Berosos předal. Říká, že král chaldejské říše byl Alorus z Babylonu. Pak přišli Alaparus a Amelon, kteří přišli z Pantibiblonu. Pak Ammenon z Chaldeje. V době jeho panování se Annedotos Musaros Oannes vynořil z Perského zálivu. (Alexander Polyhistor uvádí dále události zpět v čase.) Pak přišel Megalaros také z Pantibiblonu, následují pastýři Daonos, také z Pantibiblonu. Ve jeho době se Annedotos opět vynořil z Perského zálivu, i on vypadal jako jeho předchůdci, napůl člověk, napůl ryba. Během panování Euedoreschuse, se objevily další bytosti, zvané Odacon. Stejně jako předchozí, přišli z Perského zálivu a měli stejně složité tvary, napůl člověk, napůl ryba. (Všechny z nich, řekl Apollodorus, byly podrobně popsány, podle okolností, jak je Oannes učil. Abydenus se nezmiňuje o těchto zjeveních.) Pak vládl Amempsinos z Laren, byl následován Otiartem, Chaldejcem, který také pocházel z Laranchae. Po smrti Otiartese vládl jeho syn Xisuthros. To bylo v době, kdy přišla velká potopa.

Pokračování zprávy Alexandra Polyhista

Bůh Chronos se objevil ve snu Xisuthrosovi a řekl mu, že potopa světa nastane patnáctého dne měsíce Daesia a že lidstvo bude vyhlazeno. Pak mu nařídil mu napsat historii lidstva, pokroku a všech posledních událostí až do současnosti, zakopat tyto záznamy v Sipparu, ve městě Slunce, postavit loď a vzít s sebou své přátele a jejich nejbližší příbuzné. Měl vzít na palubu všechno, co bude nezbytné k udržení života, shromáždit všechny druhy zvířat, které létají nebo běhají na zemi a uchýlit se do hlubokých vod ... Když se zeptal boha, kde bude pak pokračovat, Chronos odpověděl: „na místě, kde jsou nyní bohové.“

V těchto fragmentech, je mimozemský původ sumerské kultury jasně uveden. Série podivných stvoření se objevuje v průběhu několika generací. Oannes a další Akpallusové jsou vyobrazeni jako „zvířata, obdařená rozumem“, nebo spíše jako inteligentní bytosti humano-idní formy, v helmách a skafandrech, s „dvojítm tělem“. Možná, že to byli návštěvníci z planety, která byla zcela pokryta oceány (podle biblické potopy?). Asyrské znázornění líčí Akpallusy s dýchacími přístroji na zádech a za doprovodu delfínů.

Alexander Polyhistor popisuje náhlý rozkvět sumerské kultury po návštěvě Oannese, což se shoduje se závěry vyplývajícími ze sumerských archeologických studií. Sumerolog Thorkild Jacobsen, z Harvardské univerzity, píše: „Náhle se zobrazování změnilo. Od svého předchozího neznáma, má nyní Mezopotamská civilizace konkrétnější podobu.“ Je to pravda, protože tato studie Jacobsena o stopách ještě starších měst, které byly nalezeny v Mezopotámii naznačuje, že vývoj může být pomalejší. Nicméně, tajemství návštěvníků zůstává, opírající se o posouzení asyrských válečků, na kterých Sagan poznal Slunce obklopené devíti planetami, s menšími planetami na jedné straně, stejně jako jiná zobrazení

systémů, vykazujících různý počet planet pro každou hvězdu. Myšlenka planet, obíhajících kolem sluncí a hvězd se pak neobjevila před Koperníkem, ačkoli byly již dřívější spekulace tohoto druhu u řeckých filosofů.

Pozoruhodná akumulace nevysvětlitelných událostí, zapsaných v blízkovýchodních legendách představuje problém. Archeologie odhalila stopy technologií, například vysokou pec na Ezeon Geber a skleněné bloky, vážící tři tuny pohřbené nedaleko Haify. Objev nové techniky, nových nápadů a náboženství v této části světa, jako kdyby to byla původní oblast lidských dějin, vyvolává otázku. Vybrali tyto regiony učitelé, kteří přišli z hvězd? Pokud ano, jak a kdy opět přijdou? Sagan předpokládá pět možných lokalit, odkud pocházeli návštěvníci z jiných hvězd: Alpha Centauri, Epsilon Eridana, 61 Cygni, Epsilon Indi a Tau Ceti, do patnácti světelných let daleko od nás. A pokračuje: „Příběhy, jako legenda o Oannesovi a nejstarší obrazy a texty, které se vztahují k výskytu prvních pozemských civilizací (až nyní interpretovány výhradně jako mýty nebo aberace primitivní představivosti), si zaslouží podrobnější kritické studie, než jim dosud bylo věnováno. A tyto studie by měly zahrnovat výzkum ve vztahu k přímým kontaktům s mimozemskou kulturou.“

Nepochybně jsme se dostali do fáze, kdy bohatství a možnosti, nám umožňují zkoumat naši minulost vyčerpávajícím způsobem. Skoro se zdá, jako by nám Platón nabídl řešení, když píše ve svých dialozích Critias: „Není pochyb o tom, že názvy těchto původních obyvatel byly uloženy v zapomnění, zatímco vzpomínka na jejich práci byla vymazána, částečně proto, že ti, kteří spoléhali na ústní tradici zapomněli, částečně proto, že již uplynulo tolik času. Ve skutečnosti, příslušníci lidské rasy, kteří zůstali po katastrofě a záplavách, přežívali v barbarském stavu a věděli pouze jména jejich králů, kteří kdysi vládli v zemi, již ale velmi málo o jejich práci.“

Takže se jim líbí, aby tato jména dali svým dětem, i když nevědí nic o podstatě těchto lidí v minulosti a zákonech, které zavedli, na rozdíl od některých nejasných tradic, ve vztahu ke každému z nich. Oni a jejich děti měli pouze existenční starosti po několik generací, tak obrátili svou mysl pouze na to, co ztratili, a to bylo jejich jediným tématem konverzace. To, co se stalo předtím, v dávné minulosti, jim bylo lhostejné. Studie dávných legend a výzkum starověku, to jsou dvě věci, které získaly na důležitosti současně s volným časem v den, kdy již byla zaručené nezbytná existence pro většinu občanů, ale ne dřív.

Tyto dvě věci, které vstoupily do našeho zájmu, nám mohou poskytnout vhled do vztahu mezi časovou minulostí a budoucností, možná nás učí, že naše obrovská snaha dobývat prostor je velmi stará a hrdinská, když toužíme po kontaktu s mimozemšťany. Možná, že poznáme náš původ i náš konec, jako dva momenty ve vztahu k životu a inteligenci ve vesmíru. Samozřejmě, když jsme si položili takové otázky, když budeme hledat stopy pravěkých kontaktů a když jsme si položili otázku budoucích možností, musíme mít na paměti čínské přísloví: „Ten, kdo čeká na jezdce, by se měl postarat o to, aby si nespletl hluk jeho kopyt s tlukotem vlastního srdce.“ Ale měli bychom si také uvědomit, že můžeme doufat, že naše srdce bije rychleji.

Část čtvrtá

O právu klášť otázky

Kapitola první

Kapesní příručka pro milovníky historických hádanek

„Pane, věříte v hluboké a nádherné tajemství, protože jste amatér. Pro seriózního archeologa nejsou žádná tajemství.“

To bylo řečeno v televizi, jeden večer v roce 1969, prezidentem Asociace francouzských vědeckých spisovatelů. Přestože on sám nebyl archeologem, ale matematikem, bránil pozici tradičně „osvícených“ vědců. Dnešní názor, že člověk pochází z opice a byl jako zvíře obdařen rozumem po smrti Ludvíka XVI, je odpověď na všechno nebo téměř na všechno. Podle jeho názoru, nejlepší hypotéza je ta, která vyžaduje nejméně fantazie a dělá nejmenší škodu v našich předpokládaných představách o světě a jeho fungování. Pokud se lumíci hrnou utopit do oceánu, je to proto, že jsou krátkozrací a myslí si, že moře je řeka, kterou mohou překročit. Toto vysvětlení je „vědecké“, protože úhledně zničí nevyřešené tajemství. Je dobře známo, že základní funkce vědy spočívá v tom, dokázat, že Bůh neexistuje. Pokud se někdo rozplývá nad představou, že tam je ještě hodně toho, co je zázračné a neznámé, které má být osvětleno, tak se najednou předpokládá, že je na straně zpátečníků. Přesto se zdá, že tato „racionální věda“, je spíše motivována protináboženskou horlivostí, než rozumem.

Pokud nejsou k dispozici pro váženého archeologa žádná další tajemství, proč se starat o archeologii? Je to bezútešné povolání! Boucher de Perthes byl amatér. Objevil prehistorii. Schliemann byl amatér a objevil Tróju. Hapgood byl také amatér. Potvrdil svoji teorii kontinentálního driftu, pocházející od Wegenera, který ji však stroze odmítl, ačkoli byl nakonec také učenec. Hawkins byl amatér a vyřešil tajemství Stonehenge. Přírodě, jak se zdá, chybí ideologie, zapomněl se připojit klub skeptiků. Vše poukazuje na skutečnost, že přírodu lze popsat jen velmi složitě, imaginativní historie má ráda lidi, kteří jsou otevření a inteligentní, spíše než akademiky.

Takže, pane předsedo, až celá lidská minulost bude brzy plně zmapována, co bude pak? Jinými slovy, po několika dalších letech vykopávek, archeologie bude kompletní a rozškatulkovaná věda, stejně jako fyzika v devatenáctém století! Nebude tam v této oblasti žádná možnost revoluce, srovnatelná s působením ve fyzice, když vznikly teorie radioaktivity a relativity.

Dovoľte nám, abychom se zeptali na pár otázek. Kdo se bude ptát? V první řadě bohužel amatéři. Proč ne odborníci? Ne, nejsme odborníci v konkrétním oboru, ale odborníci na obecné, logické úvahy. To je naše tak opovrhovaná specialita, že dnes bychom se těžko odvážili zeptat a zda bychom neměli raději na to zapomenout, protože člověk, který se ptá se spoustou otázek, může vypadat hloupě, ale člověk, který se neptá nikdy, zůstane hlupákem celý život.

První typ otázek.

Nikdo neví, co způsobilo ledové doby, ani jak je člověk přežil. Dozvídáme se, a priori, že nebyly žádné civilizace před dobou ledovou, mimochodem, tyto údaje jsou stále kontroverzní. Z pochopitelných důvodů nemůžeme dělat žádné výzkumy v oblastech země, které jsou v naší době pokryté ledem - Arktidě a Antarktidě, tak bychom alespoň měli nechat tuto otázku otevřenou.

Dozvídáme se o lidech, kteří žili asi před 15000 roky, kteří byli schopni opracovávat kámen a udržovat oheň. Tito sběrači a lovci nevěděli nic o zemědělství a chovu dobytka. Postupné zalednění třetí doby ledové údajně trvalo několik tisíc let, od 18000 asi do 13000 př. n. l. Co se pak stalo se sběrači lesních plodů? Některým národům se zřejmě podařilo dosáhnout teplejší podnebí, kde již žili jiní. Ale jak to tito lidé přežili, když doba ledová dosáhla svého

vrcholu a ledovce pronikly až do střední Evropy a všech oblastí světa, obývaného různými paleolitickými rasami, co pak byly pod ledem? (Pouze někde byly ve skutečnosti po nich nalezeny stopy.)

Myslíme si, že by potřebovali „zásoby“ divoké pšenice pro celou populaci, protože druh divoké pšenice existoval již dlouho předtím, než vzniklo zemědělství a také proto, že pšenice zachovává své nutriční vlastnosti po tisíce let. To bylo prokázáno objevením pšenice v egyptských hrobkách, která mohla být ještě zaseta. Ale i tato myšlenka není tak jednoduchá. To předpokládá pojmy předvídatosti a plánování. Shromažďovat dostatečné zásoby by musel pravěký člověk začít dělat staletí před nástupem doby ledové. Jinými slovy - musel by předvídat, co přijde. Viděli jste obrázky takových věstců, kteří by si to uvědomili?

Tato úvaha je potvrzena článkem, který vyšel v ruském časopise „Technika mládeže“ (č. 6, 1965). Zde jsou fakta. V listopadu 1967, rypadlo pracující na rekonstrukci Hamburku, pod vedením inženýra Hanse Elieschlagera, vykopalo nějaké obří kameny připomínající lidské hlavy. Profesor Walther Matthes, německý archeolog, je zkoumal. Podařilo se mu prokázat, že to byly sochy vyrobené lidskou rukou a datoval je do doby předledové. Podle názoru profesora, by to neměl být nějaký podvrh. Dokonce našel nějaké postavy se dvěma tvářemi. Když je otočil o sto dvacet pět stupňů, mužský obličej se změnil na ženskou tvář. Ruský archeolog Z. A. Abramov, našel více podobných kamenů. Autor ruského článku W. Kristly k tomu dodává: „Klasické klišé - chlupaté, vlasaté postavy s opičí tváří, na sobě kůže a hloupé tření dvou pazourků o sebe, je noční můrou klasické archeologie, která nemá žádný vztah k realitě.“ Co se stalo před dobou ledovou? Jednoho dne, archeologové a prehistorici se budou muset přiznat, což bude pro ně lepší nebo horší, že v podstatě nevědí o tom vůbec nic.

To vede ke druhému typu otázek.

Od roku 1952, kdy Daniel Ruza začal bádat na plošině Marcahuasi, která leží ve výšce 12000 stop, v srdci peruánských And, pokračoval v hledání důkazů, prokazujících existenci monumentální kultury v této oblasti, která se mohla dobře vyvíjet a byla první a nejdůležitější na světě.

Tento objev nevznikl náhodou. Již roku 1925, Daniel Ruza přišel k závěru, že tam musí být stopy velmi starobylé civilizace Střední a Jižní Ameriky, v celém tropickém pásmu. Byl přesvědčený o to víc, že studoval Bibli, tradice a legendy lidstva a analyzoval záznamy o dobytí Ameriky od španělských kronikářů. V roce 1952, když slyšel o mimořádných skalách na náhorní plošině Marcahuasi, zorganizoval výpravu a zjistil, že to nejsou nějaké skály, ale rozsáhlý komplex památek a soch, rozložený na ploše více než jedné čtvereční míle. Následně dal této kultuře jméno „Masma“, jako domnělé rasy sochařů. Ve skutečnosti byl od nepaměti tento název používán k označení údolí a města ve středním Peru, obývaném Huancasy před příchodem Španělů.

První věc, která zaujala Ruza, byla existence umělého zavlažovacího systému pro sběr dešťové vody a její distribuci do celé okolní krajiny, v průběhu suchých měsíců v roce. Z původních dvanácti umělých jezer, byly dvě stále v provozu. Hráze ostatních deseti již byly zničeny podnebím. Kanály vedly vodu k zavlažování 4.500 stop dlouhým kanálem do dolní části rozsáhlých zemědělských pozemků, které se rozprostíraly na terasách mezi plošinou a údolím. Tyto pozůstatky dokázaly v tomto izolovaném regionu prosperitu, která musela zásobovat potravou velmi velkou populaci.

Aby bylo možné bránit toto hlavní hydrologické centrum a úrodnou krajinu, celá náhorní plošina byla přeměněna v pevnost. Na jednom místě byly dva obrovské útesy, hluboce vyhloubené u jejich základny, aby byl nemožný přímý výstup. Na zadní straně byly dvě skály byly spojeny stěnou z velkých kamenů. Bylo ji možné považovat za obrovský val - strategickou linii, svědčící o vojenské zkušenosti konstruktérů. Jednou narazil na pozůstatky

dobře postavené silnice a na mnoha místech dokonce i na malé zastřešené pevnosti, které již byly zhroutené. V nich se také nacházely velké kameny, které tvořily stěny a centrální sloup, který podepíral střechu. Na mnoha místech to bylo zřejmě pozorovací stanoviště pro hlídky, s výhledem do tří údolí. Z těchto míst trčely ze země obrovské kamenné „zuby“. Připomínají nám válečné stroje z dávných dob používané k házení kamenných bloků na nepřítele.

Uvnitř areálu opevnění, Daniel Ruza postupně objevil velké množství soch, pomníků a hrobů. Čtyřem nejzajímavějším centrům dominují monumentální oltáře, které jsou umístěny do čtyř světových stran, přesně podle kompasu. Oltář na východě čelí vycházejícímu Slunci. Naproti němu, je tam plocha, dostatečně velká pro armádu nebo celou populaci regionu, v blízkosti je malá skála, uměle upravená tak, že pokud ji pozorujete z určitého úhlu, tak vypadá jako král nebo kněz sedící na trůně, s rukama spojenýma k modlitbě. Na jihu, ve výšce asi 180 stop, jsou vytesané různé postavy. Oltář směrem na západ je podoby věži, výšky 50 stop nad úrovní pláně. Pod tímto oltářem vede dolů strmý svah na pláň. Má hladký povrch, jako kdyby byl něčím stmelěn. Tento sklon, stejně jako ty od dalších oltářů, procházejí liniemi, které vypadají, že jejich obklad byla zhotoven kousek po kousku, aby odolával vlivům eroze. Tento materiál, který napodobuje strukturu přírodního kamene, je také tloušťky několika cm. Když výzkumný tým odstranil první vrstvu tohoto materiálu, všimli si, že hned pod ním byly dokola vyčnívající nálitky, které tam byly umístěny tak, aby se zabránilo vrstvě dlažby sklouznout.

Dvě sochy, které jsou v určité vzdálenosti od sebe, představují Thoueris, egyptskou bohyni těhotných žen, plodnosti a zachovávání života. Má velmi originální podobu hrocha, stojícího na zadních nohách, s jakýmsi kulatým víčkem na hlavě. S jeho výrazným čenichem, obrovským břichem a znamením života v jeho pravé ruce, nemůže být tato nekonvenční socha na Marcahuasi považována za náhodu. Po objevu několika postav, připomínajících egyptské sochy, si Daniel Ruza myslí, že můžeme počítat s možností velmi dávných kontaktů mezi oběma kulturami.

Na západním okraji planiny, asi 100 metrů od propasti, skupina obrovských skal tvořila oltář směrem k zapadajícímu slunci. Toto místo se nazývá „Mayoralas“, což je i moderní jméno používané pro mladé slečny (mažoretky), které podle tradice zpívají a tančí na rituální slavnosti, která se koná během prvního týdne v říjnu. Starověké jméno pro tuto skupinu zpěváků bylo „Taquet“, název se rovněž používá k označení skupiny skal. Nemůže být naprosto žádných pochyb o tom, že to byl oltář používaný ke zpěvu náboženských písní, uspořádaný ve tvaru akustického zrcadla pro zesílení zvuku.

Festival začíná v blízkosti San Pedro de Casta, na silnici, která stoupá na náhorní plošinu v místě zvaném Chushua, na úpatí obrovského kamenného zvířete. To se podobá nádhernému zvířeti, vykouzlenému podle fantazie asijských umělců a jmenuje se Huaca - Mallco. Po vzoru dávné tradice, první slavnostní inaugurační týden festivalu na počest Huari, se koná jednu noc začátkem října, před obdobím dešťů. Ten je oslavován pouze muži. Další festivaly, kterých se účastní i ženy tanečnice a zpěvačky, se konají na okraji i uvnitř obce. Dokonce i dnes, tyto slavnosti svědčí o úžasné vitalitě a náboženském cítění starověké rasy, které se zachovaly po dlouhou dobu, i přes divoké pronásledování, přestože původní náboženská motivace upadla v zapomnění.

Na vzdáleném severním okraji planiny, jsou dvě obrovské žaby dřepící na půlkruhovém oltáři, hledící k západu. Jednou ročně, během letního slunovratu, kněží viděli východ Slunce přesně nad ústřední postavou. Tento oltář je součástí půlkruhové skupiny památek, uprostřed které je mauzoleum ve velmi poškozeném stavu. S pomocí asi stovky fotografií pořízených v různých obdobích roku, Ruza zjistil, že mauzoleum tvoří sochy starého muže v ležící pozici, sledujícího více než čtyři ženské postavy, jakož i čtyři sochy zvířat, které mohou představovat čtyři přírodní živly. Je-li stín na fotografii jedné z těchto soch vržen přímo na druhou, objeví

se druhá postava. V místě, kde na prvním obrázku byla hlava, lze vidět ostře řezanou tvář mladého muže, jehož vlasy visí do čela a vypadá hrdě a ušlechtilé. Jak můžeme vysvětlit toto sochařské tajemství, které se projevuje pouze na fotografii?

Nejdůležitější z těchto památek, díky svému vynikajícímu zpracování, je dvojitá skulptura, která je více než 80 stop vysoká. Každá z obou částí, jak se zdá, představuje lidskou hlavu. Ve skutečnosti je to alespoň čtrnáct mužských hlav, které jsou tvarované a reprezentují čtyři různé rasy. Skála nese starověké jméno „Peca Gasha“ (vedoucí galerie). Dnes je známý místní název jako „La Cabeza de Inca“ (hlava Inky). Vzhledem k tomu, že nemá naprosto žádnou podobnost k hlavě Inky, se asi předpokládalo, že jméno, které nosí, přišlo odněkud z „matných mlhavých časů“. Odkaz na záznamech o dobývání území od španělských kronikářů potvrzuje:

Že antropomorfní kamenné sochy existovaly v různých oblastech Peru a indiáni Inca Yupanqui o nich věděli:

- že tyto sochy byly přičítány vousatým bílým mužům, kteří patřili do legendární rasy
- že Huancasové, kteří obývali celou střední část Peru, kde byly v době příchodu Španělů kultury Marcahuasi a Masma, byly vždy považovány za velmi šikovné kameníky
- že tato prastará rasa kameníků zanechala nápisy. Na Marcahuasi jsou dva kameny, pravděpodobně poškozené zubem času, které se zdají být pokryty nápisy.

Jsou tam také skalní kresby, které jsou zcela odlišné od jakýchkoliv dosud známých. Z šikovných kombinací řezů a reliéfů vytvořil umělec obrazy, na které se musíte dívat z určitého úhlu. Někdy je požadovaného efektu dosaženo, když na ně dopadá sluneční světlo, jindy pouze tehdy, když je šero. Je obtížné správně prohlížet tyto obrázky. Aby bylo možné zjistit všechny jejich potenciál, je třeba je fotografovat v různých obdobích roku. Pak je možné rozeznat fragmentární reprodukce, pěti a šesticípé hvězdy, kruhy, trojúhelníky a obdélníky.

Nejpodivnější nápis je na krku a pod bradou hlavní postavy „Hlava Inky“. Představte si dvojitě linky, zhotovené z malých černých teček, nesmazatelně vryté do skály. Nápis připomíná centrální část šachovnice nebo čtvercovou mřížku, podobnou těm, které Egypťané ryli na hlavách svých bohů.

Vzpomínky na minulost byly postupně smazány, stejně jako nápisy v kameni. Celá plošina je velmi stará. Říká se také, že v dávných dobách, na ní udělali sochy ti nejlepší kouzelníci a medicinmani, každá socha představovala jednoho z nich. Některé sochy sice mohou být fotograficky dokumentovány, ale daleko větší počet z nich, lze ocenit pouze na místě, za určitých světelných podmínek, což ocení pouze sochaři nebo lidé s nějakou uměleckou průpravou. Sochy jsou kompletní pouze při pohledu z určitého úhlu a z určitých jasně definovaných míst. Jestliže se pohybujete od jedné ke druhé, tak se změní, zmizí nebo se změní na další postavu, kterou můžete spatřit jen z určitého úhlu. Tento „úhel pohledu“ je téměř vždy srovnatelný s jinou významnou stavbou nebo sochou.

Různé druhy sochařské techniky byly použity při provádění těchto prací: basreliéf, rytina a hra světla a stínu. Mnohé z nich jsou viditelné pouze v určitých hodinách během dne, po celý rok, v některých případech však pouze při jednom ze slunovratů, v ostatních, jen když na ně dopadá slunce pod extrémním úhlem. Jiné lze opět vidět pouze za soumraku, kdy na ně žádné paprsky světla nedopadají.

Mnohé z nich jsou vzájemně spojeny s odpovídajícími „úhly pohledu“, když lze nalézt přímé linie, které spojí tři nebo více důležitých bodů. Pokud by některé z těchto linií byly prodlouženy, mohly by přibližně vyznačit krajní polohy slunečních deklinací.

Jak již bylo zmíněno, tyto figury jsou antropomorfní a zoomorfní. Představují nejméně čtyři lidské rasy, včetně černochů. Většina z hlav nemá pokrývky hlavy, ale některé z nich mají helmu nebo klobouk.

Zoomorfní skulptury jsou velmi rozmanité. K dispozici jsou domácí zvířata v regionu, např. kondor a žába, ale i zvířata, jako jsou želvy a opice, které by nemohly žít v této nadmořské výšce, dále druhy dovezené Španěly (krávy a koně) a zvířata, která neexistovala na tomto kontinentu, a to ani v prehistorických dobách, jako jsou sloni, afričtí lvi a velbloudi a dále mnoho psů nebo psích hlav, které byly totemovým zvířetem Huancas v době před dobytím území Španěly.

Při výrobě soch, sochaři využívali také efekty světla a stínu. Toto lze nejlépe ocenit v průběhu měsíců června a prosince, kdy sluneční paprsky přicházejí z krajních bodů sklonu na oběžné dráze Slunce. Kromě toho, využívají stíny vyhloubením dutin ve skále tak, aby jejich hrany promítané na profil v určitém ročním období, sloužily k vytvoření nebo dokončení postavy.

To vše nás vede k předpokladu existence jistého druhu sochařů v Peru, kteří vytvořili z Marcahuasi jejich nejdůležitější náboženské centrum, bohatě z tohoto důvodu zdobené. Mohli jsme porovnat tento druh sochařů s prehistorickými umělci, kteří zdobili jeskyně v Evropě skalními malbami. Ve skutečnosti zde najdete skalní malby pomocí červené, černé, žluté a hnědé nesmazatelné barvy, jako se nacházejí také provincii Lima, ale nejsou tak staré jako velké sochy .

Je však velmi úzký vztah mezi sochami Marcahuasi a těmi, které zdobily ve velkém množství Velikonoční ostrov. Sochařská technika byla stejná. Částečně to jsou hlavy bez očí, ale mají vyřezávané obočí takovým způsobem, že vytváří stín, který simuluje oko v jamce, v určitém ročním období.

Tyto práce, jak se zdá extrémně starobylého typu, byly koncipovány podle lidské mentality na půli cesty mezi paleolitem a mezolitem, z nichž australští domorodci jsou posledním pozůstatkem, kde se můžeme seznámit s mentalitou velkých říší, kde nejvýraznější charakteristikou je zpracování kamene, ale kdy již znali geometrii, aritmetiku, relativní hodnotu včetně nuly a stavěli pyramidy.

Marcahuasi zřejmě není pouze obývaným centrem k setkání příslušníků stejného klanu. Celá skupina památek a soch, na třech čtverečních kilometrech náhorní plošiny tvoří svatyni, podobně jako v Carnacu v Bretani nebo v jeskyních v Les Eyzies v Dordogne.

Čtyři tisíce černobílých a barevných fotografií, chemické rozborů kamene a srovnání s reliéfy nalezenými v Egyptě a Brazílii ukazují, že náhorní plošina Marcahuasi může být pozemek nejstarší kultury na světě, starší než je egyptská a sumerská kultura. Ale, co se stalo v Jižní Americe mezi tímto obdobím a příchodem Španělů?

Takže je zde třetí typ otázek, který se bude zabývat metodami ke stanovení chronologie .

Jestliže mluví nějaký archeolog o Jižní Americe, ostatní se stávají agresivní a přerušují hovor po několika pohrdlivých poznámkách, jako „pověry“, „nelogické myšlení“ atd. Etnologové jsou obecně vstřícnější, například dánský profesor Kaj Birket-Smith, lékař z univerzit v Pensylvánii, Oslo a Basileji. Jeho kniha „Cesty kultury“ byla publikována v roce 1965 na Universitě ve Wisconsinu. V ní najdeme následující větu o jihoamerických kulturách:

„Zdá se, že se potýkají s nerozluštěnou hádankou a musíme přiznat, že konečná odpověď dosud nebyla nalezena.“

Ať už budeme předpokládat, že Jižní Amerika byla kolonizována z Polynésie, z nějaké záhadné Atlantidy nebo dokonce z Kréty (posledně jmenovaná teorie je obhajována Honoré Championem v knize „Le Dieu Blanc précolombien“), nebo zda budeme vycházet z teorie domorodé kultury, záhady se množí a hromadí se rozpory. Vezměme třeba zničené město Tiahuanaco na březích jezera Titicaca v Bolívii a porovnejme dvě chronologie města: Klasickou archeologickou chronologii a amatérskou romantickou archeologickou.

Klasická chronologie:

- 9000 př. n. l.: člověk se úzce podobá současným indiánům, lovícím zvířata, která dnes v Jižní Americe již neexistují.
- 3000 před našim letopočtem tito lidé objevili zemědělství.
- 1200 př. n. l.: začala technologická výroba, a to zejména s vynálezem keramiky.
- 800 před našim letopočtem: kukuřice se stala hlavním zdrojem potravy.
- Mezi 700 před našim letopočtem a rokem 100 n. l.: objevení se velké civilizace a výstavba kyklopského města Tiahuanaco.
- 100 do 1000 našeho letopočtu: objevily se tři civilizace se a náhle zmizely.
- 1000-1200 našeho letopočtu: žádné nálezy a žádné tradice. Nejstarší kultura v průběhu tohoto období, která nemůže být starší, je Chanapata. Alfred Métraux, prominentní archeolog, píše o této kultuře: „Jedna věc je jistá. Je zde přestávka mezi touto archaickou kulturou a kulturou Inků, jejíž počátek se datuje asi 1200 př. n. l. Zatím není žádný způsob, jak zaplnit tuto mezeru.“
- 1200 – 1400 našeho letopočtu: série vládců Inků, jejichž samotná existence je pochybná. Z bezpečnostních důvodů jim seriózní archeologové říkají pololegendární.
- 1492 n. l.: údajný objev Ameriky.
- 1532: zničení Inké říše španělskou invazí.
- 1583: Rada v Limě nařídila spálení knih svázaných šňůr, neboli quipu, na kterých Inkové zaznamenali jejich historii a to od vzniku civilizace, které měly představovat nástroje ďábla. Tak zmizela poslední šance, dozvědět se pravdu o minulosti Peru. Jediné, co můžeme udělat dnes, ať už jsou to klasičtí archeologové nebo romantikové, je předložit svoje teorie.

Zde je romantická chronologie:

- 50.000 př. n. l.: kultura Masma, nejstarší na světě, která vznikla na náhorní plošině Marcahuasi.
- 30.000 př. n. l.: Založení megalitické říše Tiahuanaco.
- 20.000 př. n. l.: kolaps říše Tiahuanaco a vznik říše Paititi. Rozvoj astronomie.
- 10.000 př. n. l. až 100 n. l.: pět velkých říší oddělených po sobě jdoucími katastrofami.
- 1200 našeho letopočtu: Manco Capac založil inckou říši. Po této romantické chronologii nastává současná doložitelná doba.

Pro laika mají argumenty, na nichž jsou založeny obě chronologie stejnou platnost. Můžeme to srovnat s debatou o přednosti jedné z fyzikálních metod datování - radioaktivním uhlíkem, termoluminiscencí, argon-draselnou metodou atd.? Bohužel, všechny tyto metody jsou v zásadě sporné a lehce ovlivnitelné, zejména u uhlíku C14.

Princip datování objektů metodou izotopu uhlíku je jednoduchý. Pozemská atmosféra je neustále bombardována kosmickým zářením, které přichází z vesmíru. Pod vlivem tohoto záření, se část dusíku v ovzduší mění na uhlík. Ale tento uhlík je těžký, radioaktivní izotop uhlíku s atomovou hmotností 14. V kombinaci s kyslíkem tvoří radioaktivní oxid uhličitý, který je absorbován rostlinami. Rostliny jsou pak postupně sežrány zvířaty, takže nakonec každý živý organismus obsahuje určitý podíl uhlíku C14. Když organismus zemře, zůstávají v něm stopy uhlíku C14. Jeho množství v mrtvém organismu klesá s poločasem rozpadu 5600 let. To znamená, že po 5600 letech je množství původního C14 poloviční. Po dalších 5600 letech opět jen polovina z této poloviny, jinými slovy čtvrtinu původního množství. Pomocí přesných přístrojů můžeme spočítat zbývající atomy a tak určit, kdy bylo zvíře zabito, strom pokácen, vzniklo uhlí nebo byla mumie umístěna v sarkofágu.

To je princip, který předpokládá, že kosmické záření bylo stejné ve všech dobách a ve všech zemích, a že testovaný vzorek nebyl kontaminován v posledních letech mikroby nebo bakteriemi, a že nebyl ovlivněn okolním prostředím. V praxi nejsou tyto podmínky nikdy splněny. Zejména v Peru, o těchto jevech nemáme příliš jasno a které mohou být vzhledem k výšce nebo místní radioaktivitě zkreslit radiouhlíkové datování, takže archeolog J. Alden Mason, mohl napsat ve své knize „Starověké Peru“ (1965): „Obecně platí, že pokud data získaná pomocí radiouhlíkové metody se zdají naprosto nesmyslná odborným archeologům a pokud se nevejdou do příslušných termínů, jsou oprávněni je odmítnout a trvat na tom, že budou zkontrolována jinými metodami.“ To znamená, že nemůžeme spoléhat na metodu C14, pro každé definitivní řešení peruánského tajemství, a že je pro nás legitimní, přijmout romantickou chronologii, pokud byla založena na experimentech. Pokud jde o plošinu Marcahuasi, Daniel Ruza provedl některé experimenty stárnutí s kousky panenské žuly, které byly vystaveny klimatu náhorní plošiny. Tímto způsobem přišel k datu řádově 50.000 let. Kromě toho bylo účelné sledovat i odbarvení žuly, které bylo pozorováno nejen pouhým okem, ale s pomocí fotoelektrických čidel.

Obecně lze říci, že dnes je tendence přijímat metodu C14 jako potvrzení již zavedeného data, ale nespoléhat se na ni příliš mnoho, pokud není možná další kontrola. Pro tuto chvíli, totéž dobře platí i pro jiné fyzikální metody.

Konečně, čtvrtý druh otázek pojednává o tajemných nálezech pozůstatků vyspělé technologie.

HP Lovecraft, otec sci-fi, napsal: „Teosofové a obecně řečeno každý, kdo zakládá svou filozofii na indické tradici, hovořící o vynikajících civilizacích v minulosti, tak vám ztuhne krev v žilách v případě, že celou věc nebudete brát s nadhledem. Ale co vlastně víme?“

Jedno z nejnovějších a nejdůležitějších děl v této oblasti je od všestranného člověka, který je matematik, genetik, numismatik a archeolog. Kniha se nazývá „Kultura a civilizace starověké Indie v historickém přehledu“ (1965) od D. D. Kosambi.

Je Indie zemí mimo známou historii? Existuje několik stop starých indických dějin, kdy o minulosti, která se táhne na desítky tisíc let zpět, nemáme žádné doklady. Zatím nikdo nebyl schopen rozluštit tajemný nápis, který byl napsán před pěti tisíci lety v Mohenjo Daro v údolí Indu. Jediná věc, která je jistá je to, že tento jazyk Indické kultury nemá nic společného s Indoevropskými jazyky, což se údajně podařilo dokázat. Dva finští studenti, bratři Parpolaové, z nichž jeden je filolog a druhý assyriolog, kterým pomáhal mladý informatik, Seppa Koskeniemi, pracují již několik let na rozluštění tohoto jazyka, který se zdá být napůl cesty mezi čínským systémem ideogramů a slabičným systémem běžných jazyků. Dešifrování, které závisí na teorii o možném spojení s drávidských kořeny, dosud nepřináší uspokojivé výsledky a tabulky dosud „nepromluvíly.“

Neznámí lidé, kteří žili v údolí Indu ve třetím tisíciletí před naším letopočtem, zapsali jejich tajemné záznamy do těchto tabulek. Po několik století, tam byla civilizace stejně oslňující jako ty v Egyptě a Sumeru. Pak přišel její zánik. Nepochybně se zvrhla společnost zhroutila a náhle zmizela. Za jakých okolností, za povodně? Ze válečné invaze? Nevíme to.

Při zániku Mohenjo Daro, předpokládáme, že útočníci nejprve zapálili město a pak zmasakrovali jeho obyvatele. Pokud ano, tak nezanechali žádnou stopu v historii. Můžeme si myslet, že některé legendy ve védské literatuře na to odkazují, ale v žádném případě to nemusí být jisté. Profesor Kosambi popisuje tyto útočníky jako první Árijce, ale připouští, že jeho názor je sporný. Snaží se identifikovat Mohenjo Daro s městem Narmini, které je popsáno v Rig Védách. Obecně lze říci, že přijímá vše, co je ve Védách uvedeno, když najdeme technologii možnou v době, na kterou se vztahují. Odmítá všechno ostatní, i když tam jsou texty, dávající přesné popisy létajících strojů. Takže je zřejmé, že tato metoda

obchází řadu otázek, z nichž některé jsou fantastické a některé rozumné. Autor se dívá na Árijce jako na kočovníky, kteří zmasakrovali každého, kdo překročil jejich cestu a zničili všechny kultury, které se na ní vyskytly. Z mnoha válek popsanych ve Védách, autor považuje všechny ty, v nichž hrají roli technicky vyspělé zbraně, za pouze mytologické. Zřejmě je to akademický úhel pohledu. Nicméně, je to jen velmi povrchní pohled. Jestliže se jeden automaticky dívá na každý produkt technologie nad průměrnou úroveň doby, jako na legendární, tak zřejmě skončí s nějakým atraktivním folklórem na jedné straně a úhlednou, ale banální historií na straně druhé.

Bohatá a někdy vratká literatura inspirovaná „Jitrem kouzelníků“, seznámila čtenáře s ozvěnami mimozemských návštěv v dávných posvátných textech a zejména ve Védách. Systematická analýza všech ústních a písemných tradic, zabývajících se touto problematikou nebyla dosud vytvořena, to však není jediná záhada, která stále čeká na řešení. Pokud je lidstvo starší, než se věřilo před dvaceti lety, v případě, že představa pomalé postupné evoluce může být zpochybněna, pokud klišé opičí tváře imbecila třoucího dva kamínky o sebe, která je noční můrou klasického archeologa, pak klišé technologie, která zůstala v kolébce 25.000 roků a pak se náhle rozběhla a před dvěma sty lety prolomila všechny rychlostní rekordy a překonala všechny záznamy, musí to být opilecký sen stejně, jako nezpochybnitelná neurotická archeologie. Tato hypotéza pravděpodobně obстоjí lépe, než experimentální kontrola nad hypotézou „primitivní magie“, která vychází ze subjektivní literární interpretace.

Ale, zeptejte se klasického archeologa, zda v minulosti existovaly pokročilé techniky, proč nenajdeme jejich žádné stopy? Odpověď je, že se pokoušíme najít stopy a možná bychom jich mohli najít i více, pokud by existovala snaha, je hledat.

V roce 1930 německý inženýr, který odešel do Bagdádu na opravu kanalizace, našel truhlu obsahující různé nekatalogizované „náboženské objekty“, ve sklepních prostorách městského muzea. Tímto způsobem Wilhelm König objevil baterii, která je stará dva tisíce let. Poté, co John Campbell tomu dal vhodnou publicitu ve své recenzi „Analog“ v roce 1938, Universita v Pennsylvanii získala tento podivný, šest centimetrů vysoký objekt, a potvrdila, že se skutečně jedná o baterii používající železo, měď, elektrolyt a asfalt jako izolátor.

Pomohla vám tato zapomenutá technika nebo ten, který objasnil tento zanedbaný předmět, jakmile ho našel? Postup zlacení chrámů, které se nikdo neobtěžoval objasnit? Přístroj kněží sloužící k provádění „zázraků“? Nebo známka znalostí a klíčových technik, které byly ztraceny, když byly vyřazeny z neznalosti nebo nemožnosti je používat? V roce 1967 byly nové objevy provedeny v Bagdádu ve stejném muzeu. Informace o nich zatím není k dispozici.

V roce 1901, amfora datovaná do druhého století př. n. l., byla vylovena z moře u ostrova Antikythéra v řeckém souostroví. Byla zapečetěna. Po otevření, bylo zjištěno, že obsahuje poměrně velký, hodně zrezivělý kovový předmět. V roce 1946, byl objeven nový proces pro obnovení zoxidovaných objektů, který byl vyvinut, aby umožnil rekonstrukci zbraní a materiálu ztraceného na bojištích. V roce 1960, oxfordský profesor, Derek de Solla Price, měl zájem o použití tohoto postupu ke zkoumání zrezivělého objektu z amfory od Antikythery. Po odrezení a rekonstrukci zjistil, že to byl přístroj vyrobený ze speciálního bronz, zřejmě určený pro výpočet poloh planet ve sluneční soustavě. Nedokázal určit, jak starý byl bronz.

Byla to zřejmě řecká loď, která se potopila před dvěma tisíci lety, která měla v amfoře velmi starověký přístroj, který nikdo neuměl používat? Ve své knize „Věda od Babylonu“, Derek de Solla Price si o tomto objevu myslel, že to je „něco děsivého“ a prosil o revizi archeology.

V roce 1965, Dr. Bergsoe (jehož díla jsou pod pseudonymem Kaj Birket - Smith) znovu objevil techniku pozlacování, kterou dnes neznáme, ale která byla dříve používána v Ekvádoru, kolem roku 1000 a pak až do příchodu Španělů. Pozlacovaný objekt byl pokryt

snadno tavitelnou slitinou mědi a zlata. Pak to bylo otlučeno kladivem a zahřáto. Měď se změnila na oxid, který se rozpustil v kyselině z rostlinné mízy keře *Oxalis pitbescens*. Vrstva zlata zůstala. Tato technika je jednodušší než amalgámová nebo elektrolytická metoda. Není možné, že mnoho věcí, jejichž realizaci jsme v minulosti automaticky odmítali, může být dosaženo prostřednictvím procesů, které již neznáme? Je naše současná technologie jediná účinná? Příroda, která poskytuje svá tajemství nestranně jak marxistům, tak kapitalistům stejně, může mít často pravdu, jak v naší pokrokové současné době, tak v „nelogické“ minulosti. Chcete-li odmítnout tuto trapnou teorii, můžeme konstatovat, že takové technologické objevy byly výsledkem náhody? Přesto v tomto případě pokovování zlatem, čelíme složitému procesu se čtyřmi po sobě jdoucími operacemi.

Zde je další příklad. Vídeňský etnolog, Robert von Heine - Geldren, zjistil, že si techniky výroby bronzů, používané v Peru a Tonkingu (Čína), kolem roku 2000 př. n. l. jsou tak podobné, že to nemůže být výsledkem náhody. Proto předpokládal, že tato metoda byla přivezena cestovateli z Tonkingu v jihovýchodní Asii do Peru. Člověk by rád věděl, jak cestovali a proč si vzali s sebou manuál metalurgie. Aby bylo možné uspořít na teoriích, máme sklon předpokládat jejich společný zdroj. Otázky, otázky ... Ale jsou i jiné, které jsou ještě více znepokojující a zvědavé.

Dne 13. února 1961 Mike Mikesell, Wallace Lane a Virginia Maxey sbírali geody asi 5 km severně od Olancho v Kalifornii. Geody jsou duté kulovité nebo oválné kameny s vnitřkem, který je lemován krystaly nerostů. Ti tři je sbírali pro jejich obchod, který prodával vzácné kameny a suvenýry. Někdy geody obsahují drahokamy, které prodávají. V tento konkrétní den našli kámen, který vypadal na geodu, i když nesl stopy fosilních mušlí. Další den ho rozřezali na poloviny jejich diamantovou pilou. V průřezu výjimečně tvrdého materiálu, který jako by byl z porcelánu nebo keramiky, objevili zářící dva milimetry dlouhé kovové tyčinky.

Členové společnosti Charlese Forta, jejichž koníčkem je vyšetřování podivných skutečností a studování všeho neobvyklého, dělali rentgenové vyšetření objektu uzavřeného v geodě (keramika, měď, kovové tyče), který připomínal nějaký druh elektrického zařízení. Majitelé tajemné geody ji nyní nabízejí k prodeji za 25.000 dolarů. Pokud tento objekt není nějakou blátivou konkréci, ale v sedimentárním kamenem, jak se zdá být v tomto případě, jsme konfrontováni s fantastickou záhadou.

Samozřejmě, neříkáme tyto příběhy se záměrem začínat revoluci v archeologii. Prostě chceme poukázat na to, že je tam celá řada podobných otázek, na které nebyla dána skutečně uspokojivá odpověď. Jsme chudí amatéři, kteří kladou tyto otázky, ale vím, že je to náš nejlepší sen, aniž bychom preferovali snění. Ale je přípustné, aby to byl sen. Mohlo by to být i snění, které je velmi doporučováno pro výzkum minulosti, protože je to hlavní zbraň v boji proti inkoustové černi minulých věků. Je to boj s časem, je to jedinou činností hodnou člověka, který cítí a ví, že je tam něco, co je věčné.

Kapitola druhá

Statistik v jeskyni z doby kamenné

Když se turista dostane zpět do svého auta, po vynikajícím obědě v nějaké restauraci v Montignaku nebo Les Eyzies v Périgordu, aby navštívil jeskyni v Lascaux, je to pravděpodobně proto, že jel po gastronomické trase, převzaté z průvodce Michelin a ne proto, že je to kulturní památka a přesto, nikdo nejede do Montignaku bez návštěvy jeskyně v Lascaux. Takže turista se dostane na slavnou louku, poslouchá průvodce, když sestupuje krátkými poskoky, které skončí v rotundě. Zpočátku spatří jen osvětlenou zemi. To trvá několik minut, než se návštěvníci shromáždí kolem průvodce. Zatím ještě nic nevidí, ale dál poslouchají. Ale najednou se rozsvítí světlo a obrazy se vynoří ze stínu, červené a černé proti oslnivé bělosti stěny.

Pokaždé se stejná scéna opakuje. Tito muži, ženy a děti z dvacátého století, z nichž většina neví nic o pravěku, ani o názvech jako paleolit, Magdalenian a jeskynní umění, které jsou pro ně hatmatilka, jsou všichni, bez výjimky vystrašení. Uctivé ticho dopadá na skupinu. Tito lidé, kteří si právě pochutnali na paštice z husích jater s lanýžemi, cítí fantastickou přítomnost lidí, kteří sem přišli před 15.000 až 20.000 roky, vyjádřit ve svých obrazech aspirace svých myslí a srdcí.

Co tyto nádherné obrazy znamenají? Co inspirovalo jejich tvůrce? Návštěva Lascaux často stimuluje žízeň po poznání, která překvapuje lidi, kteří ji pocítí. Skutečností je, že si Lascaux vysloužilo název „Sixtinská kaple pravěku“, pro krásu svých obrazů, a že tato kaple byla pomalována tak dávno, že představuje obrovský problém pro každou reflexi mysli, pokud můžeme pochopit vášeň, s níž první prehistorikové kdysi odůvodňovali a obhajovali svou novou vědu.

Jacques Boucher de Perthes bojoval třicet let, 1828-1859, aby obhájil uznání existence paleolitických obyvatel, které objevil. Zdá se, že vášně, zapojené do těchto ideologických a často osobních bojů, pronásledovaly jeho vlastní pravdivé údaje, jako prvotní hříchy. Ačkoli Boucher de Perthes sesbíral mnoho nálezů od první sekyr vyrobených z kamene blízko Abbeville a poznal, že jsou skutečně pravé, prehistorikům se nikdy docela nepodařilo vybudovat přísně vědeckou metodu k výkladu jeskynního umění. Stratigrafická klasifikace nálezů je výjimka. Když archeolog najde objekt pohřbený v zemi, tak popisuje další objekty, které byly nalezeny na stejné úrovni a to zejména fosilní pozůstatky živočichů a rostlin. Nikdo nic nenamítá proti tomuto popisu, pokud je proveden správně. Až do nedávné doby to byl jen materiál, o kterém učenci mohli publikovat studie bez rizika diskuse, degenerující záležitost do osobního hašteření. Ještě v minulém století, když to byla jen otázka datování předmětů, nalezených ve vrstvách, které geologové už dávno popsali, byla tato nejistota pro prehistoriky velmi nepříjemná. Ale od prvních let dvacátého století, kdy pravost nálezů v jeskyních, vyzdobených malbami a rytinami již nelze popřít, z problému, jak stanovit jejich stáří se stala muka. Faktem je, že z drtivá většina uměleckých děl, vyrytých nebo namalovaných na stěnách jeskyně nelze nijak datovat, tak to samo o sobě záleží jen na objeviteli. On je konfrontován s malbou bizona, řekněme freskou. Je na něm, aby věděl, zda ji datuje do období Solutrean nebo Magdalenian? Pokud udělá chybu, pak se odpověď může lišit až o 10000 roků! Jaké metody by měl používat?

První skutečná odpověď na tuto otázku byla dána v epochálním díle významného prehistorického učenice, Abbé Breuila. Když Abbé začal studovat francouzské jeskyně, asi v roce 1900, prehistorická věda již nashromáždila hodně zkušeností. Ale byl tam rozdíl, když se to týkalo vyzdobených jeskyní. Málokdo o nich něco věděl. Mladý kněz Henri Breuil, byl ideální člověk ke zkoumání paleolitických jeskyní, povzbuzený obrovskými možnostmi pro práci a čtení, byl ochoten tomu věnovat všechno intelektuální a fyzické úsilí, od něj

vyžadované (k dosažení malovaných a rytých stěn podzemních jeskyní, bylo často nutné lézt po něčích bedrech, šplhat nebo se ponořit do ledové vody, atd.). On také měl skvělý smysl pro znečištění, což jiným chybělo a byl vynikající kreslíř, který kombinoval tvůrčí představivost s bystrým kritickým smyslem, neboť se obával svých protivníků. Kresby řadil do souborů dle souvislostí, klasifikoval různé styly dle jejich příbuznosti, ukázal, jak souvisejí tvary, materiály a vyvinuté techniky a po půl století tvrdé práce a reflexe založil chronologii téměř všech děl tohoto umění, které bylo vytvořeno a zapomenuto před tisíci lety. Chcete-li najít jinou životní práci, jako byla v humanitních vědách ta jeho, měli byste jít zpět ke Cuvierovi, ne-li dokonce k Linnaeusovi.

Jediná věc je, že velký génius Abbé Breuil, jak se zdá, kladl důraz na subjektivní povahu vědy, kterou vytvořil. U nás rozhodně nemůžeme přičítat jeho objevy metodě. Byla to nevyčerpatelná studnice jeho práce a představivosti, která přinesla na světlo všechna ta ztracená století. Breuil byl fantasticky nadaný stoupenec empiriky. Produkoval výsledky, ale nehledal metodu. Každý, kdo chtěl jít v jeho stopách, by musel být druhý Abbé Breuil.

Kolem roku 1945, jeden mladý etnolog, který se vášnivě zajímal o prehistorické umění, udělal svůj objev. Nebyl žákem Abbé Breuila a jeho temperament byl diametrálně odlišný od něho. André Leroi - Gourhan byl chladný a rezervovaný, zatímco Breuil byl impulzivní a vstřebával do vlastních myšlenek nápady ostatních, Breuil je naopak předával. Ale to, co oba muži měli společného, byla trpělivost, tvůrčí představivost a vědecká integrita.

V roce 1947, Leroi - Gourhan začal používat objektivní metody pro chronologii prehistorického umění. Rok co rok systematicky studoval téměř všechny kresby v jeskyních, centimetr po centimetru. A tam, kde Breuil strávil roky v podzemí a dělal tisíce skic rytin a maleb, Leroi - Gourhan strávil roky měřením, tříděním a počítáním. Postupně byly číselné údaje přidávány do Breuilových nenahraditelných náčrtků.

„Ten materiál, co jsem použil,“ píše, „se skládá z 2188 zvířat, rozdělených mezi 66 jeskyní a skalních úkrytů s kresbami, které jsem studoval na místě ... V pořadí četnosti jsem napočítal 610 koní, 510 bizonů, 205 mamutů, 176 kozorohů, 137 býků, 135 laní, 112 jelenů, 84 sobů, 36 medvědů, 29 lvů, 15 nosorožců, 8 obřích jelenů, 3 šelmy, 2 divočáky, 2 tatranské horské kamzíky, 6 ptáků, 8 ryb a 9 monster.“

Ale zatímco statistické údaje byly hromaděny v souborech, obraz určitého naprosto konzistentního uspořádání zvířat a znaků v jeskyních postupně působil na mysl metodického učenice.

Poznání konkrétního uspořádání namalovaných motivů vrhá nové světlo na naše předky před 20.000 nebo 30.000 roky. To znamená, že se musíme zastavit, pokud jim šlo o magii kouzelníků posedlých touhou zabít nebo znázornit, jak primitivní lidé tančí kolem svých loveckých totemů. Zjistili jsme, jak se zdá, že je třeba věnovat více pozornosti tomuto vztahu a že je třeba klást otázky, týkající se tohoto fungování lidské mysli v dávné minulosti. Neboť není pochyb o tom, že máme co do činění s tvůrčí silou, která je nekonečně vznešenější, silnější, jemnější a více abstraktní, než touha po jídle pro svůj kmen. A bude to jasné, až na rozpor, který nás trápí delší dobu - rozpor mezi vrcholným uměním kreseb a jednoduchým významem, který jim etnografie dosud přisuzovala.

Dosažené výsledky, podle objektivních statistických katalogizací Leroi - Gourhana u jeskynních obrazů, zpochybňují všechny výsledky našich předchozích koncepcí prehistorického umění.

V roce 1879, de Santualo tvrdí, že jeskyně Altamira nedaleko Santanderu ve Španělsku je pokryta obrazy od lidí z doby kamenné. Prehistorici se rozdělili se smíchem na dvě strany. Smáli se asi dvacet let. Pak Abbé Breuil a Carthailhak šli obrazy zkoumat a jejich smích se změnil na ohromení. Tyto fresky byly opravdu dílem lidí, kteří žili v paleolitu a z estetického hlediska jsou stejně dobré, jako moderní obrazy.

Ohromení není vědecký přístup a učencům se tento pocit protiví. A protože stále více a více jeskynních maleb bylo každým rokem objevováno, záležitost se stala ještě naléhavější, aby se potvrdilo, že Altamira nebyla jen důležitá historická výjimka. Ukázalo se, že jeskyně a především hluboké jeskyně, které ležely ve věčné tmě, hrály důležitou roli v psychologii našich vzdálených předků. Etnografie byla věda, která byla ještě v plenkách, takže v té době nemohla podat vysvětlení. Vzhledem k tomu, si učenci všimli, že ve dvacátém století domorodci praktikují v lovu magii, tančí před postavami zvířat, za účelem vlivu kouzel na ně, protože propíchnutím kresby antilopy nebo zebu kresbou představující šíp, se předpokládalo, že paleolitický člověk to dělal stejně. A tak pod tlakem potřebného vysvětlení (čím neškodnější, tím lepší), byl tento předpoklad okamžitě přijat. Někteří učenci mohou namítnout, že stejně primitivní lidé, kteří v současné době provozují lov za pomoci kouzel, mohou také uplatňovat válečnou magii a víme, že mnohé prehistorické lebky zjevně vykazují známky násilí, jinými slovy, že naši předkové bojovali mezi sebou a přesto jsme nenašli v jeskyních skoro nic, mimo zvířata. Ale teď máme vysvětlení na dosah ruky, pokud někdo nebude mít triviální námitky. To je důvod, proč půl století trvala pohodlná a uklidňující teorie o špatných divoších, jen o něco lepších než zvířata, kteří tančili v hloubi jeskyní před namalovaným bizonem v přesvědčení, že ho zabijí, když se chystali na jeho lov, která nepřestane znít v našich uších.

Nezdálo se, že se máme někoho bát, zejména ne všech zemřelých prehistoriků, když Španělsko bylo ideální terén pro etnografii, kde člověk musel hledat jen malý důkaz něčí předpokaté teorie, zatímco věřil, že udělá zásadní objev. Každý, kdo zpochybňoval platnost lovecké magie, v přítomnosti mamutů v Rouffignaku nebo jelena v la Pasiega, byl prostě nepřítel.

Takže když Leroi - Gourhan hledal způsob, jak proniknout do duše paleolitického člověka, dával velký pozor, aby zabránil jednoduchému vysvětlení, jako že byl „kříženec mezi Eskymáky a Australany“. Ne proto, že by odmítl etnografické vysvětlení předem, ale proto, že odmítl použít toto „hotové“ vysvětlení ve svém pytlí.

Tuto metodu použil na základě statistické analýzy 72 skupin jeskynních obrázků. Našel je při studiu v 66 jeskyních, což představuje téměř oblast celého Evropského jeskynního umění (je tam 110 úplně pomalovaných stěn, ale jen 44, které Leroi – Gourhan vytipoval, obsahuje několik uměleckých děl). Jaký byl konečný výsledek těchto statistických výpočtů? Byl to prostě konec teorie lovecké magie a odhalil lidi z doby posledního zalednění jako bytosti rovnocenné současným lidem.

Chcete-li namítnat, musíte připustit, že čísla mluví sama za sebe: 91% bizonů, 92% turovitých a 86% koní je zobrazeno v centrální kompozici vyzdobených jeskyní. V ostatních částech jeskyní tato zvířata nenašel vůbec. Na druhé straně, centrální kompozice obsahují pouze 8% laní, 20% sobů, 9% jelenů, 4% koz, 8% medvědů a 11% kočkovitých šelem, nalezených ve stejných jeskyních.

Jinými slovy, tato procenta ukazují, že některá zvířata jsou téměř vždy v centrální kompozici, a že ostatní tam v podstatě nikdy nebyla nalezena. Proč? Jakmile statistik přišel k tomuto závěru, mohl by teoretizovat, z jakého to bylo důvodu. Možná paleolitický člověk dával přednost bizonům a turovitým, nebo snad tato zvířata byla nejpočetnější, (což mimochodem vyvracejí fosilní pozůstatky). Ale tvrdohlavý statistik odmítá teoretizovat. On se drží své metody, která spočívá v tom, nechat ověřená fakta hovořit sama za sebe. Stejně jako jeho kolegové, tak Leroi - Gourhan si všiml, že jeskynní stěny, jsou často posety speciálními znaky, které si byly vždy pozoruhodně podobné, kromě obrazů představujících zvířata. Tyto znaky vzbuzovaly nekonečné spekulace. Někteří učenci si myslí, že to jsou více či méně schematické objekty, jiní, že označují cestu návštěvníkům jeskyní, zatímco další, že to jsou jen nesmyslné čmáranice nebo dokonce podpisy umělců.

Zpočátku se Leroi - Gourhan omezil na uspořádání znamení typologicky a objevil proces, kterým dokázal, že všechny pocházejí z několika původních tvarů. V podstatě to byly falus, vulva a profil nahé ženy. Jinými slovy, jsou to mužské a ženské znaky.

Proč byly v jeskyních takové znaky? Zde bylo opět nutné je spočítat. Získané údaje (pomineme-li detailní procenta, kvůli velkému počtu znaků), ukazují, že téměř všechny ženské znaky se objevují na centrální kompozici (nebo v postranních dutinách jeskyň), zatímco se zde nachází jen 34% mužských znaků.

Takže paleolitické zdobené jeskyně mají sektory s mužskými symboly a jiné se ženskými symboly. A jak jsou stejná zvířata obecně znázorněna na stejných místech, tak zvířecí svět jako celek je rozdělen do obrovských bisexuálních zón. Samci se objevují u vchodu, mužské i ženské pohlaví zvířat v centru, skot samčího pohlaví v zadní části jeskyně. Od nejranějšího období, byly lidské postavy symbolizovány graficky zjednodušenou reprezentací orgánů reprodukce. Ale v různých obdobích jsou to již i kompletní obrazy mužů a žen.

Analýzu topografické a sexuální symboliky lze provádět mnohem důkladněji. Jeskyně se v podstatě skládá ze šesti zón, z nichž každá má svůj vlastní význam, centrální oblast, boční jeskyně, průchozí část, vstupy a průchody na zadní nebo přední konec jeskyně. Je zarážející, že zobrazení lidské ruky, je většinou vyrobené ve formě „negativu“ položením ruky na stěnu a foukáním tekuté barvy nebo poklepáváním barvy kolem ní, aby vznikl obrys, jsou téměř všechny umístěny u vchodu do jeskyně a na centrální části, a že téměř všechny ženské znaky, které nejsou na centrální části a v bočních jeskyních se nacházejí ve spojení s vnějšími znaky u vchodu.

Co to všechno znamená ? Podíváme-li se na to objektivně, tak to znamená, že jeskyně je rozdělena podle nějakého neznámého metafyzického systému, symboliky, která je stejně záhadná, jako křesťanská metafyzika. Stejně, jako katolický chrám obvykle obsahuje dvanáct sloupů, které představují dvanáct apoštolů, stejně jako obrázky křížové cesty, jdou vždy ve stejném pořadí zleva od oltáře ke vchodu a pak od vchodu k oltáři vpravo, zdobení prehistorické jeskyně, vykazuje také obrazový režim, který je pozoruhodně konstantní z jednoho konce na druhý, v rozsáhlé oblasti západní Evropy, kde se nacházejí jeskyně a je stejný během tisíců let, kdy byl používán.

Je pravda, že jsou nějaké změny v tomto uspořádání. Místní a časové rozdíly, stejně jako když dnes mluvíme o stavebním a románském slohu. Ale obecný režim zůstává věrný konceptu světa rozděleného do dvou pohlaví. Některé vlastnosti, které jsou sugestivní, je někdy obtížné interpretovat, ukazují, že sama jeskyně byla považována za obrovský přírodní symbol ženského břicha. Například, úzké průchody jsou často vymalovány červenou barvou, a část jeskyně přidělená samcům je velmi často vymalována abstraktními mužskými znaky nebo s rukama, jako by se označovalo vlastnictví nebo přítomnosti mužů. A konečně, jak jsme viděli, vstupní a zadní stěny jeskyně jsou často vyhrazeny symboly pro muže. Ale vysvětlení, která se opírá výhradně o oblast sexu a plodnosti nestačí.

Dívali jsme se na tyto nádherné kresby a rytiny, ale nemáme ani na chvíli pocit, že jsme v přítomnosti sugestivního nebo lascivního umění. Slavná „březí zvířata“ klasické etnografie nezobrazují ani více ani méně sexualitu, než obrazy hřebců z čínských obrazů, s jejich masivními údy a nikde v jeskynním umění není sex reprodukován, z důvodu pohlaví. Toto umění je zřejmě dominantní pro rozmnožování, ale jeho zvláštní vlastností je jeho výjimečná skromnost, jeho záliba v symbolech a abstrakci. Vzhledem k tomu, že abstraktní sexuální znaky jsou přítomny všude, v této jeskyni lidé ani jednou nenakreslili pár při pohlavním styku! Několik mužů, kteří jsou zobrazeni ve stavu erekce (ithyphallic, jak to prehistorikové nazývají s tradičním puritánstvím) jsou vykresleni jen symbolicky. Obecně platí dokonce, slavné ithyphallické tělo v Lascaux, má zvířecí rysy s důrazem na jeho symbolickou povahu.

Jestliže významem tohoto umění nebyl sex pro sex, ani sex kvůli plodnosti, co to bylo? Jaká metafyzika vyplývá z celé této symboliky? Připusťme, jak říká Leroi - Gourhan, že nemáme

tušení. Připusťme naše skrovné znalosti a přijměme fakt, že tito lidé, kteří žili před dvaceti nebo 30.000 roky, nám zanechali nedešifrovatelné záznamy a subtilní komplikované myšlenky, o jejichž hlubším významu se můžeme jen dohadovat. Ale samotná skutečnost, jak zjistíme je, že tento záznam je do jisté míry srovnatelný se záznamy, obsaženými v umění katedrál a vyřešíme ho vědeckou metodou objektivních výpočtů, která nás vede k naději, že je budeme jednoho dne umět dešifrovat. Pak řekneme, že to nejsou „primitivní“ lidé, ale najdeme své bratry v propasti času. Pak budeme vědět, kdo byli tito metafyzikové, kteří vlastnili takové nádherné umělecké techniky a pronikli do hlubin země, aby tam zachovali symboly svého duchovního života .

Kapitola třetí

Neznámý člověk v Austrálii

Austrálie se oddělila od Asie předtím, než se objevil Homo sapiens (podle klasické chronologie). Austrálie je suchý, převážně plochý kontinent, jehož plocha je přibližně stejná jako Spojených států. Hory a řeky jsou soustředěny na východě, ale když půjdete od zálivu Carpentaria na severovýchod až k jižnímu pobřeží, přes kamenité pouště a ploché prašné oblasti s vegetací, tak nikdy nevystoupíte nad 600 stop. Ale stopy po solné pánvi a řekách, co vyschly před tisíci lety naznačují, že tento kontinent měl ke konci pleistocénu nebo na začátku postglaciální doby mírné klima, a že vyprahlé pláně, které se hemží mravenci, byly kdysi zelené.

Věděli jste, že první obyvatelé pocházejí z těchto vzdálených věků? Jak a proč přišli? Byla Austrálie trestaneckou kolonií dokonce v už v těchto prehistorických dnech? Byla obydlena lidské rasy, které zde žila v „rezervaci“ na tomto gigantické ostrově, který nemá žádné savce a žádné divoké šelmy a je obydlen pouze vačnatci, podivně skákajícími býložravci? Když zde bílí muži přistáli v roce 1788, aby vypustili své odsouzené na břeh v této měsíční krajině, nenašli žádné stopy chrámů a pyramid, žádné stopy starověké civilizace, všechno, co našli, bylo asi 300.000 kočovných domorodců - jeden člověk na čtvereční míli v údolích na východě a v blízkosti pobřeží, jinde jeden člověk na třicet nebo čtyřicet čtverečných mil. A navzdory všem rozdílům mezi vlhkými oblastmi a rozlehlými pláněmi vyprahlé země, neudělali žádnou zvláštní adaptaci na své životní prostředí. Neznali zemědělství a žili výhradně z lovu, rybolovu a sběru potravy.

Záhada těchto tichých zemí vzbuzuje podivné sny. Spisovatel science - fiction, Erle Cox, si představoval zlatou kouli pohřbenou hluboko v australském zemi, ve které spal muž a žena, kteří patřili k dávno zmizelé kultuře. Lovecraft snil o podzemních knihovnách a laboratořích, které byly opuštěné mimozemskými návštěvníky. Od roku 1929 později, to již zkoumala archeologie, místo takových fantazií. Možná archeologie později, v mnohem větším měřítku vrátila fantazii na její právoplatné místo.

Existuje jen málo lidí, chudých jako první obyvatelé Austrálie. Nebyla tam žádná zvířata s rohy nebo kly, co byl materiál potřebný k výrobě zbraní, velmi málo pazourku nebo jemnozrného kamene, zato hodně křemene, a to bylo všechno. Neexistují zde stopy hrobů nebo obydlí, žádná keramika, žádné kovy, drahé kameny, žádné pozůstatky kultury a žádné kosti domácích zvířat, s výjimkou psa dingo. Pochází pes dingo právě odtud? Jak dlouho už byl společníkem Aboriginů? Vykopávky prováděné v průběhu několika let J. D. Mulvaneyem na místě přistání Fromma, datují osídlení do třetího tisíciletí před naším letopočtem. Dingo pravděpodobně doprovázel lidské lovce, kteří pronásledovali mnoho druhů zvířat, jako je například „Tasmánský vlk“. Během milionů let, pouze změny v ekologii způsobovaly hladovění lovců a psů.

Ale do roku 1960 se myslelo, že k prvnímu osídlení Austrálie došlo nedlouho před příchodem odsouzených, nanejvýše před třemi tisíci let. V roce 1929, Hale a Tyndale udělali první archeologické objevy v údolí řeky Murray (blízko Adelaide). Na místě chráněných útesů, vyhloubili dvacet metrů hlubokou sondu do vrstev uložených usazenin. V nejhlubší části sondy našli kamenné projektily, nad nimi krátké kosti, zašpičatělé na obou koncích, které mohly být i háčky a další primitivní nástroje z kostí a kamene, jaké jsou stále používány dnešními domorodci. Testy C14 ukázaly, že nejnížší vrstvy lze datovat do doby přibližně 3000 př. n. l.

Zkrátka a dobře, až do výzkumů Mulvaneyho, v průběhu posledních desetiletí, učenci souhlasili s Tyndaleovou a Haleovou teorií, že tam byly tři kultury: doby kamenné, kultura s

kostěnými nástroji a moderní domorodci, kteří používají jak kámen, tak kost. Během těchto tří tisíc let tam byly různé imigrační vlny, protože tam jsou různé kultury. (Nenalezli však žádné známky migrace do Austrálie, které by podpořily tento předpoklad.)

Mezi lety 1960 až 1964, dělal Mulvaney vykopávky ve skalním útočišti v jižním Queenslandu (jeskyně Keniff), kde bylo 11 stop násosů. Vyhrabal 850 opracovaných vrhacích kamenů nebo škrabek, většinu vyrobených z křemence. Datování C14 určilo, že jsou 16.000 roků staré. Další vykopávky v Sydney, v Severním teritoriu, Victorii a Jižní Austrálii umožnilo Mulvaneymu vybudovat přesvědčivější teorii než Hale a Tyndale, že tam nebyly žádné jiné kultury a imigranti, ale vývoj, který byl charakterizován nikoli přechodem z kamene na kosti, ale přechodem z nástrojů bez rukojeti na nářadí s rukojetí. Po 11000 roků, obyvatelé Austrálie nevěděli nic o rukojetích. Rukojeti a čepele, pryskyřice pro jejich upevnění a zbytky řemenů a provazů ze stěv a vlasů byly nejprve nalezeny ve vrstvách datovaných do doby před asi 3000 lety. Jinými slovy, bylo tam pozoruhodné období stagnace trvající více než 10.000 let, následované prudkým technologickým pokrokem, který byl urychlen v posledních tisíci letech, kdy jsme svědky vzniku jemněji opracovaných kamenných nástrojů, nožů a škrabek, nůžek a rydel, jako kdyby se kultura náhle pozvedla a člověk se vymanil z nějakého tabu nebo osudu.

Co víme o tomto člověku? Je zde množství informací, včetně sebraných ústních tradic, sestavených prvními evropskými kolonisty. Nicméně, legendy, zvyky a počátky technologie pozorované s různým stupněm přesnosti, neposkytují podklady pro výklad prehistorické minulosti. Jak bychom měli datovat objevení se prvních lidí v Austrálii?

V roce 1940, byla vykopána lidská lebka ve šterkových lomech u Keiloru, nedaleko Melbourne. Zkouška C14 provedená na kusu uhlí, nalezeného nedaleko, určila stáří na 16.000 roků. V roce 1965, dobře zachovalá kostra, nalezená na stejném místě byla datována stejně. Objev lidských fosilií je velmi vzácný. Poslední údaj byl získán srovnáním s lebkami nalezenými ve Wadjaku a Saravaku na ostrově Jáva, které byly datovány na 40.000 roků stáří.

Když uvážíme, jak obrovský je kontinent a jak je malý počet nalezených lidských fosilií, nemluvě o tom, kdy v poslední době vykopávky začaly, můžeme pochopit Mulvaneyho, když s melancholickou opatrností říká: „Budeme muset sáhnout mnohem hlouběji, abychom vyplnili mezery v našich znalostech a vytvořili obecně platné závěry.“

Přesto se v Austrálii, stejně jako všude jinde ve světě, moderní věda neustále tlačí původ lidské historie o několik tisíc let dále zpět. Dnes si můžeme představit, že neznámí lidé přišli do země, když klima bylo nejvýhodnější, byly tam široké hučící řeky, když jezera byla plná ryb, byla obklopená bujnou vegetací, když obrovští býložraví vačnatci dodávali přistěhovalcům jídlo a nebezpečné šelmy téměř neexistovaly. Po jaké mořské trase se imigrace konala? Z jakého důvodu? Byl to exodus celého národa? Vznikla „rezervace“ na tomto kontinentu bez skrytých nebezpečí? Měli strach z nějakého nebezpečí, kterému byli tito lidé vystaveni? Věděli, že dorazí v nějaké arše? Byl to experiment provedený nějakými lepšími bytostmi? Věděli, proč si vybrat toto gigantické neobydlené území a kde uložili své znalosti? Jaká obrovská masa dělníků tam přinesla pohřbit své znalosti? Byla to pracovní komanda, v písečném snu, v zemi klokanů?

Když učenci zkoumali v Austrálii potomky prvních Aboriginců, jejich ústní tradici a znalosti jejich sídlišť, bylo to v Tasmánii, na ostrově, který je oddělen od pevniny Bassovou úžinou. Bílí muži zcela vyhubili původní Tasmánce. Na konci devatenáctého století, nezbyl ani jeden z nich. Byli jsme odříznuti od jakéhokoli zdroje informací. Vykopávky přinesly pouze opracované kameny, ale nebyla tam ani stopa nástrojů s rukojetí. Jak se lidé dostali přes Bassovu úžinu? Studie na mořském dně naznačují, že Tasmánie byla spojena s pevninou v pleistocénu. Přesto na mapě z australské a tasmánské prehistorie zůstává obrovské mlčení. Nelze nijak vysvětlit tuto izolaci a pozoruhodnou technologickou a kulturní stagnaci. A

nakonec není nic, co by naznačilo, že první Australané přišli z Nové Guineje, neboť rozdíl mezi kulturní úrovní těchto dvou populací je značný.

Před pěti sty lety byl objeven ostrov Nová Guinea, který je stále jednou z nejméně prozkoumaných oblastí na světě, který je dnes částečně ovlivněn Austrálií. Je tam striktní segregace bílých a domorodců. Správce v Port Moresby vládne zátoce plné kamenů, prázdných lahví a shnilých odpadků, obývané domorodci, kteří zde pracují za nejnižší mzdy na celém světě. Staří lidé, kteří přišli z pralesa a skončili tady, bloudí opilí ulicemi. Apatické ženy sedí na zemi a snaží se prodávat citrony, betelové ořechy a náhrdelníky z mušlí. Enkláva Murrayových kasáren je obklopena ostnatým drátem, je to dominanta městského centra. Hlavní správce nezapomíná na tvrdé dny domorodých válek a obecné nejistoty, tvrdí, že země není připravena na nezávislost a udržuje stejný represivní postoj, jako když tam byli kanibalové (ve skutečnosti, někteří stále ještě existují) a lovci lebek. Je to ultrakonzervativní, bývalý žokej, trenér a farmář z Queenslandu a etnologie není zrovna jeho hobby. Jeho asistentem je bývalý ošetřovatel. Přesto již došlo k několika změnám v této zemi. Kmeny se uklidnily a zpřístupnily svá území, která byla před dvaceti lety zcela ovládána divochy. Misionáři a lékaři zapracovali. Tváří v tvář, se značným odporem, se utvořila malá elita rodáků, skládající se z pěti set studentů na univerzitě, která je ale nepopulární. Starý koloniální duch se nezměnil. Jeho „požehnání“ je pochybné, když souhlasí s inteligentními mladými lidmi, „kteří se mohou učit svůj jazyk a mít výhody civilizace, při návratu k národním tradicím, což v nejlepším případě znamená, že budou důstojnickými sluhy.

Kontakty s kmeny, které žijí v lese, byly bílým mužům k ničemu, když nerozuměli jejich jazyku a byli lhostejní k jejich zvláštním lidským a kulturním kvalitám. Domorodci jsou pro správce pouze „skalní opice“ nebo jednoduše „Oli“. Toto slovo znamená v lámané angličtině „někdo“. Jestliže nezávislost přijde rychle, urychlená hněvem a nedorozuměním, bez dostatečného sociálního výcviku a organizace lidí a nebude vytvořena ve vzájemné shodě, tak se domorodci v pralesích opět uzavřou se svými tajemstvími. Kmeny zapomenou na krátký pobyt bílých mužů a obnoví svůj vztah s věčností. S jejich vlasy, učesanými jako napoleonský dvourohý klobouk, otřásající se chronickým kašlem, budou se pohybovat přes bílé mlhy v jílovitých údolích vrchoviny a budou péct těla posledních misionářů, kteří budou zabalení do banánových listů a pečení na rozpálených kamenech. Ale možná, že mladí muži, kteří budou zodpovědní za svou zemi, i když budou čelit větším potížím, budou schopni jim porozumět lépe, než jejich bratři Australané a odhalí nám své duše. Samozřejmě, že se vrátí do svých lesů a za pomoci své magie, začnou znovu lovit ptáka ráje (který může být zabit pouze kopím nebo šípem, protože zbraně jsou tabu pro tohoto krásného ptáka) - tito Papuánci, kteří si jen přišli poslechnout řeč správce, protože byl na otevření nové přistávací dráhy na Korobě. Přišli, svá těla potřená sádlem nebo bílým bahnem, jeden s kuličkovým perem v nose, další úplně nahý, se zipem na kulatém čele a malý chlapec, který neměl na sobě nic, jen pár namalovaných brýlí.

Na rozdíl od Austrálie, kde kulturní postavení domorodců stagnovalo na primitivní úrovni, jemnost a mnohotvarost kultury Nové Guineje je ohromující. Různé kmeny žijí v údolích, které je obtížné dosáhnout a je tam mezi nimi jen velmi málo komunikace. Ale všechna tato údolí překypují aktivitou. Mluví se zde asi pět sty jazyky, tj. desetinou všech jazyků, jimiž se hovoří na celém světě, a některé z nich se ukazují být velmi komplikované. Duna jazyk například, dělí živé tvory do kategorií (ty, kteří létají, ty, kteří chodí a ty, kteří lezou – do posledně jmenované, patří ženy a prasata), má rozsáhlou slovní zásobu a variace, které jsou tonální, jako v čínštině. Oblečení, ozdoby, zvyky a tradice jsou mezi lidmi velmi odlišné, neznají pojem jednoty, přesto jsou bezpochyby nejvíce rovnostářští a nezávislí na celé planetě. Bez panovníků nebo dědičných vůdců, si jen vybírají vůdce, který by je v případě nepřátelských akcí mohl vést do boje.

Zdá se, že pro muže z Nové Guineje, je větší cti, dodržovat své zvyky a být co nejdále od bílých opic, což zdůrazňují svým jedinečným, vášnivým a veselým smíchem. Nejznámější z mladých vůdců Nové Guineje, Leo Hannett, který byl vzděláván na katolické misijní škole a pak na univerzitě, obdivuje Camuse, Martina Luthera Kinga, Kennedyho a Senghora. Kdyby jednoho dne převzal vládu své země, tak by se pokusil zastavit vysídlování jeho bratrů do studených umělých měst. Jejich zvyky a tradice mají být úzce propojeny s původní zemí, v malých vesnicích a na pasekách, kde pěstují sladké brambory.

Jaký druh dialogu by mohl být mezi intelektuálně zvědavým a abstraktním myšlením bílých lidí, kteří uctívají beton a grafy, a těchto lidí, pocházejících ze země, kterou by namaloval Salvador Dali - muži, kteří malují květiny na své nohy a zdobí své hlavy ptákem z ráje nebo papoušcím peřím? Před deseti lety, bílí muži uspořádali výstavu hospodářských zvířat a zemědělské techniky v Mount Hagen. Domorodci o tom slyšeli a přišli z džungle, aby ji navštívili, oblečení v jejich kostýmech. Bylo jich tolik, že na příštím veletrhu udělali show pro australské a nizozemské zemědělce tak, že zorganizovali jedinečné a fantastické „Bienále pravěku“. Od té doby, přijdou, jednou za 2 roky v srpnu, ukázat bílým, jací sami jsou. Domorodci, které předtím o sobě nic nevěděli se shromáždili, tančili, zpívali, ukazovali válečný pokřik a oháněli se kopími, luky a šípy. Když se potkalo 20.000 z nich v řadě, země se třásla a turisté se svými kamerami se málem pošlapali. Assaros, Kandeps, Chimbuns, Hewas a Laiagaps šli celý den a noc přes údolí, ve kterých se průzkumníci běžně setkávají s méně než sto lidmi na cestě trvající několik týdnů. Porgaigas, s parukami zdobenými zlatými knoflíky, na sobě náhrdelníky ze psích zubů a bederní roušky z mušlí. Dunas, kteří žijí v chatrčích. Jejich muži a ženy žijí odděleně a setkávají se pouze ve křoví. Malují si své tváře žlutě a červeně pro své iniciační obřady a protahují své nosní přepážky modrým peřím tak dlouho, až jejich konce dosáhnou ramen. Nejpodivnější a nejvíce šokující tam byli malí muži od řeky Asaro, pomazaní šedým a okrovým blátem, kteří nosí velké masky vyrobené ze stejného bahna, pravěké, neotesané, děsivé a bolestné postavy.

Ale samozřejmě, traktory a vítězné krávy musí být také prodávány. V noci, organizátoři tohoto bělošského veletrhu, daleko zaháněli tyto tisíce svědků z magické věčnosti, aby ministr mohl udělat svůj projev, armáda pochodovala kolem a nadšenci hráli pólo.

Proč to nadšení na Nové Guineji a stagnace v Austrálii? Nezdá se, že by se objevily nějaké kontakty mezi těmito dvěma. Mýty východní Austrálie se vztahují k tomu, že země se postupně vynořila z pravěkého moře, ale nikdo to neřekl návštěvníkům a turistům. Všichni začínají „věkem snů“, věčně přítomného zdroje všeho života, vládou hrdinských nebeských tvůrců, otců šamanismu, kteří žili v nebi na místě, které bylo naplněné studenou vodou a křemennými krystaly. Toto byli bohové, kteří vládli nad zrozením a smrtí, byli nadpřirození. Další hrdina, někdy moudrý, někdy hloupý, byl prostředníkem mezi bohy a lidmi. Ten přinesl základy znalostí, technologií a magické medicíny. Přeskočme všechny tyto mýty a pocítíme změnu vztahu k zakázaným daňovým únikům, protože v tomto případě, byly nekonečné rozlohy Austrálie skutečně trestaneckou kolonií pro tyto lidi.

V roce 1963, jsme obdrželi podivné a znepokojující údaje, které se k nám dostaly z Austrálie. Byla nalezena hromada egyptských mincí, které byly zakopány asi před 4000 roky, v terénu chráněném skalami. Čtenáři, kteří nám dali tuto informaci, s odkazem na některé poněkud obskurní názory, protože žádnou zmínku o tom nenajdete v archeologických publikacích. Nicméně, kdo četl sovětskou recenzi v časopise „Těchika Moloděži“, která věnuje pravidelný sloupek pro nevysvětlitelné skutečnosti, s komentářem na ně podle odborníků, vzal záležitost za svou. Dokonce jsou zde publikované fotografie vykopaných mincí. Je-li tento nález potvrzen, i když archeologové jsou povinni s ním zacházet velmi skepticky, vznikají všechny druhy nových otázek.

Známe-li typy lodí, které byly k dispozici před 4000 lety, nemůžeme si představit egyptskou expedici do Austrálie. A to nás přivádí zpět k naší teorii. Byl to kontinentální depozitář,

trezor, prostorný úkryt pro návštěvníky z daleka nebo vězení pro konkrétní rasu, která tam byla deportována a udržována ve stavu nevědomosti? To není samozřejmě nic víc, než romantická otázka, přidaná do tajemství, kdy byla Austrálie původně osídlena. Učenci si mysleli, že to byl docela nedávný jev, ale i malý počet výzkumů, provedených v průběhu posledních deseti let, by mohl posunout datum zpět do paleolitu. Do té doby budeme čekat na další systematický výzkum, odhalující tajemství této země, která byla dočasně zapomenuta.

Kapitola čtvrtá

Komunikace mezi světy

Jedno červencové ráno v roce 1911, farmář, peruánský voják a mladý profesor z Yale University se jménem Hiram Bingham, přešli přes křehký most z lián, který vedl přes propast mezi gigantickými kamennými bloky. Vespod propasti, tekla řeka Urubamba, spěchající k soutoku s Amazonkou. Když tři muži zakončili svůj výstup na druhé straně mostu, zachytávají se stromů, které rostly na strmém svahu, objevila se řada teras překonávajících labyrint nádherných bledých žulových trosek. Pod krytem vegetace, mohli vidět fantastickou bezejmennou pevnost, která dominovala děsivým vrcholům Huayna Picchu a Machu Picchu. Od toho dne, Bingham, který byl stíhacím pilotem v první světové válce a později senátorem za Connecticut, se vášnivě upjal na svoji interpretaci původu tajemné pevnosti Machu Picchu, až do své smrti v roce 1965. Pevně věřil, že to bylo Tampu Tocco zmiňované španělským knězem Fernandem Montesinosem v jeho knize „Historie Peru před dobytím“. Montesinos byl první historik, co psal o Peruáncích a byl zodpovědný za prvních studií o mineralogických zdrojích v Andách. Zemřel v roce 1562. Podle Otce Montesinose, dlouho před dynastií Inků, vládli v Andách Amautas, když během panování šedesátého druhého Amauta barbarské hordy napadly jeho říši. V roce 800, vojáci poražené armády odvezli mrtvolu jejich krále do útočiště s názvem Tampu Tocco. Toto útočiště bylo obráceno k pevnosti, ze které Amauta Manco Capac, zaútočil dolů v roce 1300, aby se zmocnil Cuzca a založil inckou říši.

Je to kontroverzní teorie. Existence Manco Capaca nebyla prokázána. Možná to byl legendární hrdina nebo to snad byl jen symbolický název pro dynastii vládců, kteří žili před Inků. Podle ústní tradice, Manco Capac přišel z Tiahuanaca. Takže jsme přeměrování na další zničené město, v tajemné prehistorické minulosti. Mezi roky 1200 až 400 př.n. l., vzkvétala Chavínská civilizace na plošinách severního Peru a zanechala zde na památku umělecká díla věnovaná divokým bohům. Na stejných místech, našli vědci stopy prehistorických stavitelů, kteří postavili pyramidy a kolosální pevnosti z bloků sluncem vypálené hlíny. Nejúžasnější z těchto památek dosud stojí v Tiahuanaku, jihovýchodně od jezera Titicaca. Akry a akry země jsou pokryty zkosenými pyramidami, umělými kopci, řadami monolitů, plošinami, podzemními místnostmi a branami, vytvořenými dvěma pilíři a nadpražím, vytesaným z tvrdého kamene. Slavná Brána Slunce s nápisem, který popisuje astronomický kalendář. Bylo toto místo - Machu Picchu centrem říše? A pokud tyto vznešené větrem ošlehané objekty, zde stojí od věků a nebyly použity jako obytné centrum, jaká byla jejich funkce? A co bylo posláním kultury Nazca, na severním pobřeží Peru? Byla starší než království Chimů, které nám zanechalo impozantní zříceniny Chanchan, kultury Nazca, jejíž původ je neznámý, která zanechala na pouštních pláních, na písku a šterku, gigantické geometrické obrazce - obrysy ptáků, velryb a pavouků, linie, které jsou více než čtyři kilometry dlouhé a které se zdají být udělány tak, aby mohly být nejlépe spatřeny z místa velmi vysoko na obloze?

Nazca je stále záhadou. V jedné rafinované knize „Starobylé ruiny a archeologie“, Sprague de Camp píše: „Když lidé z Tiahuanaca, zmizeli z jihoamerické civilizace, neměli písemnou tradici, nezanechali tam žádné nápisy, které čekají na rozluštění. Neexistuje nic, co by nám pomohlo vysledovat ztracenou historii Tiahuanaca. Události, které nelze zapsat, jsou zničeny až na věky, když ti, kteří si je pamatují zemřou. To je důvod, proč historie incké pevnosti Machu Picchu a záhadné ztracené říše Tiahuanaco, velmi pravděpodobně zůstane navždy nevyřešena v mlhách, které víří kolem tyčících se vrcholů And.“

Zde se musíme krátce vrátit k teoriím Hannse Horbigera, o kterých píšeme v naší knize „Le Matin des magiciens“ (Jitro kouzelníků). Jak víme, Horbiger, který měl svůj okamžik slávy za

nacistů věřil, že civilizovaný člověk žil již v období třetihor. Podle rakouského amatérského kosmologa, podle něhož je teorie „kosmického ledu, v době, než existoval náš dnešní Měsíc, tak bylo šest satelitů tvořených pozůstatky vybuchu hvězdy, přitaženo naší Zemí a ničilo ji v různých geologických dobách. Když se satelit přiblížil, rozpadl se v atmosféře a jeho fragmenty se rozptýlily přes celou naši planetu. Potopa světa a zánik Atlantidy jsou zahrnuty do tohoto rámce. Podle Horbigera, měsíc z období třetihor se rozpadl před 20.000 roky. Všechny tropické země se ponořily, s výjimkou některých vysokých hor, například v Peru a Etiopii. Podle názoru jeho stoupenců, jako odborníků na Inky - Hanse Bellamyho a Arthura Posnanskyho, Tiahuanaco a Machu Picchu jsou z tohoto období. Byla to útočiště pro elity třetihor, která byla v té době těsně nad mořskou hladinou.

Možná, že mezi těmito fantaziemi existují indicie, které mohou být pravdivé, ale názory Horbigera byly zbourány mnoha našimi nedávnými astronomickými pozorováními, tak je nemůžeme přijmout. Tak se omezíme na to, že rychlý výlet do Jižní Ameriky vyřeší některé otázky a objevy na základě studií, které jsou zcela nebo částečně ověřitelné.

Kroniky nám říkají, že asi roku 1526 př. n. l. Inca Huayna Capac, „žijící bůh, syn slunce“, se dozvěděl, že cizí lidé s bledými tvářemi byli viděni u severního pobřeží jeho říše v neobvykle tvarovaných lodích mimořádné velikosti. Ve skutečnosti, přistál Pizarro na pobřeží Ekvádoru v roce 1532 a cestoval na jih přes říši Inků. Ale to, co bylo řečeno Huayna Capacovi o bledých tvářích, mělo dále dlouhou tradici, říká se, že bílí mužové, přišli od moře, v „noci času“. Otec Montesinos dokonce tvrdil, že Peruánci pocházejí ze země Ofir, jako Noemovi pravnucci.

První důkaz senzačního raného kontaktu mezi Jižní Amerikou a Středomořskou kulturou byl objeven poměrně nedávno. Profesor Cyrus H. Gordon, který vyučuje archeologii na Brandeis University ve Walthamu v Massachusetts, věří, že dešifroval zprávu Féníčanů na skále, v brazilské provincii Paraíba. Tento skalní nápis byl poprvé objeven v roce 1872, ale vědci došli k závěru, že je to padělek, protože gramatika se neshoduje s tou, co byla známa z fénických nápisů z té doby. Avšak od té doby, bylo nalezeno mnoho nápisů se stejným stylem na Blízkém východě. Tam, už se zdá, nemůže být nějaká pochybnost o jejich pravosti, alespoň pokud se to týká Gordona. Ten poukazuje na to, že fénické lodě byly pevněji stavěné než Kolumbovy a obepluly Afriku při několika příležitostech. Tak proč by taky nemohly dosáhnout Brazílie?

Toto je jeho text:

„Jsme synové Kanaánu a pocházíme ze Sidonu, města krále. Při hledání obchodních cest, jsme byli zahnáni k pobřeží této vzdálené hornaté země. V tomto devatenáctém roce Hirma, velkého krále, jsme obětovali mladého muže na počest všech mocných bohů a bohyň. Vypluli jsme z Ezeon Geber v Rudém moři, s deseti loděmi. Vypluli jsme na moře společně na dva roky, kolem země Ham. Byli jsme odděleni od zbytku flotily za bouře a snažíme se najít znovu své spolčníky. Tak jsme dorazili až sem, dvanáct mužů a tři ženy, do země, kterou jsem převzal, jako admirál. Velcí bohové a bohyně nám mohou poskytnout svoji přízeň!“

Samozřejmě, že bychom chtěli vědět, co se stalo z těmito Féníčany, když pronikli do vnitrozemí a zda incká legenda o bílých bozích, nesouvisí z jejich přistáním. Budeme-li předpokládat, že byla souvislost mezi středomořskými národy a Jižní Amerikou, celý výklad předkolumbovské historie by měl být přezkoumán. A my bychom nemohli mít tuto možnost ke snění. Když tito Féníčané nebo jejich potomci cestovali přes tajemný nový kontinent, tak se setkali kulturou starší a větší, než je jejich vlastní. Jaké byly následky? Nebudeme hledat stopy dalších setkání těchto lidí v minulosti, o nichž stále víme tak málo?

Poté, co jsme si položili otázku o kontaktech v zapomenuté historii, celá řada objevů a pozorování se náhle spojila do jediné náročné skládky. Po celé délce Amazonky bylo zjištěno, že se keramika datuje přinejmenším do roku 2000 př. n. l. Má opakující se motiv propletených hadů, velmi podobný těm, jaké jsou na starověké blízkovýchodní keramice. Jazyk Indiánů Mahua má funkce, které jsou totožné se semitskými jazyky. Jazyk Quechuas se podobá turečtině.

Spojení Venuše s propletenými hady, se nachází jak v mexickém Codex Borgia, tak v blízkovýchodních nápisech, zejména v Ras Shamra. Aryan bůh světla, Mithra, má hada ležícího u jeho nohou. Trojanský kodex nám říká, že v Mexiku paprsek božského světla stál svisle se vzpřímeným hadem na jeho úpatí. V Bolívii, vědci našli stejné hady a také nápisy připomínající Blízký východ a muži tam nosí turbany. Basreliéf na Itaquatiara de Inga v Brazílii je pokryt nápisy, připomínající ty z Blízkého východu.

Bylo nalezeno více než dva tisíce shod, mezi staroegyptskými slovy a brazilskými nápisy, které vedly C. W. Cerama, aby řekl: „Starší jazyky jsou si tím více vzájemně podobné, čím jsou starší, což dokazuje, že všechny pocházejí z jednoho mateřského jazyka.“

Systematické studium památníku na Itaquatiara ukazuje nejen spojení s Blízkým východem, ale i prvky společné s Velikonočním ostrovem, Mohenjo Darem a Harappou. Mají společný původ? Všeobecná shoda v názoru je, že tyto památky byly zhotoveny před 20.000 nebo 30.000 roky. Co najdeme na tomto basreliéfu? Falický symbol, mandaly v podobě různých květín, kuriózně se podobající indickým mandalám. Opakující se symbol připomínající osmičku: dva hady, nebo dvojité nekonečno. (*Nápadně se to podobá DNA – pozn. překl.*) Konečně, můžeme vytvořit vazbu mezi Itaquatiara de Inga, kulturou Marcahuasi, kterou objevil Daniel Ruzo a kulturou Nazca, kterou studovala Maria Reichová?

Další kultura byla právě nalezena peruánským inženýrem, Augusto Cardichem. Je velmi vysoko v Andách, v blízkosti jezera Lauricocha a musí být alespoň 13.000 roků stará. Pokud byly takové mocné kultury v Jižní Americe, v případě, že navázaly kontakt s vnějším světem prostřednictvím návštěv z Blízkého východu, pak tajemství Jižní Ameriky může být nejpodivnější ze všech těch, kterými se zabýváme v této knize.

Důležité pozůstatky technik starověkých kultur byly během staletí objeveny ještě po objevení Ameriky Kolumbem a nadšení zvědavci, jako Benvenuto Cellini odešli do Mexika, aby se pokusili zjistit, jak andští umělci dělali stříbrné ryby se zlatými šupinami. Nepochybně mu odmítli dát tuto informaci, protože se spěšně vrátil do Itálie.

Kovové předměty datované alespoň 500 př. n. l., stejně jako dekorativní technika využívající práškové drahé kameny a rumělku, byly nalezeny v Peru.

V době Kristově, bylo tavení již známo v Kolumbii a dokonce i platina byla zpracována v Ekvádoru. Dane Paul Bergsoe ukázal, že Ekvádorci byli obeznámeni s práškovou metalurgií. Od roku 1000 př.n. l., řemeslníci Kolumbie, Panamy a Kostariky vyráběli odlitky metodou ztraceného vosku. V poslední době, hlavy některých mimořádně krásných ptáků zhotovené tímto procesem, byly nalezeny v Panamě. Pájení bylo dobře známé a kovové vlákno bylo vyráběno vytlačováním. Původ těchto technik se zdá být v Andách, ale to jen stlačilo problém dále do minulosti. I v případě, že Féničané skutečně přijeli do Brazílie, nemohli je učit techniky, které sami neznali.

Nápadně moderní zařízení pro těžbu a zpracování měděné rudy bylo vykopáno v Cobres, v severozápadní Argentině. Také tam byly vyrobeny různé předměty, jeden z nejzajímavějších je ozdoba ze zvířat a ptáků, sestavených dohromady způsobem Arcimbolda.

V neposlední řadě je třeba se zmínit, že uraeus, symbol moci egyptských faraonů, je také užíván mezi Indiány Campos v Andách. Až do konce osmnáctého století lingvisté tvrdili, že egyptský jazyk byl původním jazykem lidstva. Dnes se musíme ptát, zda jejich studie nebyly v následujícím století podceňovány.

Nyní se pojďme podívat na propojení Jižní Ameriky na Pacifické straně. V současné době bylo prokázáno, že Japonci přistáli na Valdivii (Chile) před asi 4000 lety.

Pokud kultura, kterou vlastnili, obsahovala komplikované techniky a byla esteticky a intelektuálně vyspělá, když existovala v těchto tisíciletích, tak vše vede k tomuto závěru: Jestliže samy o sobě byly tyto rozptýlené kultury zbytkem po mnohem starších kulturách, jako je Tiahuanaco, musíme být při několika příležitostech informováni o existenci světa, mimo velkého oceánu a musíme mít nějakým způsobem začleněnu tuto informaci do našeho světa. Profesor Marcel F. Hornet má nepochybně pravdu, když říká: „Je jeden nesporný fakt, co se objevil. Nádherná kultura, jakou známe, rozkvetla v minulosti v Jižní Americe.“

Ale možná jednoho dne budeme vědět, že duch dobrodružství není mrtvý a je ještě více zemí, skrývajících tajemství, než si myslíme. Rozčarování je výsledkem nevědomosti, nikoli znalostí. Člověk, který chce vědět, zjistí, že každý, kdo jde v jeho stopách balancuje na okraji propasti, ve které spí moc, sláva a znalosti zaniklých světů. Vše je stále udržováno v tajnosti, z Irska, z keltského kmene Numinor, podivně tiché Austrálie, z Lascaux, z Velikonočního ostrova, z pouště Gobi až po Amazonii. Průzkumníci vždy tvrdili, že neznámá kultura v neprozkoumaných džunglích Amazonie stále existuje, nejvíce právě v oblasti ohraničené Rio Xingu, Rio Tapajos a Amazonkou. Město 'X' z tohoto přetrvávajícího romantického snu má být lokalizováno v šířce 19°30' jižní šířky a 12°30' západní délky. V tajemném zápisníku plukovníka Percy H. Fawcetta, který zmizel v této oblasti beze stopy v roce 1925, čteme:

„Odpověď na problém původu amerických indiánů a prehistorického světa budu mít, když stará města sluneční kultury budou znovu objevena a otevřena pro vědecký výzkum. Vždyť já vím, že tato města stále existují.“ Ve skutečnosti, Indiáni řekli Fawcettovi o městě, které bylo ještě živé, obydlené a s nočním osvětlením. Ale nikdo nikdy nevzkročil na tuto „terra prohibida“ (země zakázanou).

Stejně jako plukovník Fawcett, i Alpheus Hyatt byl také mimořádný příklad romantického průzkumníka. Zemřel v roce 1964 ve věku devadesátitří let, poté, co napsal téměř sto knih o Střední a Jižní Americe. Nikdy se nesnažil proniknout do „terra prohibida“, protože byl přesvědčen, že by tam zemřel. Ale píše, že mu bylo umožněno nahlédnout do tajných archivů vévody Medinacelli, které, jak říká, obsahovaly mapy používané Kolumbem. Tyto mapy ukázaly nejen pobřeží obou Amerik, ale také ukázaly detaily vnitřku kontinentu. Verrill a jeho vdova po něm, nikdy váhali o svém přesvědčení, že vysoce rozvinuté kultury existovaly v Jižní Americe, a že důležité stopy po nich ještě zůstaly. Jako většina Verrillových předpovědí, zejména o fénických nápisech a chemických metodách, používaných starověkými Peruánci ke zpracování žuly, které byly ověřeny, potvrzují, že jeho nejtvrdohlavější tvrzení si zaslouží, aby s nimi bylo zacházeno s určitou úctou.

K pamětem plukovníka Fawcett a Verrilla, přidáme dvě informace. Nejsou životně důležité, ale dostali jsme je v průběhu několika posledních let. První byla dodán Miguelem Cahenem, jedním z ředitelů Magnesita S. A. z Brazílie, který se zabývá průmyslovým zpracováním rud, zejména na produkty hořčíku, které jsou používány v metalurgii. Jeden z prospektorů společnosti našel podivný krystal na hranicích „terra prohibida“. Miguel Cahen ho poslal Jacquesi Bergierovi. Rozborem krystalu se ukázalo, že se skládal z mimořádně čistého uhličitánu hořečnatého, s velmi pozoruhodnými vlastnostmi v infračerveném spektru, a že polarizované záření krystalu tohoto typu nebylo nikdy popsáno v mineralogii. Bergier poslal krystal na francouzský „Office national de recherches aéronautiques français“ (Francouzský národní institut pro letecký výzkum), kde odborníci prohlásili, že krystal může být pouze umělého původu. To je materiál, jaký v současné době Magnesita S. A. dosud nikdy neměla.

Druhá část informací se k nám dostala od brazilské novinářky, Cecilie Pajak z novin O'Globo. Podle ní, asi v roce 1958, měl být vydán určitý počet německých válečných zločinců, kteří uprchli do Brazílie. Někteří z nich našli útočiště v „terra prohibida“. Obvykle,

lidé, kteří překročili hranice této oblasti, navždy zmizeli. Ale tito nacisté byli výjimkou. Od roku 1964, jejich rodiny, co bydlely v Brazílii, dostávaly dopisy z vnitrozemí. V dopisech se uvádí, že odesílatelé jsou věznění, ale je s nimi dobře zacházeno. Nesmí říkat, kdo je vězní. Jsou jako rukojmí v nějakém tajném městě z dávné minulosti, o které plukovník Fawcett mluvil s takovým přesvědčením?

Kapitola pátá

O staré čínské vědě

Intelektuální kontakt s Čínou není v žádném případě jednoduchý. I když známe jazyk, je stále obtížné pochopit argumenty a názory těch, se kterými mluvíme. Když jsme psali tuto knihu, evropští fyzikové z „Evropské agentury pro jaderný výzkum“ v Ženevě diskutovali o následujícím problému. Líbil se jim čínský objev „statons“, které představují velký pokrok, nebo to byla prostě jen známá skutečnost, formulovaná v čínském kulturním jazyku? Američtí fyzikové byli z toho zmateni. Takže jsme chtěli, aby profesor Tchi Pen Lao z univerzity v Pekingu a agentury Nová Čína, odpověděl na svoje vlastní prohlášení. Podle těchto zdrojů, představují tyto žulové reliéfy jiné než lidské bytosti nebo spíše potápěče s hadicemi (dýchací přístroje?) Byly objeveny v horách Chu-nan, a také na ostrově v jezeře Tung Ting. Tyto bytosti byly znázorněny buď ve svislé poloze na zemi nebo na povrchu válcových objektů, plovoucích na obloze. Podle těchto zdrojů, jsou reliéfy 45.000 roků staré! To není v rozporu s naší teorií, ale stejně bychom chtěli vědět, jak vzniklo toto datování. Existují různé metody pro stanovení data, když uhlík C14 nelze použít, například termoluminiscence a paleomagnetismus. Nicméně, pokud je nám známo, nebyly nikdy použity tyto metody organizací, jako je Akademie věd v Pekingu, když neodpovídá dopisy, je obtížné si vytvořit úsudek. Doufejme, že tyto informace jsou přesné a vypovídají mimochodem o tom, že čínské mýty se často zmiňují o mimozemských návštěvách.

Nejstarší autentické dokumenty a předměty, které mohou být použity ke stanovení a prokázání úvah o vědě a technice v Číně, pocházejí z prvních tří století křesťanské éry. Mezi minus 40.000 a plus 300 je značná vzdálenost v čase, nejdelší, jakou jsme dosud uvedli v této knize.

Objekty ze slitin hliníku byly nalezeny v hrobech datovaných do druhého století našeho letopočtu. Samozřejmě, že je to nemožné, ale zůstává to jako fakt. Hliník nemůže být vyroben bez elektrolýzy, takže ji čínští alchymisté znali. Jak to, že to bylo možné? To je to, bychom chtěli vědět. V každém případě je zajímavé upřesnit tyto podrobnosti o čínské alchymii. Použili jsme publikaci UNESCO „Historie starověkého světa“, (část III, anglické vydání). Alchymie Číňanů, jejíž kořeny sahají až do velmi vzdálené minulosti, byla zaměřena na transformaci adepta, aby získal tělesnou nesmrtelnost a moudrost, ale výroba zlata tradičním procesem transmutace, byla jen etapa na cestě k získání produktů, které by umožnili adeptovi překonat lidský úděl. Vzhledem k historii dle UNESCO je zřejmé, že alchymistické zlato nebylo určeno na prodej.

První známý alchymistický text je Ts'an - t'ung - čchi. Jako všichni tajní mistři, autor psal pod pseudonymem. V devadesáti bodech, text vysvětluje, jak vyrobit pilulky nesmrtelnosti složitým tepelným procesem v hermeticky uzavřené nádobě, tvaru vejce. Stejně jako ve slavné „Knize proměn“, pojednání používá binární jazyk moderních počítačů. Podmínky Yang a Yin, dualismus, který je základem učení taoismu, lze v něm také nalézt.

Jistý počet alchymistických smluv byl znovu objeven, všechny z prvních tří století našeho letopočtu, ale s odkazem na mnohem starší fakta. Autoři se domnívají, že alchymisté, kteří úspěšně ukončili „Veliké dílo“, stále žijí na „Ostrově nesmrtelných“. Pojďme na to, co lze dokázat.

K dispozici jsou dva nesporné zdroje o čínské vědě. Jedním z nich je kniha Dr. Alexandra Kovdy, ředitele oddělení UNESCO exaktních a přírodních věd. Druhý, kdo se zabýval monumentálními dějinami Čínské vědy, byl anglický historik Joseph Needham, který publikoval Cambridge University Press.

První nesporný fakt, který se objevil, je překvapující. Číňané měli velmi rozvinuté a přesné znalosti seismologie. To je v historii dávných civilizací něco zcela ojedinělého. Byly to

Číňané, kteří vyhotovili taxativní výčet zemětřesení. Přehled začíná v roce 780 před n.l. a pokračuje až do roku 1644 našeho letopočtu. Kroniky říkají, že bohové, kteří přišli z nebe požadovali, aby byl tento seznam vyhotoven, protože bohové měli zvláštní zájem o strukturu zeměkoule. Ale jsou tu i divnější věci, které přijdou. Chang Heng, který se narodil v roce 78 a zemřel v roce 139, vynalezl seismograf. Jeho aparát sestával z bronzové nádoby s klenutým víkem, obsahující centrální sloupec (v podstatě kyvadlo). Ten se mohl pohybovat příčně podél tras v osmi směrech a způsoboval otevírání a zavírání mechanismu. Na vnější straně přístroje, bylo osm dračích hlav, z nichž každá držela bronzovou kouli. Pod každou hlavu, byla ropucha s otevřenými ústy, která byla připravena přijmout kouli, která by spadla. S údaji poskytnutými tímto způsobem, je možné najít epicentrum zemětřesení, pomocí pravítka a kompasu. Nemůže být pochyb o existenci tohoto zařízení, ale možná tam nebylo dost řečeno o jeho možném smyslu. V rámci čínského umění a zvyků v té době, by to znamenalo aplikaci vyspělých vědeckých zásad a předpokládá to znalost struktury zemského pláště, matematiky a dokonce i šíření vln, jejichž původ je neznámý. Každá stopa tohoto druhu výzkumu zmizela po zániku dynastie Han. Proč?

Kovdova kniha obsahuje také zajímavé informace o astronomii Číňanů, která předcházela alchymii a byla tajnou tradicí kněží králů dynastie Chu. Byla to tradice částečně mýtická a částečně historická a historici se neshodují, o které Chu císaře skutečně jde a o které ne. Například, císař Yao je někdy nazýván mytickým a někdy historickým. Byl údajně vysokou autoritou mezi astronomy, ale opět nevíme, zda byl skutečný člověk nebo jen legendární postava. Velmi málo z této tajné tradice dosáhlo na západ. Předpokládá se, že se zaměřili na studium planety, které byly neviditelné, ale byly ve Sluneční soustavě. Od čtrnáctého století před naším letopočtem jsou zaznamenávány systematická pozorování zatmění Slunce, která se zdají velmi stará, v té době, kdy jdeme zpátky do doby, že to je těžké přijmout, protože se vztahují na desítky tisíc let do minulosti. Měli bychom se dozvědět o nich více v případě, kdybychom vlastnili písemné dokumenty, ale velká část z nich byla zničena během tzv. kulturní revoluce, nikoli kulturní revoluce Mao-ce-tunga, ale Wang Manga. Wang Mang, přezdívaný „Uchvatitel“, ovládal Čínu od roku 9 až do roku 22 n. l. Nastolil zvláštní reformy a uložil takové kruté daně na zemi, až byl zavražděn v zimě roku 22. Velké množství textů během vzpoury zmizelo.

Poprvé se nějaké dokumenty našly ke konci druhého století našeho letopočtu, téměř o 200 let později. Obsahují teorii, odkazující se na pradávnu tradici, že: Kosmos se neskládá z hmoty a že hvězdy a planety plavou v nekonečném prázdném prostoru. Tato teorie je velmi blízká k modernímu pohledu a je naprosto jedinečná pro toto období. Z roku 5 existuje také přístroj, které napodoboval vesmír, sledoval Slunce na jeho oběžné dráze a umožnil předpovídat zatmění. Ve třetím století, již byly předpovědi zatmění velmi přesné. Na konci čtvrtého století, Číňané dosáhl stadia, kdy byli schopni předpovědět, zda zatmění Slunce bude celkové nebo částečné. To vše je jasně potvrzeno studií Josepha Needhama a Alexandra Kovdy. Tento nebeský strojek (výraz je od Josepha Needhama) měl zcela originální použití. Lišil se od soudobých přístrojů v Alexandrii a od pozdějších přístrojů v Evropě ve svém systému souřadnic, které jsou založeny na deklinaci a ekliptice. Čínské přístroje daleko více připomínají moderní teleskopy, než mechanismy starých Řeků nebo dokonce ty z evropského středověku.

Podíváme-li se na věci z našeho pohledu, musíme přiznat, že máme co do činění s tajnou vědou, která se vyvíjela velmi odlišně od astronomického výzkumu v Evropě. Měli bychom také poukázat na to, že magnetismus byl známý již od prvního století n.l. a používal se pro orientaci, i když kompas byl vynalezen až o století později. Ale lžíce ve tvaru magnetky opírající se o obraz Ursa Maior, orientované na jih jsou popsány již v prvním století. Jsou také pokládány za neuvěřitelně staré, datují se do let nesmrtelných alchymistů, o kterých nic nevíme .

Tyto výzkumy se zdají být spojeny s vyspělou matematikou a úzce souvisí s taoistickou magií. Z druhém století n. l., pocházejí „Vzpomínky na tradice matematického umění“, které spojuje tajemství čísel s taoistickými záhadami.

Na praktické úrovni, dědicové matematické tradice vymysleli počítadlo „abakus“ v době Ježíše Krista. Na rozdíl od jiných vynálezů se nedostalo na západ, kde bylo objeven také, nezávisle na sobě.

Všechny popisy vědeckého vývoje v prvním tisíciletí před naším letopočtem se odkazují na magická zrcadla. Některé z těchto zrcadel, jak se stále předpokládá, existuje v soukromých sbírkách. Nechápejte, jak byla vyrobena nebo to, na co byla používána. Jsou to zrcadla, která mají velmi složité vystouplé reliéfy na zadní straně zrcadla. Když přímé sluneční světlo dopadá na zrcadlo, tyto vysoké reliéfy, které jsou odděleny od povrchu odrazové plochy, se stanou viditelnými. To se nestane při umělém osvětlení. Tento jev je vědecky nevysvětlitelný. *(Pozn. překladatele – pravděpodobně se jedná o hologram.)*

Také další vlastnosti jsou připisovány těmto zrcátkům. Pokud jsou nastaveny v párech, které předávají si obrazy, jako v televizi. Podle našeho nejlepšího vědomí, nebyl učiněn žádný pokus pro kontrolu. Specialisté UNESCO vysvětlily, že vlastnosti těchto zrcadel jsou způsobeny „malé rozdílem v zakřivení“ (?) a jsou spíše zdrženliví o jejich dalších vlastnostech. Pokud by bylo možné prokázat, že tato zrcadla obsahovala tištěné obvody a sloužila ke komunikaci, pro existující vyspělou technologii ve starověké Číně, bylo by to vysvětleno.

Konečně, podle našeho názoru, konečný a zásadní důkaz o existenci vyšší vědy ve starověké Číně je poskytován I-ťing. Bylo by třeba několika svazků, velikosti této knihy, k vysvětlení významu I-ťingu do detailů. Zde se zmiňujeme jen o tom, co považujeme za důležité, protože C. G. Jung ve své práci tomu věnoval prvořadý význam.

Co je to I-ťing neboli Kniha proměn? Je to kniha, v níž jsou popsány všechny situace, ve kterých se člověk může vyskytnout. Jsou zde metodicky vyjmenovány. To je také jakési orákulum, které umožňuje komukoli, aby zjistil, co se přesně stane v okamžiku, kdy konzultuje orákulum. Kód, který určuje, která z těchto náhod je to možná, je starý asi 4000 roků, je nemožné, stanovit jeho přesné stáří. Je založen na binárním systému, jako jsou dnešní počítače. Toto „Zařízení pro sebepoznání“ přesně funguje ve spojení s paranormálními jevy. Stejně jako při parapsychologických experimentech amerických psychologů Rhina a Soala, je porušení zákona pravděpodobnosti jakýmsi předmostím mezi minulostí a budoucností. Je nesporné, že odpovědi orákula jsou rozumné. Pokud jen zlomek z nich by byl triviální, tak výzkum věnovaný I-ťingu by měl uklidňující význam, univerzální znalostí by jistě byly pokročilé.

Zajímavá věc, na rozdíl od paranormálního aspektu tohoto jevu, je použití binárního kódu a také důvtipná klasifikace všech lidských problémů bez omezení počtu typických situací. To znamená, že abstraktní myšlení bylo tehdy jistě rovno nebo lepší, než u jakékoli známé kultury, v roce 2000 př. n. l. A pokud budeme rekapitulovat čínské úspěchy - výrobu hliníku, seismografii, astronomii a kosmologii, syntézu zlata, magická zrcadla a I-ťing, uvědomujeme si, že tam byla absolutně originální původní Čínská kultura, a že byla zcela technicky orientovaná.

Tato kultura samozřejmě vyvolává řadu otázek o minulosti, ale také vyvolává některé otázky o současnosti. Pokud Číňané měli obrovskou schopnost abstrakce spojené s neuvěřitelnými technickými schopnostmi od nejvzdálenější minulosti, nebyla to Čína, kdo rychle mohl ovládnout svět? Proč vzestup západu vyhrál nad touto mocnou kulturou?

V tradicionalistě to vysvětlit tím, že taoismus se rychle zvrhl na šarlatánství, a že spojení s „nesmrtelnými“, bylo přerušeno. Materialisté, jako je Joseph Needham a Alexander Kovda, říkají, že proletariát se nechal zotročit, a že Číně ušla šance průmyslové revoluce a vše zakončil říjen 1917. (VŘSR?)

Žádná z těchto odpovědí není zcela vyhovující. Ale chceme-li pochopit pýchu současné Číny, musíme se vrátit ke starým pramenům a snažit se najít důvody pro pradávnou sebeúctu a prastaré ospravedlnění ambicí, k ovládnutí světa.

Kapitola šestá

Výlet okolo Numinoru

Numinor - Atlantida severu, keltská Atlantis, není zdaleka tak slavný, jako samotná Atlantida. Přesto toto jméno stále evokuje některé literární ohlasy v anglosaských zemích, neboť bylo použito jako základ pro dvě rozsáhlé nápadité trilogie: „Útěk z tiché Planety“, od C. S. Lewise a „Pán prstenů“, od J. R. R. Tolkiena. Přesto pro každého, kdo četl tyto nádherné knihy, zůstává Numinor nejasným symbolem města, soustředěným okolo bohaté nordické kultury.

My ani neznáme, geografickou polohu tohoto centra, ale pokud bereme ságy vážně, zdá se velmi pravděpodobné, že Keltové museli mít své Atény nebo svůj Řím. Nevíme nic o jeho založení nebo jeho pádu. Bylo to mýtické město z onoho světa? Jak si můžeme být jisti? Můžeme zkoumat historii starověkého Irska podle stop Numinoru, ale žádné nemůžeme najít. Nicméně, se chystáme objasnit historii Irska, jak se traduje v symbolické formě a pochopit ji na základě psychoanalýzy, abych tak řekl.

Po potopě světa, ostrov, který se později stal Irskem, byl nejprve ovládnut královnou a kouzelnicí Cesair (reinkarnace Kirké). Cesair a všichni její lidé byli zahubeni kolem roku 2640 př. n. l. Princ Partolan, který přišel z Řecka, přistál v Irsku s čtyřicetými muži a 24 ženami. Irsko se původně skládalo z jediné planiny, se třemi jezery a devíti řekami, ale Partolan ho rozšířil a poté již mělo čtyři planiny a sedm nových jezer. Partolanovi společníci se rozmnožovali a během 300 let, jich bylo již pět tisíc, když tajemná epidemie všechny zahubila, během svátku Beltine. Jejich společný hrob je na kopci Tallaght, nedaleko Dublinu. Kolem roku 2600 př. n. l., kmen „Synové Nemed“ (toto jméno znamená posvátný), kteří přišli ze Skotska, přistáli na ostrově, který považovali za neobydlený. Další skupina přistěhovalců tam přistála asi v roce 2400 př. n. l., v den Lugnasad (1. srpna), což je třetí velký svátek keltského roku. Většina z nich patřila k Fir Bolg (muži z Belgie?), jiní se nazývali Gaileoin (Galové?), další Fir Domman (Dummonové z Velké Británie?). Nakonec přišli Tuatha De Danann, božského původu, kteří pocházeli ze „západního ostrova“ (Atlantida?), kde studovali magii. Přivezli spolu své talismany. Meč ‚Nuada‘, kopí ‚Lug‘ s ‚kotel ‚Dagda‘ a kámen osudu ‚Fal‘ s ‚, který vykřikl, když na něj usedl legitimní král Irska. Tito všichni útočníci museli bojovat s rasou obrovitých gigantů, kteří původně obývali Irsko. Někteří z nich měli jen jednu nohu, jedno oko a jednu ruku, jiní měli hlavy zvířat, obvykle koz.

Tato monstra byli Fomoiri. Vypukla válka mezi Tuatha De Danann a Fir Bolgem. První bitva byla vybojována u Moytura (Mag Tuireadh, na „Planině pilířů“, tj. menhirů), v blízkosti Cong, v dnešním hrabství Mayo. Tuatha De Danann byli vítězové. Během bitvy, jejich král Nuada přišel o pravou ruku. Šikovná léčitelka Diancécht - irská bohyně léčení, nahradila ztracenou ruku umělou stříbrnou, ale Nuada, pak zvaný „stříbrná ruka“, byl nucen odstoupit. Byl nahrazen Bresem (šikovný), synem Elatha (moudrý). Král Fomoiri a bohyně Ériu De Danann (neznámá irská bohyně) se vzali. Dvě nepřátelské rasy tak utvořili manželská spojení. Bres se oženil s Brigit, dcerou Dagdy, zatímco Cian, syn Diancehta se oženil Ehniú, dcerou Balora „d'ábelského oka“. Ale Bres byl odporný tyran. Zatížil zemi daněmi a nucenými pracemi, opovrhoval Caírbrem, synem Ogma, největším hrdinou De Danann. Bres musel odstoupit po sedmi letech a pak Nuada opět nastoupil na trůn, jeho pravá ruka mu vyrostla od zápěstí, pomocí dovednosti a zaklínání Miachem, jedním ze synů Diancehta. Tím způsobil Miach otcovu žárlivost a byl jím zabit.

Nicméně, Bres svolal tajnou radu ve svém podmořském příbytku. Přesvědčil Fomoiri, aby mu pomohli vládnout nad De Danann v Irsku. Přípravy na válku trvaly sedm let. Během této doby, vyrůstal Lug, zázračné dítě, „mistr všech umění“. Lug zorganizoval odpor proti De Danann, zatímco Goibniu, bůh řemesel, vykoval pro ně zbraně a Diancécht udělala zázračnou

fontánu, která vyléčila rány a oživovala mrtvé bojovníky. Ale špioni od Fomoiri ji objevili a jako neužitečnou ji zahrnuli hromadou kamení. Po několika soubojích a potyčkách, nastala velká bitva v Moytura na severu (rovina Carrow, v blízkosti Sligo). V průběhu zoufalého boje, bylo zabito mnoho hrdinů. Balor „dábelské oko“ zabil Nuada svým smrtícím pohledem. Pak Lug vystřelil obě Balorovy oči svým kouzelným prakem. Početně snížení a demoralizovaní Fomoiri ustoupili a byli vyhnáni. Bres byl zajat a panství obrů na ostrově bylo rozbito.

Moc De Danann rychle poklesla. Dva bohové z říše mrtvých, Ith a Bilé, kteří přistáli u ústí Kenmare, zasáhli do politické moci vítězů. Mil, syn Bilé, se vrátil ke svému otci v Irsku, v doprovodu osmi členů jeho družiny. Přijeli 1. května, stejně jako první útočníci. Na cestě do Tary, potkali tři bohyně v pořadí: Banba, Fodla a Ériu. Každá z nich se ptala druida Amergin, Milova věštce, na pojmenování ostrova. Ostrov byl nakonec nazýván Erinn (genitiv od Ériu), protože tato se zeptala poslední. Po dalších krvavých bitvách, v nichž naposled Manannan, syn mořského boha Ilyr (oceán) zasáhl a král Tuatha byl zabit třemi žijícími syny Mila. Pak byla uzavřena mírová smlouva, když se Tuatha vzdal ostrůvku Erinn a odešel do záhrobí. Všichni na oplátku slíbili, že na památku obětí bude věnován náboženský kult. To je doba, kdy v Irsku údajně začalo náboženství.

Toto vše je mýtus. „Nicméně, neměli bychom považovat mýtus jen za hloupé pohádky lidské mysli, při vypořádání Pascalovy slavné zrádné pravomoci, ale spíše za operační techniku se stejnou epistemologickou hodnotou, jako má matematika. Pak bychom mohli, poučení z historie, lépe pochopit, proč je historie k prasknutí naplněna mýty, které se neodvažují mluvit svým jménem. Měli bychom pochopit Kelty a jejich duševní postoj.“ (Jean Markale.) Takže musíme jít přes mýty, když se budeme snažit dosáhnout Numinoru.

Cesta je dlouhá. Začneme od začátku. V keltské mytologii zjistíme přesnou a dokonale racionální chronologii, která je založena na dvou neoddělitelných principech života a smrti, kdy oba jsou spojené se zemí, jako jejich nevlastní matkou. Člověk prochází na Zemi třemi etapami: narozením, životem a smrtí. Na keltské medaili je každá z těchto fází zastoupena koňskou hlavou. Tři hlavy jsou naprosto shodné, což ukazuje na druh spojení mezi fázemi.

Voda je úzce spojena se zemí (a podzemím). Jedná se o prvek kapalina, ve směsi s tellurickým prvkem a posvátnou vlastností těchto prvků, které se vzájemně podobají. Zpočátku nebyla na zemi žádná zvířata a půda přinášela jen sporou výživu. Ale „jeden osamělý“ přijal návštěvu duchů, kteří přišli odjinud. Poradili mu sestoupit k matce mořských živočichů. On následoval jejich rady a skočil do vody. Když se vrátil, přinesl s sebou zábavu, nikoli rybu, (Kuriózní skutečnost) a zároveň přinesl radost, jako dárek pro své kolegy - muže.

Keltský bůh potravin, Aryaman (etymologicky ochránce Aryas neboli Indoevropan), hraje dvojí roli, spíše jako starověký římský bůh Janus. Existuje také ve starověkém perském Mazdaismu. Ale jeho ambivalentní poměr - jeho dobročinnost na rozdíl od teroru, který někdy inspiruje, v perském kultu chybí. V perském náboženství jsou dvě síly proti sobě: duch dobra Ahura Mazda a duch zla Ahriman, který také reprezentuje sílu temnoty. Tato opozice je také nalézána v jejich umění, především na fasádách budov, kde architekti užívají kombinovaných účinků světla a stínu, pomocí reliéfů a dutin. Mnoho achaemenidských památek to dosvědčuje. Můžeme si snadno představit, že budovy Numinoru měly stejné vlastnosti.

Ale další prvek, Měsíc, jehož kult je doložen v těchto dávných legendách, je spojován s vodou a zemí. Stejně jako všechny národy starověku, Keltové neuctívali Měsíc ze svých vlastních důvodů, ale protože hrál roli ve všech oblastech jejich života. Za prvé, měl vliv na růst rostlin, pak na ženskou menstruaci a nakonec na příliv a odliv. Kromě toho, Keltové jako první získali přesné cykly času, z měření fází jeho vzrůstu a ubývání.

Takže první náboženství byla spojena s naší planetou a jeho satelitem a voda v nich hrála zvláštní roli. Ponoření do vody symbolizuje návrat k nevyvinutému stavu, vývoji z vody, kosmogenní gesto stvoření.

Vzhledem k této stálé interakci, tmavý podzemní svět, který původně inspiroval pochopitelný děs, postupně ztrácel svou hanbu, jako království mrtvých Mag Mell, šťastná pláň Elysejských polí a Tir na n'og, země mládí. Ale od určitého okamžiku, který nelze zjistit, bohové podzemí a mořských hlubin byli nahrazeni jinými, kteří přišli z vesmíru. Je možné, že tato substituce označuje pozdvižení a dobytí. Útočníci jsou synové Mila, který si podmanil Tuatha De Danann. Užívali svoji obrovskou sílu po třicet století. Chcete-li si vytvořit určitou představu o jejich síle, musíte se podívat na žulové pevnosti a hradby na pobřeží Irska, které byly roztaveny do hloubky 1 stopy, zbraněmi s účinky nápadně podobnými laseru nebo termonukleární reakci.

Jejich odchod byl spojen s trestnou činností, jako v mýtu o židovsko - křesťanském pádu (Sodoma a možná i v mýtu o zmizení Numinoru). Trestný čin měl být spáchán Moriganou (démon noci), dcerou Boann (věčného) nebo Ernmas (vrah), také nazývaným Bodb (vrána). Může to být také tak, že bohové slunce zvrátili rovnováhu ve prospěch požáru a následně (z jiného hlediska) smrti.

Ve skutečnosti, i když ve velkých kulturách Řecka a Asie, Slunce vždy vycházelo z přednostní role stvořitele a symbolizovalo vítězství ducha nad hmotou, je fixně spojeno s poklesem a zánikem, takže i když člověka zplodí, tak ho také pohltí. Nicméně, Lug, nejvýznamnější keltský bůh Slunce, hraje především charitativní roli a má vynikající vlastnosti. Je nesporným pánem umění míru a války. Je to stylizovaný Sahildanach (doslovně - polytechnik, kovář, tesař, básník, válečník, historik, kouzelník). Ztělesňuje všechny nejvyšší aktivity kmene. Má magické kopí, kterým ze své vlastní vůle udeří na nepřítele, který ohrožuje boha. Jeho lukem je duha a Mléčná dráha se nazývá v Irsku Lugovo oko. Zář jeho tváře je taková, že nikdo se mu nemůže podívat do tváře, a to připomíná fenomén zvaný Sláva Páně v Bibli a velkou galaxii ve sci-fi románech. Také má některé funkce Merkuru a neměli bychom zapomínat na katastrofální důsledky jasu a tepla v mnoha řeckých mýtech, včetně toho o Ikarově pádu.

Dagdu nemůžeme srovnávat s okem, ale fascinuje lidi jako bůh hudby. Na jeho kouzelnou harfu hraje melodie spánku, smíchu a smutku a jeho posluchači spí, smějí se a pláčou. To poněkud připomíná vliv některých hudebních motivů v Indii. Některé z nich mají dokonce sílu zabíjet ty, kteří je slyší, pokud jsou přehrávány v určitém čase.

Potom synové Mila zkrotili destruktivní oheň a obrátil ho na dobročinnou moc, mírová smlouva se zdála být uzavřena mezi nimi a podzemními bohy. Ti našli útočiště v temných oblastech ve středu Země, ale stále se v pravidelných intervalech vraceli k povrchu a účastnili se na životě lidí, viditelně nebo neviditelně, ale vždy hmatatelně.

Ale Keltové stále čekají (pokud ne zrovna na spasitele či Mesiáše) na předem stanovenou bytost, Galaada, který bude určovat přesný význam každé akce, takže funkce budou obnoveny. Pro posvátný svět je to dvojznačné. Každá věc, která má samozřejmě svoji vlastnost a sílu nebo naopak plodí dobro nebo zlo, v závislosti na orientaci, kterou přebírá, nebo ke které je náchylná.

Když vezmeme v úvahu, jak velký význam Keltové připisovali mýtům, tak si uvědomíme, že to nejsou jednoduše jen bajky. Představují všechno to, co je pravý opak „Logos“ u Řeků a „Historia“ u Římanů. Podle křesťanů, víry, které nesou ospravedlněny podle Písma svatého a tedy bez jakéhokoli základu, se mohou odmítnout, protože je jen velmi málo událostí, které nejsou odůvodněny Písmem svatým.

Po velmi dlouhou dobu, byly mýty předávány ústně z generace na generaci. Nejstarší irské texty, které tvoří základ jejich folklóru, jsou datovány do pátého století před naším

letopočtem, i když někteří nadšenci by je chtěli zařadit mnohem dále zpět. Je pravda, že nebylo prokázáno, že zde nejsou žádné Bretaňské rukopisy, které musely být zničeny během normanské invaze. Je pravděpodobné, že tyto rukopisy, psané v barbarském jazyku, kterému nikdo mimo ostrov nerozuměl, byly vyhozeny nebo zničeny poté, co přišly do majetku klášterů.

Nevíme přesně, jak daleko do minulosti tyto legendy jdou. Jejich původ se ztrácí v mlhách Indoevropského a autochtonního pravěku (většina dochovaných textů je psána v gaelštině nebo velšsky).

Posledním útvarem z keltských mýtů je cyklus o Artušovi a rytířích kulatého stolu. I v této pozdní formě, symbolika zůstává nejasná a navíc křesťanská morálka tam často přidává heterogenní prvky pohanských legend. Ty jsou zabalené v tajemství podle principu, že mají být esoterické. „Obyčejní lidé by nikdy neměli mít přístup ke znalostem,“ řekl Taliesin, legendární Velšský bard ze šestého století. Některé rukopisy byly ukryty na bezpečném místě, buď aby se zabránilo jejich vzetí do rukou obyčejných lidí nebo možnosti jejich zabavení útočníky nebo zloději. Čas od času uslyšíme z tajného depozitu nebo skladu rukopisů něco, co vyšlo náhodou na světlo, po nějakém intenzivním výzkumu.

Jeden z autorů této knihy se přiblížil k nalezení jedné z těchto skrytí, když prošetřoval kult Alkar-az v Rennes v roce 1938, ale nakonec mu byl k němu zamítnut přístup. V průběhu posledních několika staletí, mnoho učenců se snažilo interpretovat rozsáhlou keltskou literaturu. Různí odborníci, včetně Georgese Dottina, který věnoval několik knih analýze textů a literárních a historických komentářů k nim.

Mnoho spisovatelů, kteří byli inspirováni keltskými legendami, například Numinorem, mají zkreslené informace. Dezinformace tohoto druhu byly pravděpodobně vyrobeny proto, že studium této kultury, která předcházela příchodu Řeků do západní Evropy a jejího dobytí Římany, bylo po velmi dlouhou dobu opomíjeno. Po celá staletí, zatvrzelí helénisté a latinisté se to snažili úplně popírat, že si podmaněné národy udělaly jakýsi příspěvek k mytologii nebo aby se minimalizovaly jejich skutečné zásluhy a význam problémů, které se pěstovaly ještě dlouho, v průběhu dvou tisíc let. Historici opovrhovali obyvateli Irska do takové míry, že často byli zmateni Cimbriany, kteří mají úplně jiný původ, i když se křížili s oběma kmeny Keltů a Germánů.

Toto spiknutí pokračuje ještě dnes, takže již nebude žádné riziko, poškozující lesk kultury, rozptýlené v Galii Juliem Caesarem a jeho nástupci a také křesťanskými evangelisty. Naštěstí, a to zejména od devatenáctého století, nezaujatí učenci se snažili, o alespoň částečnou rekonstrukci civilizace, která nás opravňuje k domněnce o existenci Numinoru a přesně určuje, kde se nacházel. Eugen Pittard, který byl velmi opatrný, nepředkládá teorii Brocy a Dieterleho, že kolébka keltských národů byla umístěna mezi pohoří Harc a Českomoravskou vrchovinu. Od počátku druhého tisíciletí před naším letopočtem, Keltové migrovali a rozdělili se do skupin. Po několika staletích, jedna skupina dosáhla Malou Asii, kde byli řečtí kolonisté s názvem Galatští (odtud je název předměstí Istanbulu, Galata). Nově příchozí také založili městečko Ancira, nyní moderní Ankara, v centru Anatolie.

Ale z důvodů již uvedených, jejich úspěchy a vliv na kulturu v této oblasti byl umenšen nebo zcela ignorován. Klasičtí autoři zmiňují galské útočníky z Itálie a Delf, ale především zdůrazňují jejich krutost, která hrůzou zasáhla domorodé obyvatelstvo, jako kdyby autochtonní národy nebyly vždy zastrašeny, když cizinci nebo barbaři napadli jejich zemi.

V letech 950 až 700 př. n. l., v Hallstattu neboli rané době železné, keltský kmen vyrazil z pohoří Harc a rozprostřel se západně. Jedna skupina se usídlila v Galii, jiná prošla přes Holandsko, Belgie a až do povodí Seiny, pak dosáhla Skotska a Irska.

Přesný původ Keltů je již dlouho předmětem diskuse. Mohlo se stát, že oblast mezi Harcem a českými lesy, byla jen setkáním kmenů, které přišly odjinud.

Vzhledem k tomuto šíření a křížení, to bylo jen místo v tomto obrovském tavícím kotli, protože charakteristiku keltské rasy nelze s jistotou určit. Byli to tzv. „krátkolebí“, ale tato funkce se ztratila v průběhu staletí křížením s domorodými národy, které bylo napříč Skandinávií, na Pyrenejském poloostrově, v Itálii, Besarábii, Polsku atd.

Kolem roku 5000 př. n. l., jsme narazili na legendu, jako byl příběh o Akpallusovi. Podle tohoto mýtu, Fomoiri (fo = pod, mor = velký nebo moře, tj. tellurická a Atlantská moc) byli bojovníci. S jednou nohou, jednou rukou a jedním okem, s hlavou kozy, koně nebo býka, byli plazi, jako démoni, kteří se již usadili v Irsku, když tam přišli první osídlenci. Každá nová vlna příšleců, ať už po námořní nebo vzdušné trase se s nimi srazila, aniž by byli schopni je vyhladit. Znovu se jedná se o Akpalluse, ale bez jejich potápěčských obleků.

Jejich jazyk se rychle rozdělil do dvou skupin: keltské nebo gaelské a cymrické. Gaelštinou se mluvilo hlavně ve skotských horách a Irsku, kde se utvořily dva dialekty, které se postupně začaly od sebe navzájem lišit. Ale navzdory vzdálenosti, najdeme mnoho jejich kořenů v jazyku pahlavi a dokonce i v moderní perštině.

V prvních staletích křesťanské éry, Keltové používali písmo s názvem „Ogam“, které bylo založeno na latince a sestávalo z kolmých a šikmých čárek, nad a pod přímkou. Později se většinou používala latinka. Ale i když jsou pochybnosti o jejich kultuře, vojenská organizace byla vysoce respektována. Jejich jízda, vozy, jejich opevněné tábory a především jejich železné meče děsily jejich protivníky již kolem roku 1000 př. n. l. Ale vojenská organizace tohoto druhu předpokládá jistou technologii. Chcete-li soudit podle pohrdání, s nímž se historikové vyjadřují, Keltové nedali vůbec žádný příspěvek vědě nebo technologii. To je přinejmenším divné. Historie UNESCO uvádí, že koně keltských armád byli od počátku okováni podkovami. Sériová výroba podkov v množství desítek tisíc přirozeně předpokládá celé odvětví, o kterém bychom rádi věděli mnohem více. Je pravda, že byla objevena laténská osada v centru keltské kultury, ale tato vesnice, která se datuje do roku 500 př. n. l., tj. o 2000 let později, než nás zajímá, se nachází na břehu jezera Neuenburg ve Švýcarsku. Je nepravděpodobné, že to je místo, kde bychom měli hledat Numinor, který byl zřejmě přístavem. Zdá se, že keltská civilizace, místo rozkvětu, zmizela záhadně do temnoty, ze které přišla. Protože měla technologii zpracování železa a mocnou vojenskou organizaci, vědci jí museli připsat k určitému kulturnímu směru, který je známý jako „západní halštatská kultura“. Poté se vliv keltské výroby projevuje i v jiných zemích, zanechal svou stopu v kultuře laténské, která, jak již bylo zmíněno, byla lokalizována ve Švýcarsku.

Ale dříve před tím Keltové, stejně jako všichni obyvatelé Evropy, prošli těžkým obdobím. Během postglaciální éry, byla země pokryta lesy, v nichž byli volně žijící medvědi. V tomto nepřátelském prostředí, ale stále nemohli praktikovat zemědělství, které vyžaduje určité zabezpečení. Takže zůstali na nějakou dobu ve fázi lovců a sběračů potravin. Jednou z vynikajících předností jejich způsobu života bylo zkrocení koní. Stejným způsobem, jak později používali železo na podkovy koní, nahradili kovové nástroje, původní primitivní kamenné a pazourkové nástroje. Ale přesto pokračovali v práci v pazourkových dolech. Dobře zachovalý příklad takových dolů byl nalezen u Spiennes (Belgie). Byl více než 30 stop hluboký, s chodbami, jako úzké potrubí, nimiž se člověk se svými nástroji mohl jenom ztěží protáhnout.

Hutní dovednost Keltů je doložena mnoha kovárnami, které byly nalezeny v Galii, a to zejména v Lorraine, Burgundsku a Bretani, kde také byly nalezeny železné řetězy, které se používaly pro kotvení jejich lodí v době, kdy Římané stále používali konopná lana. Jejich kováři znali procesy, které umožnily vyrobit jejich zbraně velmi tvrdé. Věděli také, jak zpracovávat stříbro.

Nyní všechny tyto aktivity svědčí o organizované společnosti, tj. městských centrech nebo alespoň velkých městských aglomeracích. Etapa hliněných chatrčí byla zřejmě zapomenuta.

Po lacustrianských osadách domů, postavených na kůlech, musela být stavěna města v blízkosti velké nekropole, jak o tom svědčí megalitické památky. Všechny se nacházejí v okolí Severního moře, Atlantského oceánu a ve střední Evropě.

R. Grosjean, badatel v „Centre national de la recherche scientifique“ (Národní centrum pro vědecký výzkum), našel pozůstatky starobylých staveb, které mohou být datovány do druhého tisíciletí před naším letopočtem, ve Filitose na Korsice.

Čepy a drážky, které byly nalezeny na vztyčených kamenech, zejména u Stonehenge, naznačují, že Keltové měli architektonické dovednosti a museli stavět kamenné domy. Byli experti v několika dalších uměních, znali hrnčířství a pletli bohaté tkaniny pro svá roucha. Musíme si také uvědomit, že používali jantar („elektron“ u Řeků), který byl znám od Baltu ke Středomoří. Keltové zpracovávali tuto fosilní pryskyřici, která byla mízou nějakých stromů, ponořených podle Tacita do vody. Používali ho na ozdoby, ale jantar byl také ceněný jako prostředek profylaxe. Mysleli si, že ochrání lidi proti některým nemocem a má určité terapeutické vlastnosti.

Techniky byly předávány ústně, stejně jako mýty a byly pravděpodobně výsadou kněží. To sestávalo z jakéhosi cechu přírodních a duchovních filozofů - Druidů. I když žádná z jejich doktrín a nic o jejich činnosti nebylo zaznamenáno v písemné formě, víme o nich z knih několika latinských autorů, včetně Diogena Laertia, Julia Caesara, Strabo, Tacita a Plinia staršího. Kromě toho, máme o nich informace v některých životech svatých a samozřejmě z keltských ság.

Zdá se, že jejich bratrstvo souvisí se záležitostmi kouzelníků zoroastrijského náboženství a také trochu s věřícími ve védská dogmata. To není překvapivé, když si vzpomeneme, že Keltové, Peršané a indiští Árijové všichni patří do velké Indoevropské jazykové a kulturní rodiny. Řecká větev se naopak sloučila a smísila svoji víru s kulturní bází poskytnutou Kréťany, lišícími se od těchto kmenů, stejně jako Římané, kteří byli současně žáci Řeků a dědici Etrusků.

Takže originalita Druidů spočívala především v jejich uctívání přírody a jejich obřadech, které byly spojeny s ročními obdobími. Kromě toho, v souladu s Římany, neměli žádné chrámy, ale shromáždňovali věřící na mýtinách v lesích.

Byli velmi uctíváni. Král zakázal mluvit, když mluvil jeho Druid. Druidové sloužili svým panovníkům jako političtí poradci, jako lektoři vychovávali mladé šlechtice a provozovali lékařství založené na léčivých účincích některých rostlin. Byli nápomocni při své slavnostní funkci u bardů - zpěváků liturgických hymnů, chválicích slavné hrdiny. Kromě toho měli okultní moc. Říká se, že konali zázraky, když komunikovali s duchovními silami ze záhrobí. Věřili v nesmrtelnost duše a převtělování duší a prorokovali, ačkoli to mohla také být funkce druidské esence, o níž je známo jen málo. Jasnovidci a obětní kněží jim také pomáhali. Ale oběť nebyla stejná jako upálení, jak se často věřilo. Konala se se souhlasem vybrané osoby a byla dokonce považována za privilegium. Podle Jeana Markale, to byla „duchovní operace“, během níž se obětovaný člověk osvobodil v postupných etapách od pout, která ho vázaly a pokusil se stát znovu jedním s božstev, dokonalou bytostí.

Obecně platí, že máme pouze nepřímou představu o rozsahu jejich znalostí a jejich zvycích. Ale některé zvyky se dochovaly až do dnešních dnů, zejména oslava některých svátečních dnů, které byly přijaty křesťanstvím. To se týká Dušiček, jarních prázdnin, což bylo mnohem dříve, než náš 1. květen a také svátek svatého Jana neboli svatojánská noc. Totéž můžeme říci o některých vánočních zvycích. V této zimní době, podobně jako Keltové máme zvyk zdobit své domy, zejména vchody jmelím a modlit se k bohu o prosperitu. Více než 1500 let poté, co Římané zakázali Druidismus (zvláště poté, co byli přivedeni ke křesťanství), se Němci dozvěděli o této tradici, která trvá v mnoha oblastech, jako je například Alsasko. Avšak, na mnoha místech, kde bylo jmelí málo, ho nahradili jedlí nebo borovicí. Brzy se tento zvyk rozšířil na celou Evropu a přistěhovalci je dokonce vzali i do Ameriky. Dnes zasáhl i Asii a

dokonce i v muslimských domácnostech se rozsvěcují vánoční stromy, pod nimiž jsou položeny dárky, aniž by s tím spojovali nějaký náboženský význam. Ve skutečnosti, je tento zvyk striktně znesvěcen a je tolerován pouze křesťanstvím.

To vše vypadá tak, že jsme daleko od Numinoru. Nicméně, aby byla věrohodná existence města, o kterém nemáme žádnou stopu, ale pouze nádherné chvalozpěvy v legendách, museli jsme vám dát nějaké důkazy o kulturní, umělecké a intelektuální úrovni keltské společnosti, abychom prokázali, že její existence byla přinejmenším pravděpodobná.

Byl učiněn pokus spojit název tohoto města s poměrně podobným názvem „Numinoë“, ale ten se objevil dlouho po keltské době. Zde uvádíme historii Numinoë, abychom mohli vyvrátit tento pokus o vysvětlení.

V roce 824 našeho letopočtu, vévoda Louis Zbožný, pojmenoval hraběte z Vannes, jménem Numinoë - vévoda z Bretaně a vůdce Bretonců.

Zpočátku Numinoë zůstal věrný Louisi Zbožnému, alespoň formálně. Ale když se pozdější synové začali hádat o říši, chytil se příležitosti uchopit úplnou suverenitu nad regionem, který mu náležel. Sebral místo Lothairovi, který nemohl proti němu něco dělat, jako právoplatný feudální pán, protože žil daleko v jihovýchodní části franské říše. Potom Numinoë otevřeně vyzval Charlese Plešatého, Lothairova bratra. Charles vedl proti němu výpravu, aby ho přivedl k rozumu a přijal definitivní vlastnictví Bretaňského poloostrova. Měl však smůlu. Dne 22. listopadu 845, byl poražen u Ballonu, jižně od Rennes a musel uznat, posvátnou vládu Numinoë nad Bretani. Numinoë pak pokračoval v upevnění své příznivé pozice. Okupoval města Rennes a Nantes a anektoval provincii Marche. Tímto způsobem byly stanoveny hranice budoucího vévodství, které zůstalo jako jedno z pěti bretaňských okresů dodnes. Pyšný na svůj úspěch, Numinoë se stal dobyvatelem. Vpadl do sousedních provincií Anjou, Maine a Vendômois. Zemřel v bitvě dne 7. března 851 a byl pohřben v opatství Saint-Saveur de Redon, které bylo založeno pod záštitou podle Conwoiona, arcijáhena z Vannes, které se pak stalo jedním z nejskvělejších opatství v Bretani.

Než zemřel, Numinoë měl dost času sledovat směr politické, náboženské a správní reformy. Jak sám pocházel z Vannes, přenesl tam sídlo vlády z Nantes. Reorganizoval severní diecéze, vymezil jejich hranice a odňal jim některé z jejich výsad. Očistil tradiční Gallo - římské duchovenstvo na jihu Bretaně a snažil se, aby se celá Bretaň podřídila církevní autoritě v Tours, navrhl proto vytvoření nového arcibiskupátu v Bretani, se sídlem v Dol.

To byla ryzí vznešenost a zásluhy Numinorovy osobnosti. Byl jedním z mála bretaňských panovníků, který chtěl dosáhnout úplného sjednocení země, jejíž obyvatelé uvažovali málo o jednotě a kteří, stejně jako v dobách Galů a ostrovních Bretonců, byli rozdrobeni vnitřním sporem, bojem o nadřazenost, který tvořil neoddělitelnou část keltské mentality. Ale jeho jednota netrvala dlouho. Není pochyb o tom, že Numinoë byl hlavní keltský vůdce období, autoritou, kterou všichni uznávali a jménem, které zní velmi podobně jako Numinor.

Místo toho, abychom se dále trápili asonancí mezi těmito jmény, zdá se logické, abychom zvážili další zmizelá města, která jsou uvedena v keltské literatuře, i když žádné z nich nenese název Numinor. Mimochodem, doba jejich zmizení se shoduje s přírodními katastrofami. Kolem roku 1200 př. n. l., se hladina moří, jezer a močálů v Evropě snížila, vzhledem k dlouhým obdobím sucha. Ale na konci doby bronzové a halštatské, prvním období (kolem roku 530 př. n. l.), začaly další klimatické změny. V důsledku přívalových dešťů, které způsobily povodně, bylo pobřeží Severního moře částečně zaplaveno a spolu s ním i několik přístavů v Baltském moři, Bretani, Walesu a Irsku. To nás opravňuje k víře v bretaňskou pověst o městě Ys. Je pravda, že tato legenda se k nám dostala s romantickými prvky, které jsou nedílnou součástí středověké tradice, formou epické básně „Graelent-Meur“ (přisuzované

básnířce Marie de France) a „Mystere de Saint-Gwendolé“, Bretoňské tajemné hry ze šestnáctého století.

Avšak ne vše, co je v těchto dvou příbězích, je mýtus a symbol. Během pobytu v daleké zemi, Gradlon, král z Cornwallu, se oženil s vílou neuvěřitelné krásy. Na zpáteční cestě, porodila dceru Dahuit, také známou jako Ahés a bezprostředně poté zemřela. Vdovec věnoval všechnu svou lásku Dahuit a konvertoval ke křesťanství, zatímco Dahuit zůstala pohanskou a aby mohla žít vzdálena od dvora, požádala svého otce, aby jí postavil město v nížině, v blízkosti moře. On splnil její přání a dokonce postavil chráněné město s hrází, které mělo bránu z bronzu.

Albertus Magnus vyhledal toto město v zálivu Douarnenez. Podle legendy, to byla úplná Sodoma a obyvatelé se oddávali neustálým orgiím. Bůh dal nakonec Gwendolé úkol, potrestat jejich vinu. Varoval svatého Gradlona, spravedlivého a zbožného krále, aby měl čas zachránit své věci a uprchnout. Ale Dahuit a její zhýralí společníci zahynuli. Všichni se utopili, když se město potopilo do vod Atlantiku.

Podobná legenda se nachází ve Walesu, v „Černé knize Carmarthen“ a další v Irsku, v rukopisech „Leabhar na Huidre“. Existuje několik variant obou děl a také dalších, které se vztahují k městům, která zmizela beze stopy. V mnoha rukopisech, to nebyla jen přílivová vlna, ale magická přetékaající fontána, která zachvátila město. V jiných zase hrály roli nějaká monstra. Stejný motiv se objevuje ve Skandinávii. Například, v „Nils Holgerssonovi“, Selma Lagerlöfová píše, jak byli potrestáni obyvatelé Vineta, kteří žili v přepychu a výtržnostech. Jejich město se ponořilo do vln, ale každých sto let se opět vynoří na jednu noc. Epická literatura také oplývá příběhy, v nichž se před vojskem objeví opuštěné město a pak záhadně zmizí, uprostřed příprav na obléhání. Nebo město zmizí, když se návštěvník přibližuje, jak se to stalo v příběhu o Svatého Grálu v Parzivalovi.

Samozřejmě, že tato zmizení lze interpretovat mnoha různými způsoby. Křesťané vykládají ponoření těchto měst jako trest podobný tomu, kterým zanikla Sodoma a Gomora ve Starém zákoně. Ale může to být také interpretováno jako osobní rozhodnutí k zachování duchovní síly tajemných Keltů, obyvatel města. Nicméně, nedávné objevy měst, jako je Catal Hüyük a pozůstatky Filitosy nás opravňují nás k naději, že Numinor opravdu existoval, a že jednoho dne ho archeologové, speleologové nebo oceánografové znovu objeví a dodají nezvratný důkaz o standardu, který keltská civilizace nepochybně dosáhla.

Část pátá
O úžasné nejistotě

Kapitola první

Svobodné poznávání a konání

Nastolili jsme těžké otázky. Některé z nich byly docela tvrdošíjné. Některé z nich jsme považovali za příliš těžké, ale museli jsme přijmout ty, co jsme našli v poště. Přesto hlavní problém je neustále v pohybu. Nyní nastává na naší cestě poslední výměna koní. Budeme si muset vybrat koně jiného druhu, jistotu místo otazníků. Jsou mladí a velmi nervózní. Budeme muset lehce použít ostruhy.

Akademická archeologie učinila na Krétě a v poslední době také v Turecku velký pokrok. Zde jsou ty jistoty, do kterých se budeme navážet a čas od času budeme čelit některým z našich oblíbených pobuřujících otázek. Ale jsou naše otázky opravdu tak urážlivé? Jednoho dne možná, když některé z našich myšlenek a hypotéz budou v našich knihách zavrženy, bude to podnět k dalšímu výzkumu a bude dosažen status teorie.

Například, náš ‚batoh‘ obsahuje myšlenku, která si zaslouží jakousi pozornost. Mohla by také vést k přesnějšímu zhodnocení minulosti a současnosti. Podívejte se, jak v následujících kapitolách použijeme tuto myšlenku, když se budeme chtít vypořádat s mýtem o Daedalovi a upřesnit vykopávky v nedávno odkrytých městech u Catal Hüyük. Myšlenka je následující: Pokaždé, když jsou zjištěny důkazy o vyspělých technikách ve velmi vzdálené době, jsou lidé překvapeni, nemluví o potlačení jejich myšlenek. Jsou přesvědčeni, že to nemůže být pravda, protože údajná věda tohoto období byla primitivní a nepřesná. Jinými slovy, technická civilizace může existovat jen v tom případě, když bude vědecká. Naše představa odmítá tuto zásadu. To znamená, že odmítá úžas a podráždění při spatření stop dávné techniky. To osvobozuje mysl od tabu, které brání lidem nebrat na vědomí takové stopy. Jsme přesvědčeni, že není vždy a nutně souvislost mezi technickými vymoženostmi a stavem všeobecných vědeckých znalostí v dané civilizaci. Je pravda, že tento způsob pohledu na věc, je znepokojující. Ale zdá se nám to reálné, přísně vzato, stejně jako jsou cenné skutečné objevy, neboť tento přístup nás může vést k lepšímu pochopení naší vlastní doby a minulosti.

Celý náš model poznávání, který byl uspořádán a vytvořen filozofy, literáty a pedagogy, je zaměřen na to, aby nás přesvědčil, že technologie je vedlejším produktem vědy. Učenci objeví principy a technici jim dají praktické použití. Podle tohoto konvenčního vzoru, všichni vědci, jako Euklides, Descartes, Newton, Fresnel, Maxwell, Planck a Einstein jsou původci pokroku. A velké praktické mozky, jako Archimedes, Roger Bacon, Galileo, Marconi a Edison se omezili pouze na vyvozování závěrů, ze základních znalostí zákonů vesmíru. Znalost byla vždy první krok a pak přišla její praktická aplikace. Ale takový model, na němž spočívá všechno současné myšlení a následně náš způsob posuzování minulosti, neodpovídá realitě. Obecně platí, že většina velkých duševních objevů vědeckého génia nevedla k transformaci světa, ve kterém žijeme, ani že vědci přispěli k nadvládě lidí nad přírodou. Naopak, většina z technického pokroku, která vedla k našemu modernímu ovládnutí přírodních jevů, byla výsledkem objevů, bez jakéhokoli filosofického významu. Velké úspěchy byly většinou realizovány muži bez rozsáhlého vědeckého vzdělání, protože je ani nenapadlo, že výsledky budou nemožné. Otřepaná víra v neomezené možnosti vědy, neodpovídá žádným způsobem dynamické realitě.

Člověk se často chová tak, jako by nevěděl, že zákony, mohou poskytovat úplné vysvětlení následků, které mohou způsobit. A je skuteností, že atributy těchto výsledků, vzhledem k bohům neznamenaají, že to, co způsobí, je mýtus. Vysoké pece byly v provozu již dlouho před nástupem chemického průmyslu. V minulosti se žhavá čepel meče ponořila do těla zajatého bojovníka. Věřilo se, že mužná síla oběti mu dá vlastnosti tvrzené oceli. Ale byl to ve skutečnosti organický dusík, který měl tento účinek, tj. technický proces, který neměl nic co

do činění s magií. Také Faust dává přednost slovu a pak myšlení a nakonec se rozhodne napsat: „Na počátku byl čin“, jeho dobrodružství začíná, když vstoupí Mefistofeles, maskovaný jako student.... To je podobné, jako když muži dávno zmizelé kultury, přestrojení za nejvyšší kněží, s iracionálním myšlením a nenormálním viděním vesmíru, byli schopni dosáhnout technických zázraků, mimo naše chápání. Odpověď nespočívá ani v našem odmítnutí přezkoumat jejich úspěchy, ani v mystice ztraceného ráje bohů, pocházejících na počátku z Atlantidy, kteří vlastnili absolutní poznání. A i když chceme jít tak daleko, abychom předpokládali, (z našeho pohledu to jsou platné předpoklady), že tam byly v temných časech návštěvy „velkých mužů z galaxie“, rozhodně nebudou nepředložitelně komunikovat s vědci, ale spíše ukáží postupy, triky a zařízení, které budou mít různé osudy, než skončí v moři zapomnění, ignorance a lhostejnosti.

Nyní bychom se chtěli podívat na naši dobu. Jak těsný je prostor pro touhu poznávat! Jak obrovský je prostor pro touhu mít know-how! Kolik let, možná i století, bude náš technický svět trval i nadále, kdyby se celá naše věda zítra zastavila v bodě, který dosáhla a všechny základní principy by byly zapomenuty?

Věda zasáhne technologii poměrně pozdě, a to i tehdy, když se neseťká s odporem, kvůli netrpělivosti s překonáváním známých překážek. Samozřejmě, znalost přírodních zákonů nám umožňuje ovlivňovat přírodu. Takže věda potřebuje praktické lidi, vědecky vyškolené techniky, kteří jsou zapojeni do výzkumu. Ale při snaze ovlivňovat přírodu se často ukazuje, že teoretické znalosti jsou špatné nebo nedostatečné nebo prostě k ničemu. Vynálezce patří do světa akce, nikoli do světa zákonů. Nemá žádný osvícený rozum. Jeho mysl směřuje jeho úsilí k okamžitým výsledkům. Jeho vnitřní žár ho žene k úspěchu, bez ohledu na to, co věda považuje za realizovatelné.

Na konci devatenáctého století, Simon Newcomb dokázal matematicky, že objekty, které jsou těžší než vzduch, jsou jen chiméra. Přesto, dva opraváři jízdních kol, bratři Wrightové postavili letadlo. Na počátku dvacátého století, Heinrich Hertz byl přesvědčen, že vlny, které objevil, nemohou být použity k přenosu zpráv na dlouhé vzdálenosti. Přesto vynálezavý Ital, Guglielmo Marconi, uskutečnil první bezdrátovou komunikaci. Pleteme si úspěchy tohoto zvláštního druhu myslí s vědou, která někdy plave s proudem akademické výuky, někdy proti němu. V naší době, ne dříve, byl Faustovský elán oživen čistou vědou, než ji ponořil a zadusil ve svých vlnách. „Velký učenec“, je obraz, který zářil po staletí, ale je obrazem, který je již pošpiněn. Velký učenec patří k druhu, který se stal velmi vzácný. Unést výši zmíněných vln nebo být prostě pohlcen administrativními povinnostmi, tento typ člověka, který učinil kvazináboženskou volbu ve prospěch čistého rozumu a je právem hrdý na své znalosti, posedlý obecnými myšlenkami, znepokojen důsledky své práce, se nyní stal prakticky zastaralým. Mimochodem, je příznačné, že místo tohoto „učence“, používáme dnes termín „vědecký pracovník“. To nemá nic společného se skromností. Výzkumný pracovník patří do odlišné rasy, neboť on je úžeji specializovaný a zcela orientován na práci.

Takže vidíme homogenitu znalostí a práce, vědy a techniky, i když je tam opravdová shoda nebo vnucování se a někdy také rozpor. Vnitřní kruhy experimentálních fyziků rádi říkají, že rozsáhlá syntéza teoretické fyziky je bez praktického využití. Stejní technici vám řeknou, že nejvýznamnější jaderná centra, jsou většinou triumfem vynálezců a „kutílů“, kteří skládají z tisíců a tisíců malých součástí složitá zařízení, sestavovaných metodou pokusu a omylu, bez ohledu na základní teorii. Samozřejmě, že se přiznají, že jejich první výsledky byly nalezené teoretiky, jejichž práci nemohou ignorovat.

Možná, že je to největší novinkou našeho století, že být technikem, znamená být také něco jako vědec. Ale tento vztah je něco zcela nového v historii vědy. Ale tato nová skutečnost se nemůže stát obecným pravidlem. Toto „manželství“ těchto dvou činností, znalostí a práce, není nutným předpokladem pro vznik technologických výsledků. I v naší civilizaci, je to

velmi volné spojení, se záchvaty trucu, husarskými kousky a zradami. Možná, že bude potřebovat transformaci lidského ducha, kterou provádí Řekové již dvacet pět století, zrodit novou formu k dobývání vesmíru - úzce spojit vědu a činnost. (Teorii a praxi.) Nicméně, nosíme tento vzor myšlení tak hluboko uvnitř, že bychom měli pojmenovat naši civilizaci jako „vědecky orientovanou“. Ve skutečnosti, je však technologická. V žádném případě však nechceme zavádět virus do vědeckého ducha. Jaké dominantní impulsy jsou zloduchem akce? Žijeme ve společnosti správních úředníků a inženýrů, byrokracie a policie, ve které empirismus upravují lidé a všechny záležitosti jsou mimořádně nejasné a pochybně zdůvodněné, s viditelnou absencí logiky. Společnost řízená vědou zůstává utopií. Ne, to není za žádných okolností odměna za znalosti. Tento blud byl zfalšován naší představou o historii poznání.

Například renesance nebyla jako náhlým osvícením rychle zrající ovoce. Je faktem, že knihtisk, kompas a střelný prach se na scéně objevily přibližně ve stejnou dobu, kdy základní vědy byly znovu v rozkvětu, po téměř patnácti stoletích zatmění. Ale podíl vědy na vynálezech a objevech byl prakticky nulový. Kompas se nenarodil s použitím zákonů elektromagnetismu, ale právě naopak. Descartes formuloval zákony optiky dlouho poté, co Galileo postavil svůj první dalekohled a objevil hory na měsíci, satelity Jupitera a fáze Merkuru a Venuše. Newtonova práce je nejvíce zarážejícím příkladem propasti mezi vědou a technologií. Spolu s Einsteinem to byl bezesporu největší vědecký génius moderní doby. Jeho práce inspirovala po tři staletí poznávání zákonů vesmíru, ale bylo by velmi těžké vyjmenovat jedinou praktickou aplikaci jeho objevů, před vypuštěním prvního Sputniku. Kdyby zákony gravitace zůstaly neznámé, nic by se od osmnáctého století nezměnilo v dobývání přírody člověkem. Ani parní stroj (který byl vynalezen dávno předtím, než Nicolas Sadi Carnot formuloval jeho teorii), ani elektřina, ani chemie by nám nic nedlužily.

To je poněkud znepokojující, pokud se nad tím zamyslíte. Nejvíce kreativní vynálezci moderní doby, ti, kteří nejvíce přispěli ke změně světa - Denis Papin, Watt, Stephenson, Edison, Marconi, William G. Armstrong, Nicola Tesla a bratři Lumierové, nebyli ti, které běžně chápeme jako „učence“. Mohli jsme žít, tak jako žijeme dnes, na úplně jiném teoretickém základě, s odlišným pojetím vesmíru, s nevědeckou, iracionální nebo náboženskou filozofií. Koneckonců, nacismus byl nenormální, magická filozofie, ale její technologie téměř dobyla svět. Nakonec, náš racionalismus a materialismus jsou také spíše ideologické volby, než produkty pravdivého ducha. A závěrem - evolucionismus, na kterém celá naše představa o pokroku spočívá, je jen pohádkou.

Něco v nás se bouří proti těmto připomínkám. Rádi bychom měli praktické úspěchy jako odměnu za to, že máme naši nejvznešenější touhu - touhu po pravdě. To je také důvod, proč chceme popřít, že dávní lidé měli nějaké praktické výsledky, přestože byli daleko od pravdy. Takže, když jsme objevili ústřední topení v historických městech, náš údiv byl zabarven úzkostí. Byl to náš duševní svět, který se otrásl. Malé dřevěné vidličky, které se objevily v pravěku, byl také úder do našich představ. Bronzový obr Talos, na břehu Kréty, kameny stavitelů Stonehenge, jsou k nám nepřátelští. Daedalus způsobil naše pochybnosti. Mayský kalendář narušil naše duševní souhvězdí. A přesto, pokud si nemůžeme pomoci neoddělitelným myšlením vědy a techniky, jeden pohled na přírodu by nám to pověděl lépe. Není jediný z užitečných vynálezů, které transformují náš svět, aby ve světě zvířat to již nebylo před námi. Chobotnice a hmyz s názvem „stenos“ se pohybují na reaktivním principu. Vosy vyrábějí papír. Elektrický rejnok má pevné kondensátory, elektrické baterie a jističe. Mravenci praktikují zemědělství, pěstování i chov a mohou dokonce znát používání antibiotik. V blízkosti hlavy a ocasu ryby „Gymnarchus niloticus“ jsou generátory a detektory schopné vnímat minutové výkyvy v elektrickém poli. Démon praktického využití je všude a cirkuluje tajemným způsobem skrz celou přírodu.

Sláva astronomické vědy Babyloňanů přetrvává i po třech tisíciletích. V jistém smyslu, je to skutečně pravda, že to bylo velmi dávno, dříve, než to znali Řekové a v mnoha oblastech dokonce dál, než znala moderní astronomie až do minulého století. Asi před pětadvaceti stoletími, Kidinnu vypočítal hodnotu ročního pohybu Slunce a Měsíce s přesností, která nebyla překonána až do roku 1857, kdy Peter Andreas Hansen, ředitel hvězdárny v Gotha, získal údaje, s méně než třívteřinovou chybou v obloukové míře. Údaje dle Kidinnu měli chybu méně než devět úhlových vteřin.

Ještě více ohromující byla přesnost výpočtu Kidinnu pro zatmění Měsíce. Současné metody výpočtu, založené v roce 1887 Theodorem von Oppolzerem, mají chybu sedmi desetin obloukové sekundy, při uvažovaném pohybu Slunce. Výpočet Kidinnu byl o dvě desetiny sekundy blíže pravdě! Toulmin a Goodfield, kteří uváděli tyto údaje ve svých přednáškách na univerzitě v Leedsu, v roce 1957, se nijak netajili svým obdivem ke starověké astronomii v Mezopotámii:

„Zdá se neuvěřitelné, že takové přesnosti bylo dosaženo bez hodin, bez účinných mechanických přístrojů z našich moderních observatoří a bez vyšší matematiky, kdybychom nevěděli, že Kidinnu byl schopen získat záznamy z astronomických archivů za mnohem delší dobu, než mají k dispozici jeho dnešní nástupci.“

Byl Kidinnu a jeho kolegové skvělí astronomové? Ne! Může to znít jako neuvěřitelné, ale jejich astronomické znalosti byly prakticky nulové! Jak by se to mohlo zdát překvapivé, když byli někde v úrovni znalostí dnešního školáka. Kidinnu a druzí Babylonští „astronomové“ věřili, že planety jsou bohové. Neměli vůbec žádnou představu o rozměrech vesmíru a při pouhé myšlence na vzdálenosti ve vesmíru, aplikované na Měsíc, Slunce a hvězdy by se zdálo, že jsou stejně absurdní a skandální jako trigonometrické výpočty pohybu andělů nebo vzdálenosti mezi nebem a peklem podle našich moderních teologů.

Přesněji řečeno, astronomové, kteří pozorovali pohyby planet po staletí z vrcholů jejich chrámů - zikkuratů, byly teologičtí inženýři. Velký zikkurat v Uru, jehož kolosální ruiny můžeme spatřit s jakousi posvátnou úctou ještě ve dvacátém století, ve skutečnosti nebyl observatoří v jakémkoli smyslu slova. Byli bychom blíže k pravdě, kdybychom si ho představili jako gigantickou sakristii, viz studie v bibliografii.

Mimochodem, babylonské astronomické texty obsahovaly všechny základní principy, na kterých byly založeny pozoruhodné výpočty Kidinnu. V didaktické básni Enuma Elish, která vypráví o stvoření světa nejvyšším bohem Mardukem, se říká: "Marduk vytvořil království pro velké bohy. Vzal svůj obraz ze souhvězdí. Tak založil rok a jeho rozdělení, přidělením tří souhvězdí pro každý z dvanácti měsíců. Když stanovil dny roku podle souhvězdí, nařídil Nibiru (pán zvěrokruhu), aby všechna měření začínala středem a končila zenitu. Udělal Lunu (Měsíc), zářící paní noci a nařídil jí, aby obývala noc a ukazovala čas. Její disk byl stanoven jako přibývající, měsíc po měsíci, bez přestání...Na začátku měsíce budeš svítit po šest dní, jako srpek měsíce a jako půlkruh sedmý den. Při úplňku, budeš v opozici vůči Slunci, ve středem každého měsíce. Když Slunce přejde na východě k obzoru, budeš se zmenšovat a budeš tvořit půlměsíc v opačném tvaru, a ten bude dvacátý devátý den opět v souladu se Sluncem.“

A tak to pokračuje, s vysvětlením o planetách, pohybu kolem Slunce ve zvěrokruhu, atd. Vzhledem k jeho neporazitelné realistické iluzi, moderní člověk má tendenci interpretovat tyto texty jako literární fikce, než aby se zamýšlel nad poetickým popisem skutečností, materiálem a charakterem, který byl dobře známý pro počtáře na Velkém Zikkuratu. Nemůže uvěřit, že takové dokonalé výpočty byly provedeny muži, pro které Měsíc, Venuše, Mars a všechny ostatní hvězdy byly skuteční bohové. Existuje naprosto explicitní starověký text, který nepřipouští absolutně žádné pochybnosti o úžasné neznalosti babylonských astronomů.

Okolo roku 270 př. n. l., Berosos, kterého jsme již zmínili v souvislosti s Akpallusem, emigroval na ostrov Cos, v provincii Dodecanese (Řecko), a tam učil vědu své země. Jeho učení bylo sebráno o 200 let později Římanem Vitruviusem, který z něho udělal souhrn, co

nám zanechal. Chcete-li, Berossos shrnul 2000 let starou babylonskou astronomii, kde se uvádí, že Země je plochá, Slunce se pohybuje nad ní v konstantní výšce, stejně tak Měsíc, ten ale na o něco nižší dráze. Měsíc má svou světlou stranu a svou temnou stranu a ty se točí okolo sebe tak geniálním způsobem, že to objasňuje měsíční fáze, a to tak zvláště, že v době úplňku ukazuje svou temnou stranu ke Slunci! Samozřejmě Slunce a Měsíc jsou bohové, kteří mizejí každý večer na západním obzoru ploché Země, přesto se objevují každý další den na východě - zázrak, který jen veliký bůh Marduk by mohl vysvětlit. Tak Berossos také oslnil Řeky, kteří znali již dlouhou dobu, že Země je kulatá a jaké jsou hlavní rysy nebeských souhvězdí, znali s fantastickou přesností jejich efemeridy a předpověď zatmění. Řekové byli učenci, Berossos byl technik. Praktická práce babylonských astronomů nepředpokládala nutně žádné teoretické znalosti, neboť se nenalezly žádné stopy těchto znalostí.

Mezera, která odděluje vědu od technologie se stane ještě zřejmější, když si vzpomeneme, že v době, kdy Berossos dorazil na Cos, Aristarchos ze Samu už zjistil, že Země se otáčí kolem své osy, že obíhá kolem Slunce jednou za rok, a že posledně jmenovaný jev znamená, že vesmírný prostor má obrovské rozměry. Ale Aristarchos nebyl technik a nepovažoval za svůj (v tomto případě, teologický) úkol, předpovídat zatmění přesně na desetinu sekundy obloukové míry. Byl spokojený, že ví, jak se věci dějí, a že jeho objevy vysvětlují, co předložil Platón.

V jistém smyslu, intelektuální dobrodružství Řeků ukazuje nezávislý vývoj vědy a techniky, protože opravdoví vědci, se vždy nejprve dívali na techniky, jako na představitele otroků a barbarů, nejméně do té doby, než se revoluční génius Archimedes, stal také inženýrem a vědcem. Je pravda, že Řekové byli první lidé v dějinách, kteří tušili skutečnou povahu vesmíru a jeho uspořádání. Slovo „kosmos“, které nám odkázali, nejprve znamenalo krásný, elegantní, organizovaný. Je pravda, že oni byli první, kdo pochopil převládající, zatím skromné postavení člověka uprostřed tohoto obrovského stroje, ale prakticky nikdo z tehdejších velkých vynálezců té doby jím nebyl. Když si Archimedes konečně uvědomil, že praktický aspekt experimentování také tvoří část skutečné vědy, bylo již příliš pozdě. Jak víme, byl zavražděn vojákem vítězné římské armády. S nástupem Římanů, technologie opět nahradila vědu.

Zmínili jsme Vitruvia, kterého encyklopedie nazývají architektem, protože toto označení sám používal. Ale ve skutečnosti, byl tento římský architekt především autentickým inženýrem, stejně jako italští renesanční architekti.

Římský architekt, Sergius Orata, současník Julia Caesara, vynalezl nepřímé ústřední topení způsobem, který se stal nedávno módním: podpodlahové topení. Až do konce říše římské a Řecko-římské, inženýři udělali řadu drobných vynálezů, které transformovaly každodenní život (například okenní tabulky), a to bez použití jakéhokoliv vědeckého poznání vůbec. Ve věku Augusta, se školní děti stále učily Euklidovy geometrické teorémy, ale dlouho se už neučily jejich demonstraci. Jaký byl smysl jejich učení do té doby, než je Euklides objevil? Tento malý detail ukazuje lépe než cokoli jiného, jací byli Římané velcí géniové, jak užitečné bylo umění přetvářet přírodu, byla-li zdrojem vědecké inteligence. Jestliže spolu půjdeme kolem pozůstatků velkého římského akvaduktu, který zásoboval například Kartágo vodou a překročil padesát mil plání a kopců, jsme jím ohromeni, zvláště přesností výpočtů spádu. Ale lidé, kteří dělali tyto výpočty a odpovídající topografická zaměření, již tehdy prokázali znalost Pythagorovy věty. Stejně jako naši současní moderní technici, tak inženýři starověkého Babylonu, měli své stoly a počítadla, kde řešili všechny praktické problémy. Ale vědecké teorie na tabulkách by byly nezajímavé a zbytečné, pokud by se jich netýkaly.

Jeden z nejpodivnějších objevů moderní archeologie, jehož význam profesor André Varignac, jako jeden z prvních zdůraznil, bylo to, že pád římské říše nebyl jen z technických důvodů, ale také z politických příčin. Když vědci otevřeli hroby barbarů, které byly postaveny nad ostatky Římanů, které jsou od pátého století později, byli překvapeni, když zjistili, že

jejich zbraně byly vyrobeny z oceli lepší kvality než ty římské a jejich brnění, postroje jejich koní a dokonce i jejich vozy a vozíky byly také lepší. Divocí Hunové, o kterých jsme si stále mysleli podle důkazů od posledních latinských kronikářů, že vzbuzovali jen bázeň a třes po několik staletí, tak nakonec se ukáže, že s sebou přinesli vynálezy, o kterých žádní evropští občané neměli ani ponětí, a to dokonce ani Řekové, ačkoli byli tak dobří v odhalování tajemství vesmíru. Ve skutečnosti jsme zavázáni Hunům a Mongolům za podkovy, chytré postroje koní s polstrovanou ohlávkou a dokonce i nepřímo, za tisk!

Dlouhou a komplikovanou historii tisku lze shrnout následovně. Na počátku křesťanské éry, Číňané vynalezli umění dřevorytu, Mongolové napadli Čínu a Indii a v posledně jmenovaném státě se naučili hrát karty, oblíbené rozptýlení vojáků v době míru. Za účelem obnovení jejich balíčků karet, opotřebovaných stálým používáním, používaly čínskou techniku dřevorytů, která se pak rozšířila až k branám Evropy. Západní svět přijal tento vynález a používal ho, aby tiskl zbožné obrázky, namísto hracích karet. Holanďané měli nápad rozdělit na dvě části rytiny, které představovaly obraz a ty, co představovaly nápisy, aby se některé obrázky a několik nápisů dalo kombinovat a navzájem permutovat. Pak byly ještě jednou v Holandsku a severním Německu, jednotlivé nápisy od sebe odděleny ještě dalšími vynálezci. Nakonec v Mohuči, vynalezl Gutenberg tiskařský lis, tiskařské inkousty a použití kovových slitin pro písmena.

Pokud myslíme, že to byly jen tyto dva vynálezy - moderní sedlářství k využití pro koně a nepřímo i tisk, jsme nuceni přiznat, že to, co Mongolové s sebou přinesli na západ znamenalo více pro jeho transformaci, než všechna mrtvá věda nádherného Řecka, přinejmenším až do doby renesance. Přesto, vědecké zázemí tisku a koňský postroj by neexistovaly. Ve dnech římských slavností, byl chov husí ve Velké Británii specialitou, byly vyváženy do Itálie v celých hejnech. Tato hejna, poháněná skupinou neustále se měnících pohaněčů, šla přes celou Galii, z Calais přes Alpy asi měsíc. Jakmile se objevili tažní koně, stejný obchod mohl být vykonáván ve formě paštik a konzervovaného masa. Doprava byla prováděna částečně čluny, pohybujícími se nahoru a dolů řekami a částečně těžkými vozy, které hrály stejnou ekonomickou roli, jako naše moderní železnice. Tažný kůň otevřel cesty do zemí na sever od Dunaje a západně od Rýna tak rychle a intenzivně, že se brzy stal komerčně důležitým a nakonec zastínil i obchod mezi středomořskými zeměmi. Takže to, že civilizace konečně dobyla severní Evropu lze částečně připsat Mongolům. Ale kdo si to dnes pamatuje, jaké místo zaujímají Mongolové v oficiální historii pokroku?

Poté, co jsme si zvykli na tuto myšlenku, najdeme nekonečně mnoho dalších příkladů. Proto neexistuje žádný vztah mezi abstraktními helénistickými vědci z druhého století před naším letopočtem a inženýry z Alexandrie, kteří mimo jiné vynalezli, proudový motor a slavnou „Heronovu bání“, kterou Jean - Jacques Rousseau oživil, jako kuriozitu o dva tisíce let později.

Historie vynálezu je bezmezná. Historie vědy je úzce omezena. Věda je řeka. Vynález je oceán. Věda je duševní výdobytek. Vynález je celá příroda sama při práci pro člověka. Věda postupuje v mezích možného. Vynález je slepé vítězství nad nemožným. V tomto smyslu je to magie. A my jsme tak odcizeni od ideologie, že jsme upřímně přesvědčeni, že naše moderní pojetí přírody je pouze jedno platné. A tak se naše kultura odděluje od dynamické reality zmizelých světů, stejně jako naše moderní představy o člověku nás oddělují od opravdových hlubin a rozsahu přirozenosti člověka, od temných oblastí, kde se duch pohybuje mezi minulými duchy reflexe, kde dělá, že je zcela lhostejný k poznání, ale přebírá ho.

Pokud spojíme lidského génia se schopností tvořit, pak jsme ho spojili se svobodou. V tomto smyslu, to je moderní výraz a moderní pojetí. Naši předkové viděli génia v bozích, nebo v práci velkých předků lidí. A když vezmeme v úvahu, že většina, ne-li všechno, čeho jsme dosáhli, bylo provedeno přírodou, která pracuje prostřednictvím živých bytostí, jsme nuceni si přiznat, že génus přírody mohl být uveden v člověku do praxe, mnoha různými

způsoby, v mnoha minulých tisíciletích. „Příroda je uprostřed nás,“ řekl Paracelsus. „My všichni jsme tvůrci. Jsme orná půda.“ Tvořivá síla ve svém surovém stavu, ta která pohybuje věcmi, která utváří život, se může v mnoha ohledech pěstovat na této orné půdě. Původ člověka můžeme neustále datovat zpětně. Nové objevy nám neustále odhalují existenci tajemných vyspělých kultur v minulosti, které jsme si do včerejška představovali, jako chlupaté bestie, bušící dvěma kameny proti sobě, v temnotě svých jeskyní.

Pokud je to skutečně pravda, jak si myslel Marx, že objevy jsou vynalezeny tehdy, když je lidstvo potřebuje, co je potřebou, která je naplňována současnými výzkumy, které navazují tak úzce na sebe? Možná, že je to potřeba, mít pocit, že nejsme sami, izolováni v tomto dobrodružství při dobývání přírody a naše lidská bytost, může mít toto dobrodružství rozložené několikrát do různých fází základních znalostí, s podobnými úspěchy a neúspěchy a s různou představou o prostoru a čase. Možná také, že je třeba dosáhnout pro budoucnost užitečný humanismus a přistoupit k němu po dohodě, pouze prostřednictvím polidštění zmizelých věků a s obecným pojetím věčnosti člověka.

Kapitola druhá

Dvanáct měst Catal Hüyük

Zmínili jsme se v této knize o mnoha zázracích, založených na dohaděch. Bylo to ve prospěch těch, kteří dávají přednost solidnímu základu, uvádět kulturu, jejíž existence je dnes prokázána. Čtyři její centra již byla identifikována. Nejznámější je kopec Catal Hüyük. Za zdejší výkopy byl zodpovědný James Mellaart.

Mellaartovu zvědavost podnítila možnost, nalézt na jihu Turecka artefakty z obsidiánu. Myslel si, že jeho objev by mohl pocházet z nějakého neznámého města, na okraji jedné ze sopek ve střední Anatolii. Vyhlídka, že bude moci zjistit původ velkého množství zbraní, nástrojů a nádobí vyrobených ze stejného materiálu, jaký byl vykopán v několika zemích, kde nebyl žádný obsidian, musela být pro archeologa lákavá. Lokalizací takového centra výroby by se ukázalo, že již existovaly neolitické obchodní vztahy mezi Malou Asií, Mezopotámií, iránskou plošinou a pravděpodobně i různými západními zeměmi. Tak mladý učenec zkoumal oblast Konya. Dva kopce, vystupující z roviny, třicet kilometrů od města a padesát km od sopky Hassana Dagh.

Jakmile Mellaart začal kopat, výsledky předčily i jeho nejdivočejší očekávání. Našel dvanáct měst navrstvených na sobě, nejstarší z nich bylo osídleno již před 9000 roky. S výjimkou posledního z dvanácti měst, které bylo nepochybně zničeno požárem, bylo postaveno jedno na druhém. Aniž by se uchýloval k symbolismu, přišel mu na mysl nápad, že takto navrstvená města nabízejí analogii s naší vlastní civilizací, která mohla být stejně dobře postavena na hromadě zaniklých kultur.

Ale to, co nás na první pohled ze všeho nejvíc překvapuje, je míra kulturní úrovně, umělecké a technické dokonalosti nálezů, v těchto dvanácti městech.

Každé město se skládalo z cihlových domů bez dveří. Přístup do vnitřku domu byl po žebříku, vedoucím na střechu nebo terasu. Všechny domy v každé městské čtvrti byly uspořádány jako včelí úl a vytvořily tak pevnost, nabízející ochranu proti útočícím nepřítelům a záplavám z řeky Carsamba. Budovy byly zřícené, ale bylo možné rekonstruovat části stěn. Bylo zjištěno, že byly na vnitřní straně pokryté freskami. Ale, restaurátoři se setkali s obtížností. Jakmile byly barvy vystaveny slunečnímu záření, tak vybledly. Nepochybně proto, že byly vyrobeny z minerálních pigmentů, které se rozložily pod vlivem světla. Fresky byly rychle vyfotografovány, aby byl zachycen jejich původní vzhled. (Následně byly provedeny různé pokusy dát na ně ochranný kryt, aby se zachovaly barvy. Polyvinylacetát dal vyhovující výsledky.)

Tyto nástěnné malby představovaly různé scény. Lov, hry, obřady a lidi v různých postojích. Zpracování je tak realistické, že můžeme vidět dominantní prvky dotyčné osoby: obrovská živost a bystrá inteligence, hraničící s vychytralostí. Jejich móda v oblečení, byla také rekonstruována. Muži nosili vlněné košile, tuniky a zimní kabáty z leopardí kůže s pásky, které měly kostěné přezky. Lemy ženských šatů obsahovaly měděné kroužky, jako jsou mosazné kroužky, které ztužovaly krinolíny našich babiček, aby se při jízdě nezvedaly nahoru. Výstřihy byly poněkud odvážné. Klenoty z olova, které bylo v té době velmi vzácným kovem nebo měděné, vykládané drahými kameny nebo vyřezávané z tvrdých kamenů kompletovaly jejich šperky. Neceséry, které obsahovaly krémy různých barev potvrzují, že použití makeupu nebylo neznámo. Krásky Catal Hüyük musely mít obsidiánová zrcadla, pro kontrolu svého vzhledu. Ostré hrany zrcadel byly pokryty tmelem, takže se nemohly pořezat.

V těchto freskách jsou také znázorněna zvířata: ptáci (většinou supi), leopardi a velké množství býků. V těchto nástěnných malebách je také hodně symbolů: podivné sítě protínajících se červených a černých čar, rozety, mandaly, dvojsečné meče (nalezeny opět o mnoho

tisíc let později u Skýtů, v Thrákii a také na Krétě) a množství křížů. Ale nejčastějším a nejnápadnějším symbolem, zobrazeným v Catal Hüyüku je lidská ruka. Nemůžeme si pomoci, ale nacházíme zde podobnost s rukama, které aurignační lidé malovali už o mnoho desítek tisíc let dříve, na stěnách svých jeskyní, například v Gargasu v Hautes Pyrénées, v Cabrerets v Lotu a na Castillo blízko Santanderu. Avšak oni měli jinou techniku, protože používali aplikaci barvy kolem rukou, které byly položeny naplocho na stěnu a pak vypadaly jako negativy. V Catal Hüyüku, byly samotné ruce barevné. Je pravdou, že můžeme jen spekulovat o významu, spojeném s lidskýma rukama. Mohl by to být tak, že lidé věnovali zvláštní pozornost této části těla, na které podle chiromantů mnoha zemí, od Mezopotámie po Čínu, jsou vepsané rysy povahy a hlavní události jeho života? Nebo bychom měli vidět v Catal Hüyüku ruce vedle sebe v řadě, jako systém číslování, s každým prstem považovaným za jednotku? Ale když jsou ruce přitisknuty na prsa, symbol se stává jasnější v tom smyslu, že vyvolává představy....

Pokud vezmeme v úvahu všechny tyto symboly, plus pečetě z pálené hlíny, které byly rovněž nalezeny ve velkém množství, tak nás udivila absence jakékoli formy psaní. V každém domě tam byly pečetě, velikosti poštovní známky. Byly použity k označení keramických předmětů a všechny byly odlišné. To nás vede k domněnce v existenci přísně kontrolovaného soukromého vlastnictví a také sociální struktury, založené na rodině. Pečetě by mohly být srovnány s našimi vlastnickými erby, ale zatímco posledně zmíněné jsou výsadou šlechty, pečetě byly přítomny v každé domácnosti. Tak bylo navrženo, že tyto pečetě byly použity k označení písemných zpráv z materiálů, podléhajících rychlé zkáze. Ale to je nepravděpodobné, když není zachována sebemenší stopa po těchto materiálech, a to i ve velmi odlišné podobě, například jako prach. Jak můžeme opět vysvětlit, že žádné nápisy nebyly nalezeny ani na freskách, které doposud nevyšly na světlo? S ohledem na jejich úspěchy v mnoha oblastech, je těžké si představit, že lidé z Catal Hüyüku neměli nějakou písemnou formu jejich jazyka. Nebo jen prostě toto písmo nemůžeme poznat nebo to byl nějaký jemný způsob záznamu? Možná, že máme co do činění s dědici ztraceného scénáře pravěku. Možná, že psaní bylo záměrně drženo v tajnosti nebo zakázáno? Můžeme se také ptát, zda nemohli používat neviditelný inkoust, který se stal viditelný po aplikaci vývojky, známé jen některým zasvěcencům.

Mnohé sochy a různé náboženské předměty byly nalezeny ve čtyřiceti vykopaných svatyních. S jejich pomocí můžeme částečně rekonstruovat náboženství prvních obyvatel na světě (Co to bylo, co byli oni, dokud nebude prokázán opak).

Všechny svatyně, jak se zdá, byly věnovány Bohyni - matce. Přítomnost tohoto božstva naznačuje, že v době úsvitu lidstva bylo spojení mezi všemi kulturami. Symbol Bohyně-matky se také objevuje mezi soškami kultury Solutrean, které byly nalezeny ve Willendorfu v Rakousku, v Brassempouy v Landes, v jeskyni Grimaldi v Mentonu a mezi eskymáky Čukči. Je známá pod různými jmény, Venuše, Matka smrti, Paní Země atd., v závislosti na množství jejích atributů, z nichž jeden hlavní je plodnost. Všichni šamani na Sibiři se obracejí na Paní Země, která je na oplátku posílá k paní vesmíru, o povolení použít laso na chycení zvířat, na kterých závisí jejich obživa. Nebyly sošky staré téměř 9000 let vykopány také v Jarmo (Irák)? Nebyla uctívána jako Eshmun v Mezopotámii a v Baalbeku? V Egyptě byla identifikována s Maat, bohyní práva a pravdy, v Chaldeji je někdy prezentována jako štíhlá Sylfida (mytologická bohyně vzduchu), u jiných to byla urostlá Venuše. Není symbolizována terakotovými figurkami matek, kojících své děti, jaké byly nalezeny? Vědci si myslí, že ji poznali v Mohenjo Daro v údolí Indu, kde již od Vedského období zaujímá vysoké postavení v indickém pantheonu. Je královnou vod v Mexiku (voda je zdrojem života) a bohyní plodnosti u Minójců, nejprve tlustá, později štíhlá, někdy oblečená se šperky, někdy nahá, jak

byla také identifikována. V perské provincii Luristan najdeme různé její prezentace, které jsou asi 5500 roků staré. Je stále přítomna v Anatolii, 4000 roků po zmizení Catal Hüyük. Odkazy jsou ztraceny, ale jsme v pokušení je znovu objevit v Mayském kultu, matce Gautama Buddhy a uctívání Marie, matky Ježíše. Je Bohyně matka ve vesmíru trvale přítomna?

U soch nalezených na Catal Hüyük, je výhradně obézní. Jedna z nich ji zobrazuje při aktu porodu býka (je předobrazem kultu Mithry?). Některé nástěnné malby naznačují, že může znovu přivést k životu mrtvé. Její barva je červená barva života, neboť barva smrti je černá.

Fresky obsahují růžové, bílé, fialové a (zřídka) modré motivy, ale kupodivu nikdy zelené. Některé fresky možná zobrazují scény, týkající se smrti, zdá se, že prokazují víru v posmrtný život. Mrtvolky byly zbaveny šatů a vystavovány na milost a nemilost supů na vysokých místech. K dispozici je tady samozřejmě srovnání s přívrženci Mazdaismu. V období Achaemenid, tak stále pohřbívali své mrtvé, po znovudobytí říše Parthy, byl tento zvyk uváděn jako „věže mlčení“, rozšířil se a byl přijat také Parthy v Indii.

V Catal Hüyük, když byla zanechána jen kostra, tak byla znovu oblečena do šatů mrtvého a pohřbena. Zbraně a nástroje mužů byly umístěny v hrobce, stejně jako u žen šperky a různé nářadí pro domácnost a dětské hračky. V hrobech byly nalezeny fragmenty látek, které byly téměř nepoškozené. Všechny látky byly vynikající kvality, zejména vlněné tkaniny, které nám pomohly rozlišit tři typy tkaní. Byly tam také látky z kozí srsti a chlupů. V současné době, to jsou nejstarší nalezené textilie na naší planetě. Za jejich uchování vdčíme dvěma okolnostem. Za prvé, že nepřišly do styku s rozkládajícím se tělem, a také za příznivý obsah vlhkosti ve vzduchu. Ale může to být také tím, že půda má speciální vlastnosti, jako je to v Isfahánu. V Catal Hüyük dosud nebyla provedena žádná analýza půdy.

Mezi běžné objekty, které byli pohřbeny s mrtvým člověkem, budí mimořádný zájem některé malé dřevěné a kostěné vidličky. Takové přístroje se nenacházejí mezi jakýmkoli jinými pravěkými lidmi a používání vidličky na západě bylo neznámé, až do doby před několika staletími. Kromě vidliček tam bylo nádobí různých velikostí, talíře, poháry, džbány a poháry z velmi choulostivé keramiky .

Zatím zkoumání vykopaných koster neumožňuje vědcům vytvořit si hlavní názor. Byly nalezeny různé středomořské typy, jako třeba Anatoliané, ale kopání pokračuje a kdo ví, jaké překvapení je pro nás ještě připraveno. Na druhé straně, etnologové byli schopni stanovit přibližný průměrný věk u třiceti dvou mužů a třicet žen. Jeho patrný rozdíl byl pravděpodobně způsoben příliš častým těhotenstvím, jak tomu bylo dříve v případě Indie. Jinak však ženy držely v této společnosti jasnou hlavní pozici.

Ukazuje na to jeden detail, nehledě na význam, jaký měly ženy v náboženském smyslu. Hroby byly vykopány pod místem, které bylo pokryté záhony, ještě když byli naživu. Mužské postele byly jednoduché lavice, zatímco paní domu mohla používat velmi široký, téměř majestátní gauč. Jednoho dne, bude možná někdo hledat spojení mezi všemi různými kulturami, roztroušenými v čase a prostoru, ve kterých byl matriarchát normou - předchůdci Indo-Evropanů v různých oblastech západní Asie, některé indonézké a malajské kmeny, abych citoval pouze několik příkladů.

Člověk by neměl být daleko od pravdy za předpokladu, že kasta kněží a mágů, mudrců a techniků, (ačkoli měli nižší hodnost než kněžky, které byly samy zodpovědné za rituály), věděla, jak vyrobit co nejvíce věcí z obsidiánu, jehož byl Catal Hüyük hlavním zdrojem. Byly tam tři ložiska obsidiánu v blízkosti vyhaslé sopky. Tento materiál byl používán, na téměř všechny jejich zbraně a nástroje: srpy, sekery, škrabky na čištění vlny, hroty, různé zbraně, kopí a špiče šípů.

Technicky vzato, je obsidián těžké, černé sklo. Proč by se mudrci tohoto města nesnažili vymyslet z něho odrůdy s různými barvami a proč by to neměli být první lidé, vyrábějící sklo, které, jak si myslíme, je třeba připsat Féniciánům a Římanům?

Ale nemohly výsledky těchto techniků na úpatí sopek Hassan Dagh, Karaca Dagh a Mekke Dagh, dát vzniknout legendě o Prometheovi dlouho před helénskou kulturou? Můžeme mít jistotu, že není nic, na jehož základě vznikl tento předpoklad ani neexistuje legenda, která vznikla v této oblasti podle skutečnosti, která byla předávána po věky, až po první generace historické éry? Zrození mýtu o Prometheovi není snadné vysvětlit podle zeměpisných podmínek v Řecku a na Krétě. Tak proč nehledat její zdroj kolem kráterů ve střední Anatolii, které byly v těchto dnech aktivní?

Mezi nádobím nalezeným na Catal Hüyük, Mellaart byl zvláště zaujat mlýnky používanými k mletí obilí. Někdy se zde našla jednotlivá zrna, která zůstala téměř beze změn. A díky genetickým studiím dánského profesora Hanse Halbarta, vědci museli přiznat, že obyvatelé neolitického města neznali jen odrůdu divoké pšenice, ale skutečně pěstovali tři druhy z ní vyšlechtěné. Také seli ječmen a čočku, olejnaté a léčivé rostliny, sázeli mandlovníky a pistáciové stromy.

Jak víme podle zrn pšenice, bylo jejich stáří stanoveno na přibližně 10.000 roků metodou uhlíku C14, podle nálezů amerických vědců v jeskyních Mazanderan na břehu Kaspického moře. Není to tak dávno, když v roce 1948, Robert J. Braidwood našel mlýnské kameny a pece na pečení chleba při svých vykopávkách v Jarmo (Irák). Tyto objekty byly datovány do roku 6750 př. n. l.

Mellaart si myslí, že tito lidé, kteří byli pastevcí a zemědělci, ale také stále lovci, si museli uvědomit, že musí opustit své domy, které byly roztroušeny na horských svazích a žít v komunitách na rovinách, aby se zemědělství a chov dobytka staly jednoduššími.

Díky práci Mauritse van Looa v Mureybatu na severní Sýrii, datace doby, týkající se zemědělské komunity, se tlačí dále do minulosti. Zjistil tam společnost, pocházející z osmého tisíciletí př.n. l., takže v dnešní době již můžeme vytvořit chronologii, bez dogmatismu archeologů a etnologů v minulosti. Každý rok nové objevy v některé části světa, zpochybňují prioritu kultury v čase. Syrská lokalita vykopávek van Looa, ztratila svůj nárok být nejstarší zemědělskou usedlostí, donedávna objevenou. V Íránu našli pozůstatky vesnice z roku 8500 před naším letopočtem. Možná, že brzy budou nalezeny i jiné, ještě starší usedlosti.

Po mezeře několika tisíciletí, je druhé nejstarší sídlo Tell Hala, vykopané Oppenheimem v roce 1911. Bylo osídleno mezi roky 3800 až 3500 př. n. l. Ale celkový obraz, ve kterém Uruk, Hattité, Chetité a Hurrité vzájemně následovali, se zdá velmi nejistý, i přes jeho vědeckou přesnost.

Co se stalo mezi pádem posledního města Catal Hüyük (asi 5600 př. nl) a úspěchem Sumerů, při zpracování mědi, (jak se zmiňuje o tom Tashin Oğüz, ředitel Archeologického ústavu University v Ankaře) v tomto regionu, kde se konalo tolik akcí od počátku historické éry? V oblasti, kde jsme dlouho věřili, že ještě ani nebyla organizována ta nejprimitivnější komunita v neolitu? Pokud je nám známo, první obchodní vztahy mezi Sumery a Anatoliany začaly více než dvacet století po záhadném zmizení posledního města, vykopaném Mellaartem. Jak můžeme překlenout tuto mezeru?

Ve vzdálenějším období, Asyřané vybudovali obchodní stanici v Kaneshi ve stejném regionu. Bylo to na místě, kde Tashin Oğüz a jeho kolegové vykopali 14000 rytých tabulek. Zatím je nikdo nezačal dešifrovat. Možná, že mohou obsahovat odkazy na Catal Hüyük.

V roce 1967, Tashin Oğüz našel pozůstatky města s citadelou a pohřebištěm na Altın Tepe. Místo, které je v současném východním Turecku, kdysi tvořilo součást Urartu, bylo postaveno v blízkosti hory Ararat. Ještě předtím, než byly provedeny vykopávky v teritoriu této obrovské říše, která se zhroutila v šestém století před naším letopočtem, jsme měli o tom velké množství informací z asyrských textů. Tento menší stát Urartu, z druhého tisíciletí, dosáhl svého vrcholu v osmém století před naším letopočtem. V tehdejší době byli Lydiané považováni za daleko hrozivější a silnější než Asyřané. Na severu se rozšířili dál za Kavkaz, na západě překročili Eufrat. Na východě porazili Indo-Evropany z regionu jezera Urmiah.

Nejčastěji citovaným sídlem jejich vládců, jehož přesná poloha dodnes není známa, byl Toprak Kaleh, na břehu jezera Van. Neznáme původ tohoto lidu, ale byli to Asiaté, ne Židé. Nevíme, jaký existoval vztah mezi nimi a občany Catal Hüyüku, ale jsou zde některé nápadné podobnosti.

Objevy v letech 1939 a 1956 na „Kopci zlata“ (Altin Tepe) stimulovaly Historickou nadaci a turecké Ministerstvo starožitností, k provádění vykopávek. Jako výsledek bylo možné rekonstruovat každodenní život, technologii, umění a náboženství lidí. Zdi kolem citadely byly více než 30 stop silné a technika používaná při jejich konstrukci vykazuje velkou zručnost. Část již rozluštěných textů nám říká něco o manipulaci s žulovými bloky o hmotnosti 40 tun, které inženýři zdvihali do výšky 200 stop a pak montovali dohromady. Ale, i když je způsob vysvětlen, zdá se ohromující, že tento výkon byl proveden na Altin Tepe, stejně jako, když chceme objasnit monolity v Baalbeku – ptáme se odkud jsou, jak byly přepravovány a umístěny.

Některé texty, týkající se účetnictví a zásob potravin byly také rozluštěny. Jeden z nich nám říká, že 37.000 litrů vína bylo vyhrazeno pro použití králem a šlechtou. Kromě textů, některé předměty poskytují cenné údaje. Motivy pečlivě a umělecky vyryté na zlatém disku umožňují úžasné porovnání. Nikdy jsme neviděli boha s dlouhým pláštěm na sobě a jízdu na okřídleném koni, byl to předchůdce obdobných bohů v řecké mytologii?

Hroby jsou zmenšené repliky domů, stejně jako později v případě nekropole Nagheh-e-Rustem. I zde byly mrtvoly před pohřbem přepychově oblečené. A stejně jako v Catal Hüyüku, byly zbraně u mužů nebo šperky u žen umístěny do kamenných nebo dřevěných rakví.

Luxus daleko přesáhl ostatní neolitická města. Nábytek byl zdobený zlatem a stříbrem, bronzové nohy u stolů a postelí byly ve tvaru nohy koňského nebo kozího kopyta. Kotle byly zdobeny hlavami koní. Umělci měli pravítka a kružítko, které jim pomohly, aby mohli vytvořit komplikované fresky.

Nicméně, všechny tyto fragmenty nám neumožňují rekonstruovat celý řetězec kultur. Příliš mnoho odkazů chybí a také skutečnost, že důkazy jsou tak široce rozptýlené do několik hypotéz. I když víme, že Catal Hüyük zmizel, když byl opuštěn v polovině šestého tisíciletí, pravděpodobně Skýty, nevíme vůbec nic o jeho prvním založení.

Je těžké uvěřit, že to byl experiment, který se ukázal být mistrovským dílem městského plánování a výstavby. Ani monopol obsidiánu dostatečně nevysvětluje původ takového kulturního centra. Složitě techniky - například vyvrtání díry jemnější než nejtenčí jehla v bloku tvrdého kamene, nepochází z ničeho. Předpokládá to, mnohostranný talent. Ale byla to nejvýše jen otázka dědictví? Je sotva věrohodné, že kultura Catal Hüyüku byla jen běžné prodloužení kultury z mladšího paleolitu, na konci poslední doby ledové. A to platí i pro civilizaci kněží a techniků, nedávno objevenou na Kavkaze v oblasti, která jistě měla kontakty s neolitickým městem, protože, jak jsme již zmínili, měli rozsáhlé obchodní vztahy.

Byla to opravdu první městská kultura? Jak vznikala? Proč nastal tak náhlý vzestup? Pokud ne, jaký byl její původ? Bylo to něčí dědictví? Už tohle představuje zálohu na minulost, o níž nic nevíme nebo je to jen vzpomínka na nějakou vyšší civilizaci?

Možná, že obyvatelé Catal Hüyüku to sami nevěděli a popřeli existenci svých předchůdců, stejně jako obyvatelé Altin Tepe nevěděli nic o svých předchůdcích. Až bude jejich písmo konečně rozluštěno, možná budeme číst: „Jen hlupáci by mohli tvrdit, že lidé, jako jsou tito pokročilí, existovali již v dávné minulosti.“

Kapitola třetí

Daidalova říše

„Píšu to do věku Berana, pro věk Býka je to jen minulostí a já s vámi mluvím přes rozpětí více než tři tisíce let, k vám, kteří žijí v okamžiku přechodu věku Ryb do věku Vodnáře. Ve vašem věku, budete mít mnoho dokonalých věcí, které jsem vynalezl, některé z mých technických vymožeností se mohou zdát pro vás triviální a možná dokonce dětinské. Přesto jsem udělal věci, které nikdo přede mnou neudělal a vytvořil jsem zázraky, které nikdo přede mnou nemohl vytvořit. Můj syn a já jsme cestovali po obloze, kde žádný člověk před námi nikdy nebyl.“

To je to, co Daidalos adresoval ve své imaginární zprávě, s níž Michael Ayrton začíná svou fiktivní autobiografii Daidala.

Centrum Daidalovy říše byla Kréta. Toto hodně podporuje názor, že to byla pravděpodobně tato půda, která dosud žije v legendě s názvem Atlantis.

Neexistuje žádná spolehlivá informace o Atlantidě a je jí přisuzováno mnoho jiných míst. Platón ji umístil západně od Herkulových sloupů, tj. na západ od Gibraltarského průlivu. S ohledem na tuto skutečnost, lidé hledali stopy po Atlantidě v Atlantiku. Ale s největší pravděpodobností byly příčinou jejího zániku pobřežní záplavy, ke kterým docházelo v tomto regionu pomalu a postupně, před více než 500.000 lety. Přesto, Řekové a Římané tvrdili, že Atlantis zmizela náhle. Solon slyšel o ní během svého pobytu v Egyptě. Kněží ze Sais mu řekli, že Atlantida byla tak velká, jako Lybie a Asie dohromady. To je jistě přehnané. V každém případě, lidé Středomořského pobřeží neznali v té době skutečné rozměry Asie. V jeho dialogu Critias, Platón vypráví o válce, která vypukla 900 roků před jeho dobou, mezi vládci Atlantidy a panovníky u Egejského moře. Podle jeho názoru by to znamenalo, že toto království, bylo podstatně starší než Krétská říše. Ale protože dosud žádná hypotéza nebyla potvrzena nebo vyvrácena, můžeme bezpečně předkládat další teorie. Například tuto. Lidé, kteří žili na ostrově v Atlantiku v době neolitu mohli přenášet základy jejich kultury na první Kréťany, než jejich ostrov zmizel a můžeme si snadno představit, že jedna a táž katastrofa způsobila pád Atlantidy (bez ohledu na její umístění) a zničení Minojské kultury na Krétě.

Obrovské sopečné erupce mohly zničit jeden nebo více ostrovů, zatímco mohly na ostatních způsobit jen vážné škody. V roce 1961, řecký archeolog Spiridon Marinatos našel pozůstatky města na ostrově Théra (nebo Thira), moderně Santorin. Bylo zjištěno, že město bylo zničeno výbuchem podzemní sopky kolem roku 1500 př. n. l. Podle názoru vědců, to bylo jen epizodou v historii Země, která způsobila bouřlivé vlny v této části světa. Santorin, který je 75 km od Kréty a 125 km od Atén, je v jižní části Egejského moře. Katastrofa, která ho zasáhla, by také ovlivnila další menší ostrovy v témže souostroví. Podle řeckého seismologa Galanopoulou, katastrofa pravděpodobně začala zemětřesením, následovaném přílivovou vlnou a dvěma erupcemi. Stopy lávy, datované do tohoto století, byly nalezeny po celém východním Středomoří a mnoho egyptských papyrů se zmiňuje o tom, že Slunce v té době v Egyptě potmělo. V roce 1902, kdy znovu vybuchla sopka Mont Pelée na ostrově Martinique, město Saint-Pierre a obec Morne-Rouge byly zničeny lávou, žhavým popelem, přívalem vroucí vody a dusivých plynů. Obyvatelé sousedního ostrova Guadeloupe viděli jak obloha potměla, protože na obloze byly mraky popela. A mezi troskami města Saint-Pierre, lidé našli těla rodin, sedících u stolu, jezdců na koních a zaměstnanců při jejich práci, stejně jako když na Krétě archeologové vykopali kostry mužů, kteří byli překvapeni náhlou katastrofou, když šli do své každodenní práce.

Ať už to byl důvod ke zničení měst na Krétě, Galanopoulou je pevně přesvědčen o tom, že jsou totožná s městy Atlantidy: „Od té doby, Atlantis a minójská kultura na Krétě splývají do jednoho obrazu bohatého a mocného státu, teoreticky starověké teokracie v rámci kněze -

krále, ale ve skutečnosti světské a inteligentní vyšší střední třídy společnosti, s výraznou láskou k divadlu a sportu. Lidé byli oděni velmi elegantně, používali velmi krásné keramické nádoby a žili z hlediska rovnosti mužů a žen (což je velmi vzácné v klasických časech) – civilizace byla vesměs dekadentní, fascinující, nádherná a odsouzena k zániku. Jak a proč? Podívejme se, co je známo o této kultuře dnes. Z mnoha úhlů pohledu, to hraničí s úžasem.

Kréta, jako námořní velmoc, ovládala všechny sousední země. Byly tam neustálé obchodní vztahy mezi ostrovy Kyklad a Asií již od neolitického věku. Protože je pravděpodobné, že kontakty existovaly také mezi střední a severní Asií, zejména v oblastech Kavkazu a Turkestánu, což bylo také prokázáno, a že byly vztahy mezi těmito regiony a Anatólií, tak všichni měli také spojení s Krétou.

V té době byly dvě fáze expanze Kréťanů. V první fázi, obchodovala s Řeckem, ostrovy Melos, Syros, Kypr, Delos a Sýrií a měla kulturní vztahy s Egyptem. Její inženýři, technici a architekti spolupracovali na budování pyramid Senuserta II a Amonemhata III. V této fázi měli velkou flotilu lodí. Byli nositeli titulu „Králové moře“. Měli také početné námořnictvo, největší takovou sílu v severním Středomoří a jistě dosáhli Sicílie a Španělska.

Je docela pravděpodobné, že neměli zájem si úplně podrobit národy, se kterými se tam setkali, ale velkoryse jim předávali své vlastní techniky a zároveň profitovali z těchto nových kontaktů na jejich cestách. Jejich síla jim umožnila zdokonalit své umění a zvýšit jejich prosperitu, při pořízování surovin, které jim chyběly.

Měď byla používána v Tell Obeid od čtvrtého tisíciletí před naším letopočtem, ve dvou knihách o Persii se Herzfeld zmiňuje o sekyrách z tohoto kovu, které byly nalezeny u Susa. Zlato bylo již široce používáno a bylo považováno za nejušlechtlejší kov. Zlato bylo v Asii, Africe a také v Evropě. Jeho použití bylo zvláště rozšířené v Irsku.

Okolo roku 2400 př. n. l. se objevilo užití cínu. Přišel ze Saska a Čech přes Jadran, dále se dostal s Etrusky na Sicílii a nakonec byl dovezen do Cornwallu přes Španělsko.

Použití železa, naproti tomu, bylo všude velmi později, alespoň pozemského železa. V Egyptě ho začali využívat kolem roku 1400 př. n. l. Byl nalezen kus železa v pyramidě z roku 1600 př. n. l., ale nebylo to vyrobené železo. Železo v Palestině nebylo zpracováno až do období kolem roku 1200 př. n. l. Důvodem byla skutečnost, že mnohé meteority, které nepochybně dopadly v různých částech světa v průběhu neolitu (které jsou uvedeny ve všech tradicích, jako déšť ohně) obsahovaly železo v jeho čistém stavu, takže nebylo nezbytné ho získávat z rudy. Na konci 20. století, Averroës, arabský filozof a lékař sděluje, že kus kovu spadl z nebe u Cordoby a byly z něj vyrobeny výjimečné meče a šavle. Podle staré legendy, Atila a mnohem později Tamerlán vděčí za svá vítězství tomu, že jejich zbraně byly kované z kovu poslaného Bohem.

Jejich flotila umožnila Kréťanům přivážet cín ze vzdálených zemí. Měli školení na zacházení s bronzem. Mimochodem, bronz nebyl jediná slitina, která byla používána v dávné historické době. Byly přidávány i jiné kovy nebo nekovy, podle zkušenosti k mědi - arsen v Egyptě, nikl v Německu, zinek v Sasku, k výrobě mosazi. Měď byl také nalezena v troskách Kameirosu, města na ostrově Rhodos. Ale lidé ji nepochybně získali náhodou, protože v té době není nikde v optimálním složení.

Pokud se přidalo trochu zinku nebo olova do bronzu, byla dosažena taková patina, že byl hojně hledán pro použití v užitém umění a sochařství. Navíc slitina zlata a stříbra s názvem elektrum byla objevena v Uru. To bylo později použito při výrobě mincí. Ale můžeme se ptát, zda si naši předkové někdy nepletou elektrum, které mělo neobvyklý lesk a odstín, s minerálem aurichalcitem (uhličitan zinku a mědi)?

Klasičtí autoři tuto látku často zmiňují. Mnozí z nich si mysleli, že je to čistý, velmi vzácný kov. Ostatní mu přisuzovali magický nebo božský původ. Platon chválil jeho ohnivý lesk, proto byl používán na pokrývání stěn. Jeho současník Aristoteles mluví o zářící bílé mědi, nazývané horská měď. Mossynoeci (kteří žili v Malé Asii v dřevěných věžích) ho získávali

přidáním cínu do mědi, v této zvláštní zemi u pobřeží Černého moře, nazývané „klidná“ (odtud pochází slovo „calamine“= uhličitán zinečnatý). Plinius Starší zmiňuje také tuto zemi, jako nezbytnou pro získání aurichalcitu.

Jejich vynikající technické schopnosti umožnily Krétanům nejen stavět nádherné paláce, ale také je vnitřně uspořádat tak, jako neznali ani žádní západní lidé, těšící se z reklam devatenáctého století. Pokoje byly uspořádány kolem centrálního nádvoří. Dvojitě izotermické stěny, pokryté na vnitřní straně mozaikami, které představovaly výjevy z každodenního života. Mozaiky na podlaze, z nichž některé obsahují akvária, ve kterých se voda zdála, jako by se chvěla, vzhledem k pohybu vodních rostlin, bublin a hejna ryb, že člověk tam váhal vkročit ze strachu, aby tam nespadol nebo nerušil spánek liliemi ozdobených vladařů, jejichž sochy vévodily nad touto okouzující scénou, která byla zachycena na věčnost. Ale naše radost se změnila k úžasu, když se podíváme na sociální zařízení. Odpadní potrubí, klimatizace, systém ústředního vytápění, doplněný v létě stálým prouděním filtrovaného chladného vzduchu, s přírodním potrubím na vodu, hydraulickými výtahy a měkkým osvětlením v obytných místnostech i podzemních kryptách. Uspořádání průchodů v paláci a všech ulicích města je stejně pečlivě promyšlené. Budovy jsou od sebe odděleny pomocí uliček. Kromě obývacích pokojů, budovy obsahují pracovny, obchody a svatyně. Silnice, 4 až 7 stop široké, jsou z betonu nebo pokryté betonovými dlaždicemi. Některé z nich mají dva paralelní žlaby tvaru U, sloužící na odtok vody v bouřlivém počasí nebo třeba i pro přepravu lodí po souši z jednoho přístavu do druhého.

Krétané zakládali města jako Akrotiri na všech ostrovech skupiny Santorin a snad i na Peloponésu, od počátku druhého tisíciletí př. n. l. Homér se zmiňuje, že jen na Krétě jich postavili asi sto. V první fázi výstavby byla městská oblast na východním pobřeží ostrova. Pak na Knóssu na severu a Faistu na jihu, kde je přesunula téměř do středu ostrova.

Kolem roku 1750 př. n. l., došlo ke změně, i když její povaha není známa. Mohla to být revoluce, invaze, nebo třeba přírodní katastrofa, jako zemětřesení nebo přílivová vlna. O něco později, byly postaveny nové paláce, a to nejen na Knóssu a Faistu, ale také na Hagia Triada a Tylissosu. Zdá se, že existovala určitá rivalita mezi těmito dvěma městy. Všechna existovala asi do poloviny patnáctého století před naším letopočtem, s výjimkou Knóssu, která zůstala dalších 50 let a pak byla také zničena.

Elegantní ženy na Krétě měly módu, kterou napodobovaly bohaté ženy z okolních ostrovů, měst Malé Asie a Egypta. Zpočátku nosívaly velmi dlouhé sukně s volány, později se změnily na širší sukně bez volánků. Jejich šněrovačky byly zdobeny medicéjskými límcí, byly hluboce vystřižené na přední straně, takže prsa byla viditelná. Muži byli do půl těla nazí, na sobě jen bederní roušky nebo hladké suknice, spíše jako ty, jaké dnes nosí vojáci řecké královské gardy. Jejich šviháctví se odráželo v jejich pokrývkách hlavy, jako ploché turbany nebo čelenky. Dámské klobouky by mohly soupeřit v extravaganci a vzhledu s těmi z pařížské „La Belle Epoque“. Mimochodem, jak se zdá, ženy si užívaly velkou svobodu. Nemůžeme řešit podrobně všechny aspekty krétského společenského života, které lze vyvodit pouze z obrazových důkazů, protože doposud bylo krétské písmo jen částečně rozluštno.

Krétský jazyk se skládá z několika psaných forem, z nichž jedna, lineární B-forma, se zdá být již rozluštna, i když Ventrisova práce na něm je kontroverzní. Lineární B-forma naznačuje datum zničení Knóssu asi v roce 1500 př. n. l. To šokuje archeology, ale je to zřejmě potvrzeno na základě vulkanických testů hornin. Před lineárním B, tam bylo lineární A- písmo. Co tam byl předtím, než lineární A? Nevíme. Zapomněli psaní?

Nikdo ještě nerozluštnil slavný disk z Faistu, který pravděpodobně pochází z počátku období minojské kultury. Byl nalezen v paláci ve Faistu, spolu s dalšími artefakty z období střední minojské říše a tabulkami s nerozluštnitelnými nápisy v lineárním A-písmu. Disk samotný je z

hlíny a je pokryt ideogramy, reprezentujícími jisté objekty. Pokud objekty odpovídají té době, je datován přinejmenším do sedmnáctého století př. n. l., ale může být i starší.

Možná, že vykopávky na Théře poskytnou i nový materiál pro studium. Je také možné, že písmo na disku z Faistu není zpráva, ale skupina znaků, určených k rozřezání a používaných samostatně.

Vědci byli schopni rekonstruovat velké množství informací o životě a historii Kréty, ale některé důležité body jsou stále nejasné. Když vezmeme v úvahu mýty a legendy, problém je, že nemáme k dispozici žádné údaje o skutečných událostech, které k nim vedly. Proto je pravděpodobné, že všechny tyto mýty, které obsahují historické a technické údaje mají základ v realitě. Už nám poskytly velké množství informací. Výzkumy amatérských archeologů, jako Schliemann, který nově objevil Tróju nebo vědci, jako je Victor Berard, který rekonstruoval Odysseu, byli nejprve inspirováni mýty.

V záležitostech, které zůstávají nejasné a záhadné je možné mnoho výkladů. J. B. S. Haldane, který psal o Daidalovi, mu připisuje ohromující řadu vynálezů: lepidla, antikoncepci a umělé oplodnění. Je také známý tím, že vynalezl stroj pro ražení tunelů, reverberační metalurgické pece, létající stroje a robota.

Pokud přijmete tyto vynálezy v jejich užité hodnotě, kterou bylo podle mýtu vytvoření poloboha, je nepravděpodobné, že polobůh - inženýr, jehož činy byly ještě významnější, než Herkulovy, s jeho dvanácti činy a dobrodružstvími, byl spíše svědectvím síly a lstivosti, než technické představitosti.

Co víme o Daidalovi? Syn Ariese, boha války, se narodil v Aténách. Tam působil současně v oblasti mechaniky, architektury a sochařství a udělal mnoho inovací. Jeho synovec a žák byl nazýván Talos. Byl žárlivý na jeho dovednosti, Daidalos ho proto shodil z Akropole. Podle legendy, však on sám dal později jméno Talos obřímu robotu, který vynalezl.

Bohové si rozdělili zemi mezi sebou. Atlantis (tj. Krétu, podle naší teorie) náležela Poseidonovi. V této fázi, je docela zářející mnoho rolí, kterou hrají v mýtu býci. Bůh (Zeus podle názoru mnoha historiků) předpokládal, že toto zvíře svedlo mladou dívku Europu. Plaval s ní na Krétu a dal jí tři syny: Minose, Sarpedona a Rhadamanthuse. Minos se stal králem ostrova a oženil se s Pasiphae. Ona se však také zamilovala do býka, stejně jako Europa, její matka. V tomto okamžiku, Daidalos stále pracoval u dvora Minose. Protože byl sochařem, vyřezal krávu ze dřeva. Vyřezal ji dutou. Pasiphae se ukryla vevnitř, a tak utišila svou vášeň s býkem. Syn, který se narodil z tohoto spojení měl lidské tělo s býčí hlavou. Byl to Minotaurus. Minos nařídil Daidalovi, aby mu postavil labyrint, ve kterém by ukryl tohoto míšence, který ho zostudil v očích světa.

Býk bude nadále hrát rozhodující roli v krétské a později v řecké mytologii. To je proto, že neobětoval býka, když Poseidon vystoupil z moře, jak Minos zemřel. Sedmá práce Herkula spočívala v krocení divokého býka. Prometheus byl připoután, protože dal sníst Jupiterovi tuk a kosti z obětního býka jako žert. Na býka opět narazíme v Egyptě a Indii. Ale všechno to má co do činění s Daidalem - sochařem, mechanikem, inženýrem a vynálezcem.

Můžeme interpretovat mýtus z hlediska hlubinné psychologie. Můžeme si také představit, že Daidalos dělal genetické experimenty, snažil se vyrábět hybridy zvířecího boha, takže dělal pokusy o umělé oplodnění. Lidé pak o tom složili báječný příběh. Každopádně, kdo to byl Daidalos? Stejně jako tam nebyl jediný vládce jménem Minos, ale byla to celá dynastie, která nesla tento název, můžeme počítat také se společenstvím Daidala. Jeho generace, abych tak řekl, tvořila určité bratrstvo badatelů a techniků, jejichž práce znamenala určitý magický aspekt pro nezasvěcené.

Když Argonauté pomohli Jasonovi, aby přinesl Zlatého rouno, chtěl pak přistát na zpáteční cestě na Krétě. To mu zabránil svým zásahem obří robot, nazvaný Talos, který sám chránil celý ostrov. Obešel ho celý kolem něj třikrát denně. Pokud zjistil cizí loď, začal na ně házet kameny. Ale měl jednu slabinu - kotník. Kdyby tam byl zraněn, jeho životodárná tekutina by

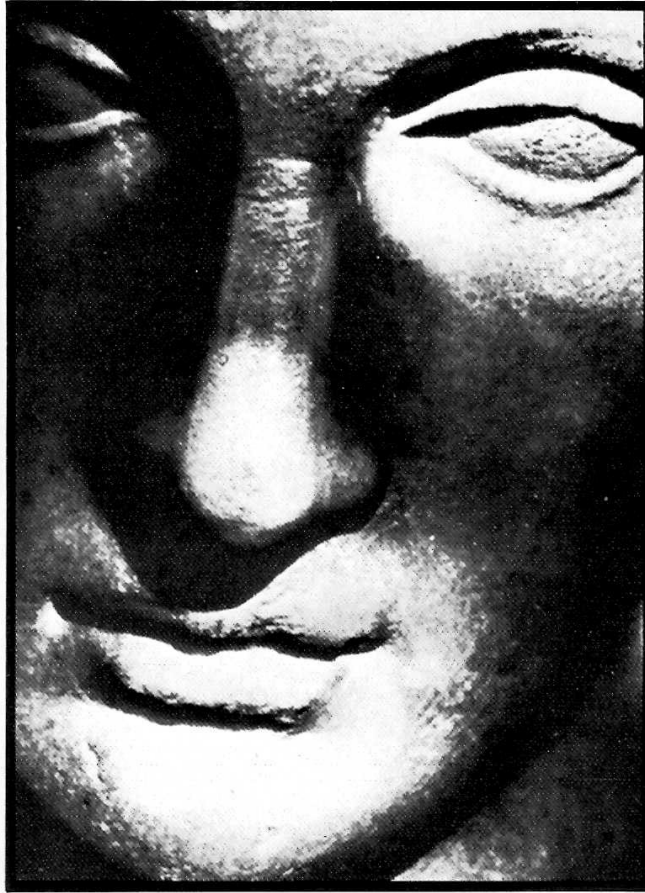
z něj vytekla. Byla to kapalina z jeho zásobníku? Byl tento stroj, který vynalezl Daidalos poháněn naftou? Ropa byla známa již ve starověku. Čteme v Teophrastovi, že některé národy pálily kameny, které vydávaly páru. Když byla tato pára vedena potrubím, uváděla stroje do pohybu. Věčný oheň zapálili zoroastrijští mágové již před nimi, není pochyb o tom, že jiní kněží uctívali ohnivě náboženství na iránské plošině a v okolí Mosulu, kde ohně byly živeny přírodními plyny unikajícími ze země. V nejvíce vzdáleném starověku, bylo zvykem sbírat „mumio“, jakýsi ztuhlý asphalt s terapeutickými a energetickými vlastnostmi. Slovo „nafta“ nefiguruje v textech, které popisují robota Talose. Můžeme si představit i jiné zdroje energie. Můžeme pouze snít o tomto stroji, které zajišťoval přístup lodí nebo jejich bombardování s neomylnou přesností. Medea, která favorizovala Argonauty, zranila Talose na patě. Stroj se porouchal ... Stejným způsobem, je mýtus o Ikarově létání možná jen příběhem o technickém experimentu.

Samozřejmě nic nás nezastaví od zkoumání Kréťanů a jejich Daidala, jako zakladatele vědy a technologie návštěvníky, kteří přišli odněkud „zvenku“ stejně jako Akpallus. Můžeme si také představit, že Kréťané - především členové Daidalovy družiny, byli strážci tajemství dříve vysoce rozvinuté kultury. Fresky na Knóssu obsahují údaje, které ukazují „váhy pro vážení duše“ a v palácích a dílnách na Knóssu jsou zbytky záhadných přístrojů. Líbila se Daidalovi nebo jeho sousedům, hra na čarodějova učně - zkusit využít sopečnou energii a nechtěně vyhodit do povětří jejich svět, pro jejich samolibé ambice?

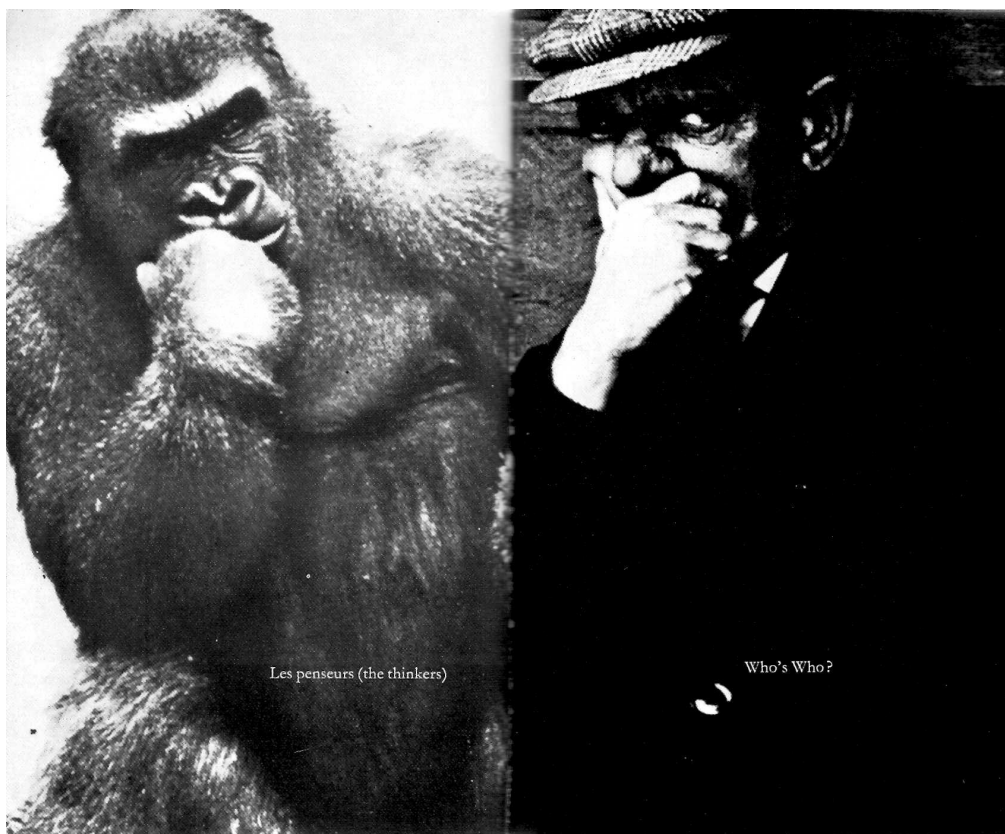
Tyto otázky nejsou absurdní. Ve skutečnosti by bylo tak říkajíc absurdní, pokud bychom opravdu věřili v naši historii na trvalou existenci tvůrčí inteligence, kterou jsou stále prošpikovány neprozkoumané propasti historie.

Když jsme rozluštili neznámé spisy, když jsme zkoumali mýty, a to nejen s blahosklonným a troufalým postojem, ale s otevřenou myslí k možnostem dřívějších úspěchů tvůrčí inteligence, otevření k myšlence věčného koloběhu času (minulost v přítomnosti a přítomnost v minulosti), pak konečně bude pravda, že lidstvo existovalo již v dějinách lidstva.

Illustrace

Do the facial features of this angel from Reims Cathedral, from the second century A.D., already show the promise of a rising civilization?

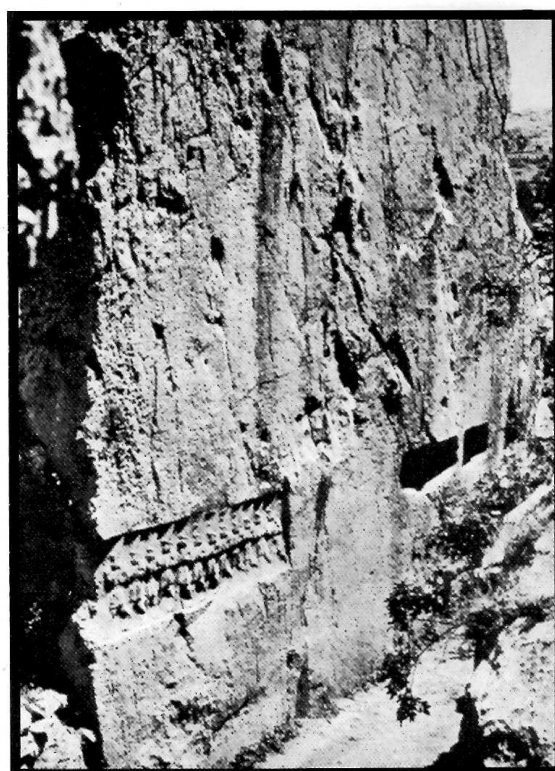

Les penseurs (the thinkers)

Who's Who?

They came in order to show themselves to the white men and to each other.

The most famous masterpiece from the middle kingdom: The procession of Yazilikaya, cut out in the rocks.

Facial expression and dagger are reminiscent of another mysterious people, that of Luristan in Western Persia.

(Louvre, Paris)

(Louvre, Paris)

Above Left

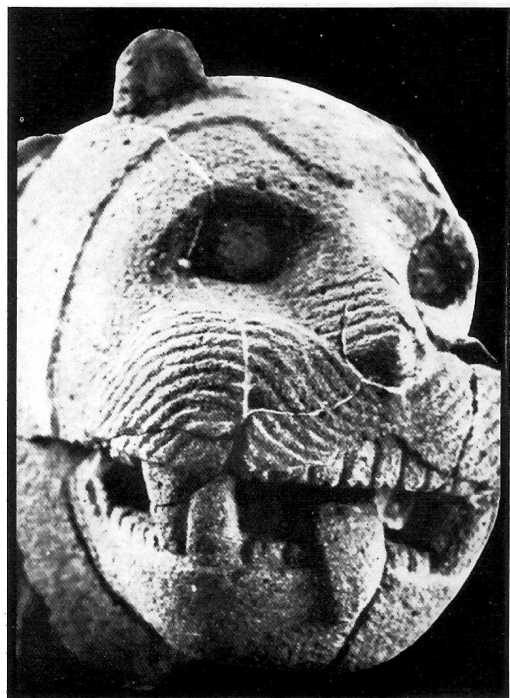
Sa-oud, king of Uruk, grandson of Lugalkisalsi.

Above

About 1500 B.C. the worshipper illustrated here lived in Mesopotamia.

Two sphynxes are still standing guard on the ruins of the capital of the Hethites, now the Turkish village of Aladja Höyük.

The Hethites were true masters of expressive art in the East.

Hieroglyphs/Easter Island (Ethnographic Museum, Paris)

Perhaps the moment is near for us to discover that systematic signals are being sent through space and that somewhere in the Great Ring of Intelligence in the universe telegraphists are busy sending out inter-stellar telegrams . . .

Hieroglyphs/Easter Island (Ethnographic Museum, Paris)

Perhaps the moment is near for us to discover that systematic signals are being sent through space and that somewhere in the Great Ring of Intelligence in the universe telegraphists are busy sending out inter-stellar telegrams . . .